

Giống Đực

Contents

Giống Đực	1
1. Chương 1: Bên Suối	2
2. Chương 2: Cứu Người	8
3. Chương 3: Lý Trí	14
4. Chương 4: Mất Công Một Chút	20
5. Chương 5: Có Vấn Đề?	29
6. Chương 6: Nóng Sao?	35
7. Chương 7: (h) Ừm, Vẫn Nóng	44
8. Chương 8: Bình Minh	54
9. Chương 9: Ai Mới Là Kẻ Vô Sĩ?	63
10. Chương 10: Bắn Khoảnh	72
11. Chương 11: Vô Vị	80
12. Chương 12: Thiên Đường	89
13. Chương 13: Ồm	97
14. Chương 14: Anh- Em	105
15. Chương 15: Vĩnh Trường	113
16. Chương 16: (h) : Thịt	124
17. Chương 17: Bạn Với Chả Bè	134
18. Chương 18: Có Trộm	142
19. Chương 19: Một Mũi Tên Trúng Hai Đích	151
20. Chương 20: Yêu	159
21. Chương 21: Hồ Ly Sa Lưới	166
22. Chương 22: Không Thể Nào	174
23. Chương 23: Người Bình Thường	184
24. Chương 24: (end)hồ Ly Trắng Vẫn Là Hồ Ly Trắng	192

Giống Đực

Giới thiệu

Thể loại: Dương quang thâm tình công x Hồ ly tinh mỹ thụ. Có thịt, có H, đương nhiên! Anh lên

1. Chương 1: Bên Suối

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nguồn ảnh: Face: Elodie Alice

Đã có sự cho phép khi đăng hình.

TÊN TRUYỆN 7: (ĐAM MỸ -) GIỐNG ĐỰC

Dương quang thâm tình công x Hồ ly tinh mỹ thụ.

Có thịt, có H, đương nhiên!

(Nguyễn)Vĩnh Tường x (Nguyễn)Sơn Trúc

Note:

- Đây là truyện lẻ thứ 7 mình viết, không phải bản edit.
- Thuật ngữ: Hồ ly tinh thụ: không phải thụ là loài hồ ly tinh, mà ý chỉ thụ là người ma mãnh, phúc hắc, tính tình khó đoán khôn lường.
- Thụ không khiết, ai không thích thể loại này xin come back.
- Một vài tình tiết có thể phi thực tế.
- Có H có thịt, à cái này thì đương nhiên!

Văn án:

Anh lên đồi đi tìm cảm hứng vẽ tranh, lại cứu được cậu bị ngã bên suối. Thấy anh cũng thuộc hàng ngon dai, cậu dụ anh tới tận giường.

- Tôi.. chỉ ngủ với người mà tôi yêu thôi!

- Vậy sao?.

Sơn Trúc cười lạnh nhìn thứ dưới háng kia đang cương thẳng lên, mĩa mai:

- Vậy cái này tính là gì?

=====

Chương 1: Bên Suối

Trước cánh cổng chạm trổ đầy hoa văn sơn vàng nổi bật, khác biệt hoàn toàn với những ngôi nhà nhỏ từ dưới sườn đồi lên,

Một người con trai mảnh dẻ, đem mái tóc mềm như tơ dựa vào một bên tường, đôi mày nhíu chặt tỏ rõ sự chán ghét với kẻ đứng ngoài song cửa kia:

- Phạm Vũ, anh nghe không hiểu tiếng người sao?

Người con trai bên ngoài tuy điển trai, nhưng đến bảy tám phần đều là mặt mũi, dường như đã phải trải qua một quãng thời gian chẳng dễ dàng gì, khuôn mặt hoàn toàn là sự van nài đến thảm thương:

- Sơn Trúc, Anh cầu xin em cho anh được bên em được không?

- Mở cửa cho anh...

- Anh cũng đã nghe lời em, chia tay cô ấy rồi..

Đôi tay người con trai bên ngoài cửa, bám chặt lấy then song, nhìn qua cũng thấy đau lòng, một mực đưa ánh mắt về phía trong:

- Sơn Trúc.. Anh mọi thứ đều nghe em...

- Chúng ta ở bên nhau được không? Anh không thể thiếu em được..

Người con trai tên Sơn Trúc ấy, mặt không đổi sắc, dường như tất cả những gì vừa nghe được qua tai chỉ là một câu chuyện nhạt nhẽo tới quá thường.

- Anh có thể vì tôi mà chia tay bạn gái anh, vậy lấy cái gì đảm bảo anh lại không vì một kẻ khác mà chia tay tôi?

- Sơn Trúc.. Em phải tin anh.. Anh..

Chớp đôi lông mi dài vút, cắt ngang sự giải thích vô bổ kia, Sơn Trúc hắng giọng một tiếng với người làm trong nhà đang đứng gần:

- Thả chó!

Sau đó cũng không quản một đàn BecGie con nào con nấy to như thùng, lao sầm tới cánh cửa, sủa vang một nửa đời.

Người ở phía kia giật thót mình, hết hồn rút tay lại, nhìn đàn Béc Giê hung dữ, trên miệng lấp bắp không thành câu.

Sơn Trúc vừa bước vào phòng liền bẻ bẻ khớp tay, ngồi vật xuống chiếc ghế lười hình tròn, nhắm mắt.

Quá phiền,

=====

Đắc Nông,

Kỳ nghỉ hè năm thứ hai đại học của Sơn Trúc,

Vùng quê này, chẳng mấy người không biết đến nhà ông Kiến sầu, đại gia chuyên thu mua sầu riêng xuất khẩu, nổi tiếng cả một vùng.

Trong căn biệt thự vườn xa hoa rộng rãi, xung quanh đều là bonsai đắt tiền, cây cảnh lớn nhỏ nở hoa thơm ngát giữa mùa tháng 8, lại không thể xua đi không khí gay gắt trong phòng khách nhỏ.

Ông Kiến tức điên lên chỉ tay vào thằng con trai út:

- Trúc!

- Mà làm cái gì?

- Mà mặc cái gì kia? hử? hử?

Phía kia, một thân quần bò mỏng ôm sát, đẩy bờ mông cao vênh khỏi cái eo thắt, áo sơ mi trắng bỏ lửng 2 cúc đầu, ôm ở để lộ ra lồng ngực trắng mát. Sơn Trúc ngoáy ngoáy lỗ tai:

- Đúng ý ba rồi còn gì nữa?. Quần bò dài đây, sơ mi trắng đây!

- Mà... mà... mà định làm tao tức chết hử?!

Bà Phấn, mẹ Sơn Trúc thấy vậy cũng liền kéo tay chồng mình ngồi xuống bàn uống nước:

- Ông làm như chưa thấy nó như thế bao giờ ấy!

- Còn con ngồi xuống đã.

Sơn Trúc nằm ngay bên cạnh tay mẹ mình, không:

- Mẹ, xem ba kìa!

- Con đã nhuộm lại tóc rồi, cũng đã ăn mặc đúng như ba muốn rồi mà còn..

Bà Phấn vỗ vỗ lên bàn tay trắng nõn của người con trai út được cứng như trứng mỏng từ bé này:

- Được rồi được rồi. Mẹ tin con, chắc chắn là tên đó thấy con đẹp mà giở trò.

- Yêu mẹ nhất!. Kìa, mẹ xem, con mới mua cho mẹ lọ nước hoa nhập, thơm cực nha!

- Cái thằng này, con đi học cần phải tiết kiệm một chút, mẹ thì dùng đi đâu chứ?

- Mẹ..

- Được rồi được rồi. Mẹ là cưng con nhất, thương con nhất!

Ông Kiến uống một ngụm nước lớn xong mới hạ hỏa, nhưng trong giọng điệu không dấu nổi mười phần đều chán ghét:

- Tao đặt tên mày là Trúc, còn là Sơn Trúc, là cây Trúc trong núi, đáng lý mày phải thẳng như trúc, như người quân tử, chứ sao lại ông ọ thế kia? Hử?. Đừng cái gì cũng không được thẳng nữa!. Nhìn người cứ như cái thằng không xương!

Sơn Trúc quay đi, vuốt vuốt cổ tay áo.

Bà Phấn dịu giọng:

- Thôi thôi thôi!. Hai ba con ông cứ ngồi gần là lại cãi nhau.

- Rồi còn cho mày học võ để nam tính hơn, thế mà thế nào? Đến sân võ không lo luyện tập còn tính hốt luôn cả thầy, khiến tao bề mặt gần chết.

- Này còn cái gì, hử?

- Này còn để người ta tới tận nhà tìm? Hử? Mày có tin tao cạo trọc đầu mày luôn không?

Bà Phấn liền gần giọng:

- Ông nói cho đúng một chút coi, nó trước nay một con kiến không nở giết, đều là mấy cái thằng đó thấy nó đẹp mà nhào vô!. Cái gì mà hốt?!. Con trai tôi là vàng là ngọc đấy,

- Ông nói nó cái thân yếu ớt kia mà đi hốt người ta ông có thấy ngượng miệng không?. Không chừng là tên thầy dạy võ đó với không tới được thì ăn cần nói bậy?!

Ông Kiến á khẩu, bởi sự thực thì cậu quá đẹp, so với mấy diễn viên trên ti vi ông thấy còn đẹp hơn thật.

Sơn Trúc chẳng muốn nghe nữa, nếu cậu còn ngồi thêm một lát, chắc màng nhĩ của cậu sẽ thủng vài lỗ mất.

- Ba không muốn thấy con nữa thì thôi, con đi ra suối đây!

- Cái thằng kia!!! Tao còn chưa nói xong!!!!

Chân trước chân sau Sơn Trúc đã đứng phắt dậy, vơ thêm một bộ quần áo thường ngày,

Sơn Trúc huýt một hơi sáo dài, một con Husky nâu trắng khá lớn lập tức chạy tới, đôi tai dựng thẳng vểnh lên theo bước chân của Sơn Trúc chạy về phía chiếc xe số đã được " độ " lại, chuyên đi đường núi.

Chú Husky này tên " Meo ", được Sơn Trúc nuôi 5 năm, sau khi cậu lên Sài Gòn học thì không mang theo được nữa, nhưng Meo cực kỳ nhớ chủ, mỗi khi cậu có dịp về, nó liền quẩn quýt không thôi. Và đương nhiên, chỉ cần một cái đánh tay liền có thể hiểu được ý cậu, leo lên đằng sau chiếc yên xe ngồi vững vàng.

Một người chở một chó này men theo đường núi cũng là cảnh mà người làm công trên những đồi cà phê của gia đình ông Kiến sầu hề năm nào cũng thấy. Riết thành quen thuộc.

Ngoài sở hữu nhiều hecta sầu riêng, nhà cậu còn có hàng chục quả đồi chuyên trồng cà phê. Xen kẽ những quả đồi đó, có rất nhiều con suối nhỏ, trong đó có suối Lan.

Sơn Trúc thích nhất, chính là dòng suối này, ban đầu nó vốn không có tên, bởi lẽ chỉ là một con suối vô cùng bình thường trong số hàng trăm những dòng chảy nhỏ ở Đắc Nông này, Và cũng bởi vì lần đầu tiên khi cậu được anh ba đưa tới đây lội suối, ngâm tắm, thấy được một nhánh lan rừng màu vàng chẳng biết tên, thế nên cậu liền gọi nó là suối Lan. Lúc ấy cậu mới học lớp 3.

Sơn Trúc vô thức ngâm mình dưới dòng suối mà cậu lên miệng cười.

Kết quả thật tệ,

Hôm đó anh của cậu, Sơn Tùng - Ý chỉ cây tùng trên núi, bị ba cậu đánh đòn một trận thảm hại, bởi lẽ ba cậu cho rằng đưa một cái thân yếu ớt của cậu ra suối ngâm là một điều không tưởng.

Nhưng sau đó thì hề trời hơi nóng, cậu lại mè nheo bằng được anh ba mình mang ra suối chơi. Sau này anh ba lớn, đi học tận Sài Gòn, lại chỉ còn lại một mình chơi đùa nơi dòng suối. Tuổi thơ của cậu của cậu, nói một nửa nằm ở đây cũng không sai, từng viên cuội, hòn đá, đều như quen thuộc.

Anh ba cậu hơn cậu tới chín tuổi, chị hai cậu còn cách cậu tới cả một giáp. Cậu chính là ba mẹ khi đã thừa của ăn của để nên mới cố tình sinh thêm.

Vuốt nước trên lồng ngực của chính mình, cảm một cục đá cuội nghịch ngợm dử trước mũi của Meo, cảm nhận từng đợt lông nâu trắng vẩy tung bọt nước. Sơn Trúc cảm giác như từng đợt tuổi thơ đều cứ thế ùa về...

Chỉ ở nơi đây, cũng chính ở nơi đây thôi, hòa tan từng tác da ngâm dưới dòng suối, cảm nhận chút hơi ấm của nước bao bọc lấy, cậu mới cảm thấy cả cơ thể mình đều sạch sẽ và tinh khiết..

Không trời buộc,

Không dục vọng,

Và, không có bất cứ thứ gì nhớ bấn được cậu hết.

Hai mươi một tuổi,

Khi sinh ra cậu vừa trắng vừa mềm, khiến tận mẫu giáo rồi mà không ai mới nhìn lại có thể nghĩ cậu là một bé trai. Thậm chí, còn có người nịnh nhâm ba mẹ cậu mà thân ái tặng cho cậu một cái váy thủy thủ khi cậu lên bốn, khiến ba cậu tức tới phát sốt một hồi.

Lớn lên rồi, mới thấy con trai mà đẹp quá, chính là chẳng phải điều vui vẻ gì, nhất là dáng vẻ của cậu, chẳng lông nhều, chẳng râu rậm. Hai mươi một tuổi vẫn chưa mất một đồng tiền mua dao cạo.

Cậu không tô son, nhưng môi lại đỏ, đến mùa hanh khô, gió Lào thổi nứt kẽ tay mọi người, má cậu lại vì thế mà một màn hồng rực.

Cậu không chuốt mi, thế nhưng đôi mi cậu lại dài quá rợp bóng rồi,
Cậu không dưỡng da, thế nhưng những bông hoa café kia, so với làn da của cậu, xem ra có phần thẹn thùng.
Không so được, hoàn toàn không so được.
Cậu còn nhớ như in lần đầu tiên khi anh rẽ cậu về ra mắt gia đình, anh ấy đã sững sốt hỏi chị hai cậu một câu ngay trên bàn ăn ” Sơn Trúc là con trai thật hả? ”
Cậu đã nhả mặt, bỏ bát cơm dở chạy lên phòng.
Khi ấy chính cậu còn ghét bản thân mình,
Cậu ra suối giữa trưa nắng để phơi da cho đen đi.
Rút cuộc lại bị sốt đến nỗi phải truyền nước suốt ba ngày ba đêm.

=====

Bây giờ, thì khác rồi.
Hai mươi mốt tuổi, đương nhiên phải khác lúc chỉ mới mười hai chứ?
Sơn Trúc cậu không còn là một cậu bé ngô nghê, ngại ngùng khi bị người ta nhìn thẳng vào khuôn mặt mình mà tò mò, mà đánh giá nữa.
Đối với cậu bây giờ, mọi thứ, thực đã khác xa.
Đưa tay lên vuốt mái tóc ướt nước, nghiêng đầu tựa vào một tảng đá lớn nhìn từng chùm mây xanh ngắt trên trời, đôi chú cá nhỏ tung tăng lượn qua lại nơi đôi cặng đuôi trắng nõn của cậu,
Sao?
Đến cá cũng thích cậu như thế?
Cá đực chắc?
Nụ cười nở ra như giễu cợt tất cả mọi thứ trên đời này.
Đàn ông, chẳng qua gọi cho lịch sự thì thế thôi.
Đối với cậu bây giờ, đều là thứ giống đực tầm thường,
Suy nghĩ gì?, cũng chỉ là nghe lời cái thứ dưới háng mà thôi!
Sơn Trúc cậu từ khi vào đại học tới giờ, nếm thử qua bao nhiêu thằng?
Mười, hay hơn thế?
Còn không muốn nhắc tới,
Một đồng ngu muội, chỉ vì muốn lên giường với cậu mà làm ra biết bao nhiêu trò điên rồ.
Để khiến hôm nay cậu lại bị ba mắng mỗ tới như vậy.
Vốn dĩ, tên điên Phạm Vũ đó, thấy hần cũng ngon trai, dưới háng cũng có chút tiền đồ, cậu liền dụ lên giường, nếm thử vài lần, sau đó – đương nhiên đấy.
Sơn Trúc cậu chưa từng lên giường với một tên nào quá 3 lần, cũng không được phép hôn môi. Đó chính là nguyên tắc riêng của cậu. Bởi lẽ, cảm thấy bẩn.
Ai dè hần còn nghĩ có thể tiến xa hơn được nữa, cứ thế mà bám lấy cậu như một con đĩa không buông.
Sơn Trúc cậu lại thèm nhìn tới cái thứ mặt hạng như thế?, lấy tiền để mua cậu không được, lại nói vì cậu mà chia tay bạn gái rồi?
Cậu mà là vì tiền sao?, cậu còn thiếu chưa đem bản thân mình đi dát vàng từ đầu tới chân cũng thừa nữa?!
Thật đáng khinh!

Cậu chặn số, trực tiếp quăng thẳng chiếc sim ra thùng rác. Ai dè tên đó mật gan lớn, dám tìm tới tận đây thề non hẹn biển. Nếu không phải cậu xỏ ra một đàn Beggie hù cho hắn chạy trốn chết, e rằng tối nay cơm ăn lại không ngon rồi.

Hừm,

Sơn Trúc chau mày.

Càng ngày càng chán, dẫu cậu có là Gay từ khi sinh ra, cậu cũng chẳng thích thú gì với việc chỉ cần nhìn thấy cậu trần truồng, nói cho cố, trai thẳng gì cuối cùng vẫn bị hậu huyệt cậu thít cho tới cong vòng như nhang muỗi tắt.

Giống đực vẫn muôn đời chỉ là giống đực.

Sau mỗi lần làm tình, cao trào qua đi, mọi thứ, chỉ còn lại một lỗ hồng không sao lấp đầy, xuyên qua trái tim, xuyên qua lồng ngực cậu.

Từ bao giờ cậu lại trở thành như thế này?

Từ ngày đó sao?!

=====

Sơn Trúc ngẩng trời đã muốn sang trưa, liền muốn lôi kéo quần áo mà đứng dậy.

Khuyu!

Ai nha!

Sơn Trúc đau tới nhăn mặt.

Mẹ kiếp, bị chuột rút rồi, chắc là do ngồi lâu quá. Sơn Trúc hít một hơi, tự trấn an mình, cố gắng đứng dậy, vào bờ rồi thì căng lại bắp chân.

Mới đứng dậy, gượng đi được hai ba bước, Sơn Trúc không ngờ rêu bám lại trơn tới vậy, cộng theo căng chân đang bị chuột rút tới mức căng cứng, không trụ nổi một đường, ngã xuống...

- Không!!!! A....

- Bịch!

Trán xoẹt qua một tảng đá sắc nhọn, dòng máu đỏ thẫm, tràn xuống dòng suối Lan..

Sơn Trúc chỉ kịp quờ tay lên rồi như ngất lịm.

=====//=====

2. Chương 2: Cứu Người

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Truyện 7 chương 2: Cứu người

Khi Vinh Tường theo đoàn từ thiện của trường đại học X về vùng này dạy học xóa mù chữ cho các em nhỏ, cũng đã vô cùng yêu thích cảnh sắc nơi đây mà xách giá vẽ đi ngao du một chuyến,

Vốn là dân xây dựng, thế nhưng ngoài thiết kế những tòa nhà, công trình. Một mặt vô cùng yêu thích khác của anh, chính là vẽ tranh.

Tuy không phải họa sĩ lớn gì, nhưng một vài tác phẩm cũng đã được treo ở triển lãm khá có tiếng. Đối với Vinh Tường mà nói, điều đó chính là động lực bền bỉ để trau chuốt hơn từng nét phác,

Mỗi người đều có một thiên phú, mỗi người lại đều có một sự lãng mạn nhất định. Đối với Vĩnh Tường mà nói, vẻ đẹp hoang sơ của từng nét núi rừng nơi đây thực sự vô cùng cuốn hút,

Hôm nay đã là ngày thứ ba sau khi rời tiết dạy buổi sáng, Vĩnh Tường tự mình trèo lên một quả đồi nhỏ, đi tìm cảm hứng.

Một bên xách chiếc giá vẽ, một bên vui vẻ nhìn tới phía xa kia.

Có một dòng suối nhỏ.

Tuyệt vời!

Hít một ngụm gió tươi mới tràn đầy lồng ngực, cả hương gió café cũng thơm đến như vậy!

Trên lưng đồi, một mái tóc hơi dài, buộc thành một đuôi nho nhỏ sau gáy, cổ áo khoác bờ buông hờ hai vạt không khép, lồng ngực rộng lớn phủ bởi chiếc áo thun in màu sắc loang lổ, mọi người ở bản ban đầu nhìn thấy anh như thế, cao lớn lại bụi trần, khiến không ai dám tới gần.

Cũng may sau đó anh thay ra, mặc áo sinh viên tình nguyện, lại rất thân thiện, thế nên cuối cùng sau hơn 2 tuần ở lại cùng các em, từng nhóc một đều thích vuốt vuốt chùm tóc nhỏ sau gáy ấy.

Hỏi thầy, thầy lại chỉ cười bảo: Để giấu người yêu của thầy vào đó.

Cả bọn trẻ cười ngơ ngác, nói sao một người có thể chui vô lọn tóc đó được chứ?

Anh cũng cười tới vui vẻ. Chẳng hiểu sao lại nói như thế, chỉ là đơn giản lừa trẻ con mà thôi!

=====

Vậy nhưng, nhân duyên trên đời,

Một đôi khi lại là cơ sự không tính toán được,

Có đôi lúc, nó đến ngẫu nhiên như việc vốn dĩ phải như thế, khiến chúng ta không có cách nào từ chối, cũng khiến chúng ta không có cách nào để nghi ngờ, sự tồn tại của hai từ ” định mệnh ”.

Hôm nay, chính là một ngày như thế sao?

=====

Vĩnh Tường còn đang muốn chống giá vẽ, đã thấy một chú Husky to lớn tiến tới.

Phản ứng ban đầu là giật mình.

Ở nơi đồi này, nếu có chó thì cũng nên là một con chó cỏ, hoặc Phú Quốc chứ?

Tại sao lại là một con Husky to chừng kia!

Và đương nhiên không đơn giản chỉ vì chú Husky này lớn, mà là vì trên miệng và lông nó.. dính máu!

Không sai, là máu!

Phút chốc bàng hoàng, cũng không bàng hoàng bằng việc chú chó ấy tự tiện tiến tới, nhằm vạt gấu quần bò của cậu mà cạp.

- Ặng ặng!

Tiếng sữa không phải như bình thường, có chút gì đó rất lạ.

Vĩnh Tường còn thấy đôi mắt màu xanh kia dường như rất hoảng, đôi chân không ngừng đạp xuống, cố gắng cắn gấu quần cậu, kéo đi.

- A....

- Mà muốn đưa tao đi đâu?

- A...???

Chú Husky dường như rất vội vã, dùng hết sức lực kéo Vĩnh Tường, khiến cậu chao đảo đánh rớt cả giá vẽ, thiếu chút thì ngã nhào xuống mép cỏ.

- Ặng, Ặng, Gâu!

Vẫn là không thả.

Vĩnh Tường lập tức sinh nghi. Là chủ của nó bị thương sao?!

Vốn là một người đầy nhiệt huyết, lại tốt bụng, Vĩnh Tường như vậy liền một đường theo sát bước chạy, chỉ một loáng đã tới men bờ suối..

Vĩnh Tường sững sờ...

- Có người....

Chú Husky nhảy bổ tới thân người trắng trẻo nhợt nhạt kia, hai chân trước khuya khoảng lay động, lưỡi liên tục thè ra liếm láp lên má lên tóc, thậm chí còn liếm lên vết thương trên trán..

Vĩnh Tường cũng không mất bao lâu, một hai cũng đã bước tới,

Không cần biết là như thế nào, trước tiên phải cầm máu cái đã,

Anh không suy nghĩ gì thêm, liền cởi chiếc áo khoác bỏ bên ngoài, phủ lên người Sơn Trúc, sau đó lột chiếc áo phông, là thứ vải mềm nhất có thể tìm được hiện tại, chặn lại vết thương trên trán kia..

Ừm...

Đôi mày xinh đẹp vì bị chạm vào vết thương liền chau lại một chút,, Vĩnh Tường cũng không biết người kia có thể nghe không, theo phản xạ cũng lập tức trấn an:

- Không sao rồi!

- Bình tĩnh một chút.

Một tay dặt trên trán, một tay bế thốc người vào lòng, nhìn chú Husky kia cố gắng nói, mong sao nó hiểu:

- Dẫn tao ra khỏi đây, mày biết đường chứ?

- Ặng!

Chú Husky quen thuộc đường, cứ như thế, một Husky chạy trước, một kẻ cõn trần bế một thân người nhợt nhạt trên tay, nhanh chân trên con đường mòn.

Vĩnh Tường thầm cảm ơn trời đất, cũng may hàng ngày chăm chỉ luyện tập trong đội bóng chuyền, đôi tay có thể nói là vô cùng rắn khỏe, nếu không để bế được một thân hình dẫu có nói là mảnh này trên tay, thì chạy cả quãng đường mòn trên núi, không khéo đến chính cậu cũng muốn làm rơi người.

Vừa ló đầu ra đến đường, Vĩnh Tường đã chạy tới một chiếc xe ba gác đang đậu bên vệ,

Có vẻ đây là xe chở cỏ, dưới chân xe người nông dân vẫn đang xếp một đồng cỏ lớn chưa chặt lên, vừa nhìn thấy Vĩnh Tường chạy đến đã hết hoảng:

- Sao thế?
- Cứu người!
- Làm ơn chở chúng cháu đến bệnh viện gần nhất!

Người nông dân chất phác, ném cả đồng cỏ cắt cho bò kia xuống, vội vã leo lên, khởi động chiếc xe, một đường chạy tới bệnh xá.

Đường xe xóc nảy, đây lại là một chiếc xe ba gác cực kỳ cà tàng, vốn dĩ không thể nói là để chở người, sợ kẻ trên tay lại bị thương thêm, Vĩnh Tường ôm chặt càng thêm chặt, cũng không nghĩ tới chuyện như thế mà cả khuôn mặt kia đang áp sát lên khuôn ngực vạm vỡ của mình, ngay bên phía hình xăm bông hoa sen nhỏ.

Tới bệnh xá,

Vĩnh Tường liên tục nói lời cảm ơn, không quản trên chiếc quần bò cũng còn vương chút cỏ, cứ như thế trực tiếp chạy vào.

- Ai vậy?!
- Nhìn quen quá!
- Trời!, con trai út của ông Kiến sâu!
- Sao vậy sao vậy?!

Vừa nhận ra người trên tay Vĩnh Tường bế đến, mấy người ở bệnh xá nhỏ này liền lật đặt mặt cắt không còn máu, xúm năm xúm bảy lại đẩy vào phòng cấp cứu.

Vĩnh Tường ở bên ngoài, thở hắt ra, mồ hôi chảy đầy dọc sống lưng, theo đường viền nơi cạp quần biến mất, cơ ngực đều phập phồng lên xuống theo từng nhịp thở mạnh.

Lau một vạt mồ hôi dài, cánh tay bế người suốt quãng đường dường như sắp tê dại, quay lại phía bàn hồ sơ:

- Có nước uống không ạ?

Đã không chỉ cho nước uống, người y tá ngay đây lại nhìn cậu với một vẻ mặt cực kỳ hoài nghi, sầm soi lên phía bên ngực trái cậu, nơi có hình xăm.

Vĩnh Tường nhìn xuống người mình,

Chết tiệt, anh vẫn còn đang cởi trần, đã thế ví và điện thoại đều đã bị rút lại trên túi treo ở giá vẽ.

Làm sao bây giờ?!

Cố gắng dịu giọng nhất có thể:

- Chị ơi, cho em mượn điện thoại được không?

Cô y tá lại thêm một lần nữa không thèm trả lời, đã thế còn xoay xoay người đi nơi khác ẩn điện thoại.

Đành vậy.

Vĩnh Tường ngồi phịch xuống ghế chờ hành lang.

Chờ cậu ta tỉnh rồi tính tiếp.

Thế nhưng không như dự đoán một chút nào, ngay sau khi tiếng hốt hoảng của ba mẹ người thanh niên kia tiến tới,

Cậu cũng đã bị đám vệ sĩ của gia đình người ta tóm gọn lôi ra một góc bệnh xá.

- Này! Các anh làm gì vậy?!

Vĩnh Tường tưởng như mình phát điên rồi!

Sao có chuyện vô lý như thế! Còn đang muốn thanh minh, giấy dựa,

Cô y tá đi qua liền bấu môi:

- Vừa xăm mình, vừa cởi trần, vừa buột cái chỏm tóc kia. Nhìn cũng biết không phải người đảng hoàng!.

- ??!!!

Vĩnh Tường trợn trắng mắt.

Trời đất ạ!.

Sao cậu có thể quên?!

Đây là Việt Nam đó! nơi mà đánh giá con người qua vẻ bề ngoài chính là một tiêu chí đương nhiên, không cần biết. Đàn ông mà cứ xăm mình, buột tóc chỏm là y như rằng 99, 99% đều là xấu tất!

Với lại thực sự cũng quá mệt rồi. Vĩnh Tường cũng không đủ sức mà đôi co với 4 tên vệ sĩ to con,

Thế nên thôi đi, hãy cứ là chờ tên kia tỉnh lại.

Đúng là làm ơn mắc oán mà!

=====

Trong phòng hồi sức, bà Phấn khóc đã đỏ hốc mắt.

Đương nhiên, con út của bà, bà phải thương. Đặc biệt thằng bé lại không được ” hoàn chỉnh ” như anh như chị nó, thế nên bà lại càng tự trách mình sinh kiểu gì mà để nó thành Gay như thế, nên mười phần chiều chuộng cả mười.

Nắm lấy bàn tay Sơn Trúc mà run run, bà hết phần giận đối chồng mình:

- Ông đây! Ai cho ông mắng nó như thế hả?

- Chính là vì ông nên nó mới ra suối, nó mà có mệnh hệ gì, tôi tính sổ với ông!

Ông Kiến nói thì nói thế, chứ hai đứa lớn đều sớm tự lập, phần gần gũi nhất đương nhiên cũng là cậu con út này, thế nên cũng đau xót không kém, nhìn nó lớn lên một ngón tay cũng không nỡ làm đứt, mà giờ đây nguyên cái trán bằng trắng muốt, đôi môi tái nhợt thế kia...

- Haiz.. Đã sớm bảo nó đừng có đi lung tung rồi..

- Con trai của mẹ.. hu hu...

Sơn Trúc nghe mà não ruột, chẳng cả muốn giả vờ bất tỉnh nữa, dẫu sao cậu cũng không muốn thấy mẹ cậu khóc, liền mở mắt, chớp vài cái:

- Con không sao,

- Con tỉnh rồi?!

- Tạ ơn trời phật!

Bà Phấn sốt ruột đến độ lập tức gọi bác sĩ vào ngay.

Các bác sĩ cũng không dám chậm trễ, từng chút cẩn thận:

- Chỉ là bị choáng do mất máu, cũng may là cầm máu kịp thời, vết khâu cũng không quá sâu, ông bà đừng lo lắng quá.

Từ khi mở mắt ra, Sơn Trúc vẫn luôn đảo xung quanh, tìm kiếm.

Không thấy anh ta?

Đôi mày hơi nhíu lại:

- Mẹ... ai đưa con tới đây vậy?

Bà Phấn nghe câu hỏi mà mặt đổi sắc, giận dữ:

- Mẹ nhận được tin liền tới đây, đã tóm cổ nó lại rồi!

- Con trai ngoan, nói cho mẹ biết nó đã làm gì con?

- Mẹ sẽ cho nó ngồi tù rục rịch!

Đôi môi Sơn Trúc hơi độ câu lên.

Lòng ngực kia thật ấm, đôi tay rắn chắc không buông... lại dường như rất cao to...

Hừm, Lại có chút kịch vui.

Tính toán lại một chút... xem nào..

Sơn Trúc bám lấy tay mẹ mình:

- Mẹ, con muốn gặp người đó.

- Con gặp nó làm gì?

Bà Phấn thương con não lòng, một câu kêu mấy người vệ sĩ liền dẫn tới.

=====//=====

3. Chương 3: Lý Trí

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vĩnh Tường sốt ruột tưởng chết.

Chiều hôm nay anh không có tiết dạy, thế nên nếu để mọi người phát hiện ra anh không về bản, có lẽ phải đợi đến đêm, thậm chí sáng hôm sau mất.

Vậy nhưng cậu thanh niên kia thế nào còn chưa tỉnh?

Vĩnh Tường đánh giá lại một chút, vốn thông minh, lại là dân kiến trúc, việc sắp xếp lại sự việc tương đối dễ dàng,

Người kia là đi tắm suối, có thể là trượt chân mà ngã quệt vào tảng đá gần đó, vết rách không quá sâu, lại được chú Husky kia kéo ngay vào bờ nên cũng không bị ngạt nước.

Chỉ là mất máu xem vẻ cũng khá nhiều, nếu theo đúng những gì anh biết, thì dù yếu thế nào đáng lý cấp cứu xong giờ này cũng phải tỉnh rồi chứ?!

Mấy vị bác sĩ lại còn bị gì vậy? vừa thấy người nhà ông Kiến vào liền lánh hết đi chỗ khác như nhường lại cả cái phòng gốc này luôn.

Xem ra vị kia chính xác là một tên ” con nhà giàu” chuẩn nghĩa.

Vĩnh Tường siết đan hai tay chặt lại với nhau. Rắc rối không tưởng.

Cũng là do cái tính cách bao đồng này mà trước đây gặp biết bao nhiêu chuyện rồi. Haiz. Nhưng nói thế nào thì cũng không thể thấy chết không cứu.

Cùng lúc người vệ sĩ bên cạnh nhận được điện thoại, liền quay sang đối mấy tên vệ sĩ làm cùng, một đường kéo người đứng dậy.

A?

Vĩnh Tường nghĩ sao cũng không ra hoàn cảnh hiện tại của mình lại có chút như đang bị áp giải.

=====

Người được dẫn lên phòng.

Đừng hỏi vì sao ông Kiến ở cái bệnh xá này còn oai hơn Giám Đốc.

Đương nhiên, là bởi vì con trai cả dưới danh nghĩa của hệ thống trái cây sạch xuất khẩu Kiến Sầu của ông bỏ ra hơn 5 tỷ xây dựng lại mấy dãy bệnh xá mới cứng này. Đừng có nói bác sĩ không ai dám ho he gì khi thấy Vĩnh Tường cứ thế bị kéo tới phòng bệnh. Nếu có oan thật chưa chắc đã ai dám lên tiếng.

Vĩnh Tường vừa bước chân qua cửa,

Kể trên giường bệnh đã lia ánh mắt tới đánh giá.

Tùng đường cơ bắp cuộn lên vừa phải, không quá lỗ mãng, vừa vận chia múi nơi đường bụng, một dải lông sắc nét kéo từ trên rốn ẩn khuất dưới cặp quần bò thô,

Nơi ngực trái xăm một đóa sen nhỏ, mùi mồ hôi như còn vương vất nơi chóp mũi Sơn Trúc, như cái lúc cả khuôn mặt cậu áp sát tới.

Chòm tóc nhỏ buộc túm sau gáy, đường nét khuôn mặt vững chãi thành thực,

Quả thật, muốn bao nhiêu phong trần đều có bấy nhiêu.

Chiếc lưỡi nhỏ ngọt ngào lướt một vòng qua hàm răng ngọc trắng sáng kia, nở ra một nụ cười đủ sức giết người.

Hoàn hảo.

Nếu để trắng miệng một chút giữa kỳ nghỉ hè chán ngắt này, quả thực là đáng bỏ chút công.

Cũng không trách được.

Ai bảo, anh dây vào Sơn Trúc tôi làm gì?!

- Mẹ... chính là anh ta.

Ủy khuất kêu lên một tiếng, giọng nói như một chú mèo làm nũng không ngừng.

Bà Phấn lừ mắt về phía anh:

- Gan lớn quá nhỉ?!

Vĩnh Tường nội tâm gào thét, vẽ ra cả ngoài nét mặt.

Ủa cái quái gì???

Vậy nhưng bỏ qua hết thấy mọi thứ sai sai đó, liền lấy lại bình tĩnh, cất giọng:

- Cậu tỉnh rồi, mau nói cho mọi người biết rõ ràng đi, tôi cần phải đi gấp.

Đôi vành mắt thoáng chốc đã đỏ rồi, Sơn Trúc sục sục:

- Anh ta... thấy con tắm ở đó..

- Không tìm được...

- Nên đã nhào tới... còn có.. sờ soạng con...

- Con vì sợ quá.. trong lúc giằng co nên đã bị ngã, đập đầu vào tảng đá...

Nói rồi mà nước nở lên, gục đầu lên vai bà Phấn.

Miệng Vĩnh Tường phút chốc không ngậm được lại, khóe môi giật liên hồi.

Anh không phải nằm mơ đó chứ?!

Hay người bị đập đầu vào tảng đá kia là anh chứ không phải tên nhóc kia?!

Cái gì mà sờ soạng?!

- Cậu nói bậy cái gì thế?! Hả?!

Vĩnh Tường nhin không được mà quát lên, nhào tới bên giường, muốn túm lấy kẻ đang nói năng lảm nhảm kia.

Bà Phấn đã lập tức thưởng cho cậu một phát chày má:

- Bốp!

Vĩnh Tường á khẩu:

- Cháu.. để cháu giải thích!

- Mà đang cởi trần đó, còn có gì để giải thích, hả?!

- ???!!!!

Vĩnh Tường trần trối nhìn về phía Sơn Trúc đang run rẩy nỗ lực kéo lại tay mẹ mình:

- Mẹ.. Mẹ...

Bà Phấn vỗ vỗ tay Sơn Trúc:

- Để mẹ báo công an.

Sơn Trúc như thế mà lại khẽ lắc đầu:

- Con không muốn.. để ai biết.

- Vậy con muốn thế nào?

- Mẹ, hay là.. cứ đưa anh ta nhốt lại ở nhà mình trước?!

Vĩnh Tường như thế bị kéo đi, nhồi vào trong xe, lắc lư đi tới nhà Sơn Trúc trong tư thế chết đứng vì không hiểu chuyện quái quỷ gì đang xảy ra.

Điên mất.

Anh đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Vì cái gì mà tự dưng lại thành ra thế này?

Còn nữa,

Tên nhóc thối ấy, đáng ra nên đi làm diễn viên thì hơn chứ?!

=====

Vốn là một người đầy nhiệt huyết và sôi nổi, cái thứ buồn chán đến đót gan đót thịt như thế này thực khiến anh phải chửi bậy.

Cái đéo gì?!

Mình đã bị nhốt ở đây cả một ngày một đêm!

Ngả mình lên chiếc giường trong cái nhà kho cũ, Vĩnh Tường trần trọc tới mức không thể nào mà ngủ nổi.

Anh không sợ tên nhóc đó khai ra ba trò bịa đặt, bởi anh khẳng định có thể tự mình oan cho mình, đơn giản vì nếu như anh thực sự làm ra trò bậy bạ, thì việc gì phải cứu cậu ta, cũng càng không việc gì phải ở lại bệnh viện mà chờ người nhà cậu ta đến tóm lời về đây cả.

- Vấn đề chính là...

- Kết...

Cánh cửa bật mở,

Giọng nói mang theo chút hơi lạnh cất lên:

- Vấn đề chính là, nếu tôi cứ khai như vậy, thì trước hết anh cũng không thể nào tránh khỏi việc lên đồn.

Vĩnh Tường nhíu mày, thân ảnh mảnh dẻ trước mặt hiện dần lên rõ ràng, không sai, là tên nhóc đó.

Vĩnh Tường khó hiểu nhìn chòng chọc lên người Sơn Trúc, cố gắng đánh giá.

Khác hẳn với vẻ mặt mỗi yếu đuối hơn một ngày trước, cả người này hiện tại như phủ lên một tầng sức sống mới, chẳng có vẻ gì là bị vài vết khâu trên trán hành hạ hết cả.

Vĩnh Tường siết chặt nắm đấm:

- Rút cuộc cậu có mục đích gì?

- Cậu rõ ràng biết là tôi đã cứu cậu!

Chậm rãi ngồi xuống bên cạnh chiếc giường cũ kỹ, Sơn Trúc đặt xuống bên cạnh chiếc lồng ử, nhõn nhõn nói:

- Tôi đâu có nhờ anh cứu. Đúng chứ?!

- Hả?

Vĩnh Tường gằn ngất:

- Sao trên đời lại có loại người vô lý như cậu?

- Cậu bị hoang tưởng à?!

- Đây là thế kỷ bao nhiêu rồi?, cậu nghĩ nhốt tôi lại cậu không có tội chắc?

Sơn Trúc đứng đưng:

- Ăn đi đã.

Vĩnh Tường điên tiết, gạt chiếc lồng ủ sang một bên, siết lấy vai Sơn Trúc:

- Tôi không biết cậu bị cái gì, nhưng dù thế nào cậu cũng phải mau nói rõ với người nhà! Tôi không có thời gian đùa với cậu!

Sơn Trúc cười nhạt, thuận theo cái bám tay này, đu người vào trong lồng ngực Vĩnh Tường, phả nhẹ lên tai anh:

- Cũng được thôi.. nhưng, còn phải xem xem biểu hiện của anh đêm nay thế nào..

Câu nói vừa dứt, vành tai đã bị liếm sượt một cái.

Rùng mình.

Vĩnh Tường không hiểu lại càng không hiểu, trở ra như khúc gỗ.

Quần áo trên người bị bàn tay mềm mại như lụa từng đường ve vuốt, nơi hai hạt đậu nhỏ vì hơi lạnh từ hai ngón tay kia kẹp lấy rồi bứt nhẹ khiến phút chốc dựng lên.

- A???!!!

- Cậu.....!!!!!!

Vĩnh Tường bị cái bứt nhẹ kéo cho hết hồn giật lùi cả người về phía sau giường.

Sơn Trúc cười nhẹ một tiếng trong lòng, giống đực vẫn chỉ là giống đực mà thôi! Để xem xem, phong trần bụi bặm chừng này, trên giường có thể làm ra được tích sự gì hay ho?

Sơn Trúc một tay đưa tới vạt áo ngủ mỏng, kéo nhẹ. Toàn bộ lồng ngực trắng nõn mịn mà như tơ mềm lộ ra, hai đầu nhũ vừa hồng vừa đỏ, một vòng cao lên. Bàn tay phía bên còn lại cũng không dư thừa mà chậm chậm đưa lên miệng một rồi hai ngón, tự mình mút mát, nước miếng nhỏ ngọt nhều theo đầu ngón tay vương vãi bên khóe môi, cả một không gian dưới ánh sáng ảm thấp của nơi kho chứa này phút chốc ma mị đến không tả,

Vĩnh Tường một cảnh này như giã thẳng vào đầu, quả thực muốn hét lên mà không hét nổi, nuốt đầy một đồng nước bọt trong cổ họng.

Mẹ ơi.

Cậu ta.. đang làm cái gì???!!!!!!

Sơn Trúc có vẻ không hài lòng với thái độ ngẩn ngơ khó hiểu kia của Vĩnh Tường, trên đôi mày đẹp nhíu lại thành một đường rất nhỏ giữa trán:

- Sao vậy?.

- Không thích đàn ông?

Nói rồi tự cười một tiếng:

- Không sao, tôi đảm bảo với anh, tuyệt hơn đàn bà nhiều.

- Chỉ cần anh hết lòng đêm nay, ngày mai anh có thể rời khỏi đây.

Nói rồi, Sơn Trúc liếm một bên khóe miệng, từng bước bước tới sát bên người Vĩnh Tường, không nhanh không chậm, chuẩn xác nắm lấy đũng quần ai đó.

- A???!!!!!!

Vĩnh Tường trong đại não nổ 500 cái pháo hoa, đưa hai tay tóm lấy tay Sơn Trúc:

- Khoan khoan khoan khoan!!!!

Sơn Trúc dừng lại động tác trên tay, thế nhưng lại đem căng đùi thon dài đổi vị trí, đặt cả háng mình lên đùi Vĩnh Tường, thì thầm:

- Vừa có người, lại vừa thoát khỏi rắc rối, hửm?

Vĩnh Tường suy nghĩ gì ư?

Chính là con mẹ nó hoang đường!

Rút cuộc chuyện này là sao???!!!

Mau thoát khỏi đây!!!!

Nhưng...

- A...

- Hửm...

Cố tính đẩy nơi đùi non qua lớp quần kia mà mài tới, Sơn Trúc rên rỉ hai ba tiếng không rõ nghĩa, đưa đầu lưỡi lượn tới vành tai đã đỏ chót của Vĩnh Tường..liếm.

Hửm..

Vĩnh Tường rên bật ra một tiếng, không thể tưởng tượng nổi..

Cậu em nhỏ của anh như thế mà có cảm xúc...bật dậy

Không dám dối mình dối người, quả thực kẻ trước mặt đẹp đến độ anh chưa từng thấy qua!, eo cực kỳ nhỏ, nơi đầu rốn sâu có một chiếc khuyên xanh thẳm, lại đang cọ cả núm vú nhỏ kia lên sống mũi anh, trượt tới đôi môi...

Giọng nói ngọt như mật lan tỏa, ôm ấp cả mái đầu Vĩnh Tường cọ lên ngực mình, đẩy núm vú nhỏ sượt qua bờ môi kia...

- Ừm.. mút đi...

- Một chút thôi..

- Hửm... xem.. có sữa hay không..

- Nào.. há miệng...

Thiên thần và ác quỷ trong đầu Vĩnh Tường đánh nhau cuộn thành một đoàn, hơi thở hỗn loạn, trên trán mồ hôi đọng lại thành hai ba giọt, đôi mắt vì trợn căng quá đà mà ra tơ máu nhỏ,

Ngậm lấy nó.. dày vò cậu ta... đem cơn thịnh cảm vào...

Vĩnh Tường.. mi là tên thói tha bản thúu...

A.... Không chịu nổi. ừm.. mút lấy nó đi...

Vĩnh Tường.. người quân tử.. mày là... người..

Ừ...

Cả chiếc khóa quần cũng đã được kéo ra, cậu em chỉ còn cách lớp quần lót nhỏ, cẩn thận được những ngón tay thon dài bao tới...

Không thể nào!!!!!! Đáy mắt Vĩnh Tường phấp phấp như lóe sáng...

Đôi cánh tay mạnh mẽ như thép, đẩy người bật dậy!

- Á!

Hất cả người Sơn Trúc ra khỏi mình,

Vĩnh Tường vừa chật vật kéo lấy khóa quần, vừa lao vụt ra ngoài cửa, hòa lẫn trong đêm đen từng tiếng bước chân lảo đảo vội vã,

Sơn Trúc bị hất mạnh, gần như ngã ra, cả một bên vai trắng nõn nà đập vào tường, đổ tấy.

Hửm?!

Sau một chút kinh ngạc đến giật mình ấy, từ cánh cửa khép hờ của nhà kho, có tiếng cười bật ra, hoang dại.

Anh ta vừa từ chối cậu?!

Trên đời này, rút cuộc lại có người dám từ chối cậu?!

Khuyên rón.

Nguồn: Ảnh: Elodie Alice

=====//=====

4. Chương 4: Mất Công Một Chút

- Chết tiệt!

Vĩnh Tường vừa rời khỏi nhà kho đó thì cầm đầu mà chạy!

Cũng may khi tên nhóc đó vào chính là khóa cửa từ bên trong, bên ngoài lại không có ai gác, thế nên anh mới có thể vừa mở vừa đạp cửa mà thoát ra!

- Phù... Phù,..

Ôm lấy lồng ngực phập phồng dựa bừa vào một gốc cây ven đường, thở từng đợt hơi lớn, cố gắng trấn an bản thân mình.

Không có ai đuổi theo. May quá... may quá mẹ ơi!

Không tưởng nổi, đời anh, một Vĩnh Tường lâu nay luôn nói cười tươi rói, hôm nay lại bị một thằng nhóc biến thái suýt nữa đem ra chơi đùa.

Cũng may, sót lại được tý lý trí.

Con bà nó chứ!

Đúng là gần chết.

Ngày mai phải về lại Sài Gòn ngay lập tức, cái gì từ thiện, cái gì dạy học, thôi thì đành làm người xấu cho xong, chứ làm người tốt kiểu này...

Ai cha...

=====

Buổi sáng, nắn nỉ lắm một người chị gái qua đường mới chở cậu về bản,

Thật cố gắng mới có thể vực lại chút tinh thần, lại phát hiện ra thể mà toàn bộ ví tiền, giấy tờ kiêm điện thoại của mình vẫn ở trên quả đồi ấy.

Vĩnh Tường bắt đầu tính toán.

Thứ nhất, chưa chắc sau hai ngày đồ vẫn còn ở đó,

Thứ hai, nếu lỡ lên đó rồi lại gặp phải mấy cái người nhà tên đó thì sao?

Thôi, tốt nhất vẫn hãy cứ coi như gặp cướp đi! Điện thoại thì có thể mua lại, chứng minh thư giấy tờ gì cũng đều có thể làm lại. Thế nhưng anh hoàn toàn không muốn dính vào những rắc rối vớ vẩn đó!

Đương nhiên, tất cả đều có nguyên nhân của nó.

Mượn tạm người bạn cùng đi từ thiện một ít tiền, lại cáo bệnh xin lỗi người dân bản, ngay trong chiều hôm đó, Vĩnh Tường bắt xe trở lại Sài Gòn.

- —

Chiếc xe khách từng vòng lắc lư,

Vĩnh Tường chọn một chỗ ngồi ngay dãy cuối, cứ thế nhìn ra từng cảnh vật trôi đi trong tầm mắt.

Đặt tay lên ngực trái, nơi đóa sen nhỏ kia.. nở rộ..

Mẹ...

Năm cậu 15 tuổi, ba mẹ anh ly dị,

Ba anh ngoại tình, ông thậm chí còn có thêm vài đứa con rơi, cho đến khi tòa tuyên án chính thức.

” - Anh còn rất yêu em..

- Anh yêu tôi nhưng lại lên giường cùng người đàn bà khác sao?

- Tha lỗi cho anh.., Đó chỉ là giải quyết nhu cầu thôi, không hơn,

- Đã là lần thứ bao nhiêu rồi?, Tôi không thể chấp nhận được nữa. Ly dị đi”

Họ, ra tòa.

Năm ấy, mẹ anh vẫn đang mang trong mình căn bệnh ung thư.

Năm mười tám tuổi, lần cuối cùng nắm trên tay đôi bàn tay gầy guộc vì xạ trị của mẹ mình,

” - Con sẽ không như ba con chứ?

- Không, con sẽ không như ông ấy!

- Vĩnh Tường ngoan, hứa với mẹ, sau này nhớ trân trọng người mà con thương yêu, cũng đừng lên giường với một người mà con không yêu, cuối cùng, tất cả đều chỉ là đau khổ...”

Vĩnh Tường khẽ siết nắm tay.

Từ ấy, anh không còn mẹ nữa, cũng từ ấy, trên ngực trái của anh có một hình xăm bông sen nhỏ.

Yêu ư?

Vĩnh Tường đương nhiên khao khát, thế nhưng cái chấp niệm kia, chính là sẽ chỉ cùng với người mà chính bản thân mình thương yêu hòa vào làm một..

Thật may, anh cũng đã thoát khỏi thứ dục vọng đáng sợ ấy,

Hít một ngụm gió nóng bỏng của Sài Gòn..

Ắt xì tới hai ba cái...

Vươn vai thật mạnh nghe tới rắc...

Đã hứa là phải sống một cuộc đời đầy vui vẻ, Vĩnh Tường anh chắc chắn sẽ làm được điều ấy, rồi sẽ có một tình yêu đẹp, dắt người thương tới trước mộ của mẹ mình thắp một nén nhang thơm....

Xin chào Sài Gòn!...Ta lại trở lại rồi đây....

=====

Sơn Trúc đưa tay nắm hờ lên chiếc cằm nhỏ, đôi mắt híp lại thật khẽ nhìn lên đồng hồ trước mắt.

Như vậy mà anh ta thực sự không trở lại?!

Thực sự là bỏ cả ví tiền, cả điện thoại chạy lấy người?

Sơn Trúc không hiểu vì cái gì, càng nghĩ lại càng thấy trong lòng có chút buồn cười.

Mình thực sự đáng sợ như thế sao?

Trước tối nay, chỉ cần ngón chân cậu vừa đưa qua cửa mấy quán bar kia, đều lập tức có kẻ vì cậu mà sẵn đón lấy lòng,

Chỉ là đi uống nước chơi thôi, cũng có vài cái danh thiếp lộ liễu có, len lén có mà đặt trên khay nước bưng tới chỗ cậu.

Trên giường lại càng không phải nói, cũng chưa thấy có kẻ nào thoát khỏi được nắm đầu ngón tay của cậu.

Hừm...

Có ý tứ.

Nụ cười nhàn nhạt trên môi nở ra, dọa đến chú cún Meo cũng ngoảnh đuôi chạy tọt ra ngoài.

Vĩnh Tường,

Aiz. Xem ra, trò chơi này thú vị hơn mình nghĩ.

Đôi chân thon dài nhẹ bước xuống dưới lầu, cất lên chất giọng trong veo:

- Mẹ, con nghĩ mình cần trở lại Sài Gòn sớm một chút.

- _____

Trên đường đi,

Người tài xế riêng của gia đình lái một chiếc xe hơi đời mới chất đầy những món đất tiền, lâu lâu lại lén lút nhìn xuống cậu út đẹp như tranh vẽ kia, đôi môi son đỏ câu lên cười.

Trên tay, là một cái ví.

Thực tế thì, trong ví của một người con trai chứa đựng vô cùng nhiều những điều thú vị, không quá ba hoa khi nói rằng hầu hết mọi thứ nói lên bản tính của một người cũng đều chứa đựng trong ấy.

Rút một tấm ảnh thẻ ra khỏi, Sơn Trúc nhếch cười một bên mép.

Hai mươi hai tuổi, thậm chí trong ví còn không có lấy một cái bao cao su.

Ngu ngốc.

Từ trước tới nay, chỉ có thứ mà Sơn Trúc này không muốn. Chứ không có thứ mà Sơn Trúc này muốn mà lại không có được.

Vĩnh Tường,

Để xem xem, tôi chơi chết anh.

Trong trái tim đã đào lên đầy những cái hố trống rỗng, theo nụ cười mà có phần nhen nhóm chút chờ đợi, thứ mà từ lâu lắm rồi, Sơn Trúc không cảm thấy được nữa.

=====

Nửa tháng sau,

Sơn Trúc ngồi bắt chéo chân lười nhác gọi một cú điện thoại.

- Sắp xếp xong chưa?

Người đàn ông hơn ba mươi tuổi phía bên kia đầu dây nở nụ cười gian xảo:

- Lần đầu tiên thấy em có hứng thú với một người như vậy đó nha? Sao? thứ dưới háng của cậu ta là hàng khủng khó tìm?!

- Bớt dài dòng, xong việc thì số đồ cầm trong tiệm X sẽ được chuyển sang cho anh.

- Ai nha, để em nhả ra mấy thứ hàng béo bở đó..

- Rụp.

Sơn Trúc nói xong liền cúp máy, đảo mắt tới chiếc ví trên mặt bàn.

Vì cái gì mà phải làm tới mấy cái trò này, còn mất đi mấy thứ hàng khó khăn lắm mới tranh về được.

Khẽ lắc đầu,

Mình đúng là điên rồi,

=====

Vĩnh Tường khá chật vật để làm lại một đồng giấy tờ,

Tuy nói rằng mẹ anh ngoài căn nhà cũng đã để lại một khoản tiền tiết kiệm kha khá, tiền lãi hàng tháng cũng có thể đủ anh chi tiêu, thoải mái đam mê với sở thích vẽ tranh của mình, thế nhưng thực sự kêu rút ra một khoản nhờ trung gian làm ” giấy tờ nhanh ”, thực khiến anh xót hết cả ruột.

Đơn giản vì anh không muốn gặp lại ba mình, nên có nhiều cái xác nhận linh tinh không hoàn thiện được.

Chẳng còn cách nào khác,

Vĩnh Tường thở dài một hơi, cũng may là còn thằng bạn thân tên Nguyễn Tân cho vay tạm một ít trước, nếu không chắc mồm mồm quá.

- ——

Thế nhưng mà cũng chưa hết vận đen sao?

Vĩnh Tường không muốn than cũng phải than!

Hết ca tối làm thêm ở quán café về, mới đạp được bon bon vài chục vòng về cái xe đạp của cậu lại bị nổ lốp!

- Bốp!

- Xi...

- Phải không vậy??!!!!

Gần 11h đêm!

Tìm đâu ra chỗ vá đây!

Đúng là xui hết phần thiên hạ!

Vĩnh Tường mặt méo xệch không cả yêu đời nổi nữa, từ ngày từ Đắc Nông kia trở về, quả thực số cậu mặt hơn rệp!

Ủu xìu dắt chiếc xe, lại cố gắng đảo mắt khắp nơi tìm một quán để vá, hi vọng không phải thực sự dắt bộ về đến nhà chứ?!

- Có ai không?

- Cứu với..

- A..

- Ừm...

- Em trai, la làm gì cũng chỉ phí sức thôi, đêm hôm thế này ai ngang qua đây nữa,

- Ngoan ngoan một chút sẽ bớt đau đấy.

- Buông ra.. tôi không muốn.. buông ra

- Xoạt...

Tiếng vải xé rách.

Vĩnh Tường cả người cứng đờ.

Không nghĩ an ninh nơi này lại tệ đến như vậy,

Đôi tay siết lên chiếc xe đạp, tiếng khóc nức nở vang lên rõ mồn một trong đêm tối..

- Cầu xin các anh.. thả tôi ra..

- Xem này..

- Á...

- Ngực nó mềm hơn ngực con gái nữa..

- Bóp! Thằng chó dám cắn tao?

Nghe như một tiếng tát phồng má rồi...

Bản tính bao đồng anh hùng rơm nổi lên ầm ầm.

Vĩnh Tường như điên mà lao về phía con hẻm nhỏ,

Ba tên xăm trổ đầy mình đang vờn quanh một cậu bé đang cúi gục đầu, áo trên người đã bị xé toạc,

Thấy tiếng động, ba tên đồng thời ngoảnh ra:

- Thằng nào?

Vĩnh Tường nặng giọng:

- Chúng mày định làm gì?!

Nhìn xuống đôi tay Vĩnh Tường siết chặt, một thằng xem vẻ mặt coi như bình tĩnh nhất, khoanh tay hướng phía Vĩnh Tường:

- Chú em, không phải việc của chú. Tốt nhất coi như không thấy mà lượn đi.

- Hơn nữa – hất hàm về phía cậu trai nhỏ - nháy mắt – thằng này là Gay, đầu óc lại có vấn đề, bọn anh chơi nó là phúc của nó rồi.

Vĩnh Tường trừng mắt:

- Là Gay thì sao? Là Gay thì không phải người chắc?! Mau rút xéo!

- Ấy da, to mồm quá nhỉ? Chú mày có biết bọn anh săn nó bao nhiêu lâu mới có ngày hôm nay không?!

Vĩnh Tường trần đời chí ghét mấy cái chuyện khốn nạn này, không nói thêm nữa, một đường nhâng cả chiếc xe đạp, nhằm thẳng mấy tên khốn kia ném tới.

- Ầm!

- Á!!!

Chiếc xe đạp lao tới bất ngờ, mấy thằng dùn nhau ngã dúi dúi. Vĩnh Tường lập tức được thể xông tới, thân hình cao lớn, đôi tay rắn chắc, cứ thế mà giã, đương nhiên là chẳng mấy phút liền cũng bị đánh lại.

Một chọi ba chưa bao giờ là dễ dàng!

Đến khi trên miệng một vạt máu đã nhều ra, bụng đau quại thành từng cơn thì đã ồn ào đánh động người tới, mấy tên kia nhổ bãi nước bọt sau đó chạy đi mất.

- May cho thằng chó mày đấy!

Vĩnh Tường ho khụ ra mấy tiếng mới hít thông được.

Còn may chán, có vẻ chưa tới mức gãy cái xương nào. Tiến về phía cậu bé nhỏ vẫn đang cúi rạp đầu vào góc khuất kia,.. trời ạ.. lồng ngực xem ra đã bị nhéo đỏ.

Vĩnh Tường thương cảm tới không chịu nổi, bèn cởi chiếc áo khoác ngoài ra, cúi xuống muốn phủ lấy.

- Em có sao kh...????

- ???!!!!!!

Câu nói còn chưa có phát ra hết, gương mặt kia đã nhòe nhoẹt nước, yếu đuối mà ngẩng lên.

Vĩnh Tường giật mình tới suýt thì hét ầm:

- Là... là... là...

- Là.. là.. tên.. tên nhóc đó!

=====//=====

5. Chương 5: Có Vấn Đề?

Nhà Vĩnh Tường,

Nhìn người mê man nằm trên giường, Vĩnh Tường chán ghét kéo chiếc chăn đơn phủ lên lồng ngực kia,

Vĩnh Tường không hiểu vì cái quái gì mà lại ra tới cơ sự này,

Đáng lý thì chính anh đã chạy tới mất dạng ngay sau khi nhìn thấy gương mặt quen không thể quen hơn kia, thế nhưng cậu ta lại ngất rạp ngay khi bước chân anh vừa xoay được hai bước.

Hay là vớt cậu ta ở lại đó?!

Hay là cứ mặc xác số trời đi?!

Vậy nhưng nếu ba tên khốn kia quay lại..

Trời ạ!

Rút cuộc thì vẫn là thế này đây.

Lại còn không dám đưa cậu ta tới bệnh viện, nhờ cậu ta vui mồm lại nói do chính anh suýt hiếp nữa, không có lẽ anh thực sự phải lên phường?.

Bản thân anh chẳng nhằm nhò gì, nhưng nếu đến tai người vợ hai của ba anh cùng mấy đứa con riêng ấy, chắc phải thành đề tài sôi nổi lắm.

Shit!

Vĩnh Tường bê cái cạnh sườn bị trúng mấy phát đạn của mình, cả người đau nhức không tả,

Đời anh đúng là màu hồng trộn mực.

Vĩnh Tường lắc đầu, khập khiễng quay về căn phòng bỏ trống lâu nay của mẹ mình, rúc đầu vào chăn.

Mẹ.... con làm thế này là đúng hay sai đây?!

=====

Phía bên kia phòng của chính anh,

Sơn Trúc nhìn xuống lồng ngực đã được dặm chút màu đỏ, tím, ừm. Chát bám cũng khá tốt.

Đôi mắt xẹt qua khung hình ngay đầu giường, nhìn nét cười toe toét của Vĩnh Tường khi còn trẻ,

Sơn Trúc chớp đôi mắt tỉnh táo chẳng chút gì của người vừa bị hôn mê, câu khoe miệng lên. Cười.

Ngu ngốc.

Đã chui được vào hang cọp, còn lo gì không bắt được cọp con.

=====

Sáng hôm sau,

Cũng có lẽ là do quá mệt qua một đêm đánh đấm, thế nên Vĩnh Tường ngủ tới long trời lở đất một mạch tới gần 9h mới tỉnh, lại cũng là cuối tuần, chẳng có tiết sáng nên đương nhiên chiếc đồng hồ báo thức cũng chiều lòng người mà không réo.

- Ừm..

Gối ôm hôm nay có vẻ dễ chịu quá,

Vĩnh Tường còn tiếc nuối chưa muốn mở mắt, lăn sờ tay xuống.

Hừm,...

Hử?

Sao... mềm thế này...

Lại còn lành lạnh mát rượi cả tay...

Oao.. sờ xem.. ai.. dễ chịu dễ chịu...

Thơm thơm... dụi dụi...

- Á!!!!!!!

Vĩnh Tường vừa mở mắt ra, cái anh đang sờ soạng được không phải là cái gối, mà là một đoạn eo người!

Hất thẳng một phát, Vĩnh Tường không che dấu nổi bộ mặt khiếp đảm của mình khi nhìn sang bên cạnh,

Sơn Trúc tên nhóc thối tha!

Lấy chân đạp đạp lên cẳng đùi kia, Vĩnh Tường gào lên:

- Cậu! mau tỉnh!

Sơn Trúc hơi hé mắt, đôi tay yếu ớt nửa chống nửa khuỵu xuống,

Vĩnh Tường không chờ được, liền đã nhảy bật khỏi giường:

- Cậu làm cái gì?! Hả? ai cho cậu trèo lên giường của tôi!

Sơn Trúc mím môi, một lúc mới dựng được người dậy, mệt mỏi dựa vào tường, trên người, vẫn là chiếc áo sơ mi đã bị xé rách. Vĩnh Tường vừa đảo mắt qua liền thấy được bao nhiêu vết loang lổ bầm dập tới tím đỏ.

Trong lòng bất giác như bị một vật gió thổi qua, kéo tan đi bao nhiêu sự bực bội trong lòng.

Hừm,

Sơn Trúc nhẹ kéo hai vạt áo mình lại, một lúc mới bật ra được một chữ nhỏ lí nhí.

- Xin lỗi...

Vĩnh Tường đương nhiên không chỉ vì hai chữ xin lỗi mềm nhũn kia mà quên đi mấy cái sự việc khủng hoảng đã trải qua, lại chỉ thấy rùng hết cả mình. Nghiến răng:

- Tôi cho cậu 5 phút, mau rời khỏi đây!

- Ngay!

Sơn Trúc ngẩng đầu, nhìn về phía Vĩnh Tường, đôi vành mắt bắt đầu ửng đỏ:

- Em sẽ đi, nhưng.. em có thể xin anh nghe một chút được không?!

Vĩnh Tường kiên quyết:

- Không!

- Tôi còn chưa rõ cậu là người thế nào sao?! Hả? mau biến hoặc chính tôi sẽ đá cậu ra khỏi đây!

Sơn Trúc cụp mắt,

- Xin lỗi... Em.. lần ấy.. em.. không cố ý..

- Em.. chỉ là bởi vì.. lúc ấy em vừa bị thương ở đầu, tinh thần em lại.. không được ổn.. trước giờ hay bị.. quấy rối... nên... không kiểm soát được..làm ra những chuyện..

- Sau đó.. em đã muốn đi tìm anh.. nhưng không tìm được..

Nói chưa hết câu, vành mắt đã đỏ sọng.

Sơn Trúc cố gắng túm lại hai vạt áo nhàu nhĩ, vươn đôi chân đặt xuống giường, run rẩy bước khỏi phòng.

- Em.. chỉ là muốn xin lỗi...

Vĩnh Tường cậu chắc thêm quan tâm, liền khoanh tay tựa vào tường đứng hẫng sang một bên, mặc kệ.

Trình độ diễn kịch của cậu ta còn chưa đạt đến thượng thừa?

Định lừa anh đây sao?

Mà khoan...

” Thăng này là Gay, đầu óc lại có vấn đề, bọn anh chơi nó là phúc của nó rồi”

” Là Gay.. đầu óc lại có vấn đề...”

“Đầu óc lại có vấn đề...”

” Có vấn đề”

Mấy câu nói rõ ràng của mấy tên lưu manh từng chữ giờ đây nhấn lại bên tai cậu,

Đôi chân run rẩy kia từng bước không vững, bàn tay nhỏ bé mảnh khảnh siết chặt lại vạt áo...

Em chỉ là muốn xin lỗi...

Đầu óc.. có vấn đề?!

Ý.

Nếu như thực sự cậu ta là cái tên biến thái bệnh hoạn, thì tại sao khi mình tới, lại thấy cậu ta hết sức chống trả như thế, đến nỗi còn bị đánh cho bầm dập?

Đôi chân kia khựng lại trước cửa nhà, quay đầu về phía phòng ngủ, đối với Vĩnh Tường cúi gập người:

- Dẫu sao, cũng cảm ơn anh!

- Không có anh hôm qua.. chắc em.. chết mất...

Giọng nói nghẹn ngào.

Vĩnh Tường cũng thấy sắp loạn thành một đống, bối rối:

- Vậy nói xem, tối qua vì sao cậu lại sang tận phòng tôi?

Sơn Trúc hơi đỏ mặt:

- Anh.. là anh đã sang phòng em.. mà?!

Vĩnh Tường sốc há mồm!

Đúng vậy!

Đây đích xác là giường của anh chứ không phải của mẹ anh!

Phải không?

Hay đêm qua anh dậy đi vệ sinh, theo thói quen mà mò vào?

Có trời mới biết!

Còn quần chặt lấy cậu ta như một cái gối ôm!

Vậy.. ai mới chính xác là kẻ biến thái đây?!

- _____

- Khoan!

Sơn Trúc đã bước ra đến cổng,, nghe một tiếng gọi giật lại này mà ngoảnh lại.

Vĩnh Tường nhìn khuôn mặt ướt nước kia, hết như một chú mèo nhỏ đang bị ánh nắng chói chang thiêu đốt, khóe miệng không tự giác bật ra một câu:

- Để tôi đưa cậu về.

- _____

Vứt người lên trên chiếc ghế lười yêu thích, gác chân lên bàn nhìn ra phía bầu cửa, một nhánh cây đã chết khô vương vất từ bao giờ,

Cuộc sống quá nhạt nhẽo, chơi vui được lúc nào thì cứ chơi.

Sơn Trúc đập tay lên tấm ảnh bên trong chiếc ví.

Ván này, tôi thắng rồi.

=====

6. Chương 6: Nóng Sao?

Vĩnh Tường đáng lý cũng chẳng cần quái gì quan tâm thêm, cái gì cho qua rồi thì cứ qua đi, hơn nữa, chứng minh thư cùng giấy tờ của anh đều sắp làm xong cả,

Thực sự cho dù cậu ta có là một tên biến thái, hay là một kẻ tâm thần không ổn định thì rút cuộc lại vẫn tốt nhất là tránh hẳn sang một bên.

Vì thế Vĩnh Tường triệt để cố gắng coi như bỏ qua, anh lao đầu vào làm thêm từ ca sáng tới ca tối, tranh thủ dịp hè để kiếm thêm chút thu nhập bù vào chỗ phí làm lại giấy tờ kia,

Hầu hết thời gian đều không hở chút rảnh rỗi.

Cứ như thế, lại trôi qua cả một tuần,

Đến khi hầu hết những sự khó hiểu hay thắc mắc về một người có cái tên " Sơn Trúc " kia sắp bay hơi hết khỏi đầu, thì lại gặp lại cậu nhóc đó.

- ——— -

Chiều Sài Gòn, mưa tầm tã,

Mưa đến mức mà chỉ cách nhau có vài mét cũng khó để mà nhận ra nhau,

Vừa tạt được chiếc xe tay ga vào cổng, Vĩnh Tường còn chưa kịp tra chìa vào ổ khóa, đã thấy một bóng dáng run rẩy nép phía bên kia gốc cây gần nhà.

Không có ô, chỉ dựa vào tán cây mà che đi chút hạt nặng, cả người Sơn Trúc đã ướt tới nỗi áo đều có thể vắt ra nước, dưới chân là một chiếc ba lô dù chống thấm.

Vĩnh Tường giật mình mà tiến đến:

- Cậu làm gì ở đây?!

- Em.. Em.. đến..

Sơn Trúc lạnh tới lập cập, hai tay chìa ra một chiếc ví và điện thoại được bao chặt chẽ trong hai lớp túi bóng dày:

- Là.. người đi hái café nhạt được.. nên.. em mang tới.. cho anh...

Vĩnh Tường nhìn chiếc áo sơ mi trắng đã ướt đẫm, lại nhìn thứ trên tay Sơn Trúc được bao bọc mấy lớp cẩn thận, trong lòng không biết là cảm giác hỗn loạn gì,

Xoạt!

Vật áo mưa được căng ra che chở, hơi ẩm trên người Vĩnh Tường phút chốc lan tỏa.

- Vào nhà đã!

Sơn Trúc đứng dừng trước cửa, nhìn xuống từng dòng nước nhỏ chảy bừa bãi theo bước chân mình, lại rụt lại.

Vĩnh Tường cởi xong áo mưa bước vào nhà, lại thấy Sơn Trúc vẫn đứng im đó, bật hỏi:

- Sao thế?

- Em đứng tạm ở đây thôi ạ, cảm ơn anh...

Vĩnh Tường nhìn xuống vũng nước dưới chân Sơn Trúc, hừ một tiếng:

- Thiệt tình!

Vươn cánh tay dài, kéo mạnh người vào trong nhà,

Vĩnh Tường cố gắng lục ra một bộ quần áo size nhỏ nhất, vừa đưa vừa ném cho Sơn Trúc:

- Thay ra đi!

Sơn Trúc thay xong bộ quần áo, ngồi thu mình trên một góc sofa

- Ất xì...

Cậu dường như đã cố gắng ngăn lại, nhưng tiếng vẫn bật ra như thế.

Vĩnh Tường bất đắc dĩ rót tới một ly nước ấm đặt trước mặt:

- Cậu rút cuộc có vấn đề ở nào hả?. Trời mưa to như thế mà còn tới đây?!

Sơn Trúc đón lấy ly nước:

- Em tới, lúc ấy trời chưa mưa.

- Chưa mưa?

Vĩnh Tường lại càng nhăn mặt:

- Vậy cậu đứng đó bao lâu rồi?

Sơn Trúc sụt sịt, đầu mũi thoáng đỏ:

- Bốn, năm tiếng gì đó.!

- ??!!!!

- Em.. tính gọi cho anh, nhưng không có số, đành đến tận đây tìm....

Vĩnh Tường xoa trán.

Tên này đúng là điên thật!

Lắc lắc đầu, Vĩnh Tường mở chiếc ví và điện thoại ra. Đúng là người ở bản vẫn chất phác thật thà, ngoại trừ một tấm ảnh thẻ chắc là bị rách mất, còn lại toàn bộ tiền không mất lấy một tờ!.

Sơn Trúc lúc này mới mở từ chiếc ba lô rất lớn mang theo bên mình, lần lượt bỏ từng thứ lên trên bàn:

- Cái này là.. của ba em gửi cảm ơn anh.

- Cái này của mẹ em..

Vĩnh Tường nhìn theo, còn định nói gì, Sơn Trúc đã cười đến là vui vẻ:

- Có rượu đây là của ba em tự ủ,

- Cái này là thịt nai khô, đặc sản đây ạ.

- Cái này là thịt bò xé cay...ngon lắm.

- Còn có bánh chưng nếp cẩm..

- Còn cái này...

Vĩnh Tường xua tay:

- Khoan khoan khoan!

- Anh cảm ơn ba mẹ em đã có ý tốt, nhưng anh thực sự không cần cảm ơn. Em cảm về đi.

Sơn Trúc một thoáng đơ cả người.

Bàn tay đặt nơi đùi bắt đầu siết lại từng ngón bám chặt lên quần.

Một lúc mới đau đớn nói ra:

- Anh... cũng như họ..

- Khinh em là Gay.. đúng không?!

Vĩnh Tường sửng sốt:

- Ấy!

- Nghĩ đi đâu thế hả?

- Vậy sao anh không nhận?. Em chỉ muốn làm bạn với anh, cảm ơn anh, còn có...em đã tự tay xé chỗ thịt bò đó. Rất lâu...

Vĩnh Tường sao tự dưng cảm thấy tội lỗi mình đẩy người thế này?!

Thở phào một cái.

Thôi được, dầu gì cũng chỉ là cảm ơn, lại toàn là món khoái khẩu chết nhất của anh luôn!

- Được rồi được rồi. Anh nhận là được chứ gì,

Sơn Trúc ngẩng đầu, nét mặt dò ý:

- Vậy.. em ăn chung với anh được không?

Vĩnh Tường há miệng:

- Bây giờ á?

- Trưa nay, em cũng không ăn gì...đều đến đây luôn...

- ??!!!

- _____

Món ngon được dọn ra, có bàn cao mà không ngồi,

Lại bày một cái bàn học nhỏ ngay cạnh cửa ngách, ngắm cơn mưa kia.

Vĩnh Tường cũng không quá để ý lắm, chẳng qua chỉ là ăn một bữa, làm gì mà chết người được, thế nên vô cùng vui vẻ mà thưởng thức.

- Ngon quá!

- Trời, thịt bò này ngon quá xá!

- Thịt nai nữa, anh rất thích món này đó nha!

- Vậy sao?. Em không nghĩ là anh thích đến thế!

- Ày, em không biết đâu, anh như thế thôi nhưng thích ăn vặt chết được!

- Tính anh vui vẻ thật đấy!.

- Ha ha, đúng vậy!

Sơn Trúc quả là cái gì cũng không biết, nghe Vĩnh Tường kể chuyện mà đôi mắt ngơ ngác, lâu lâu còn phải thán phục một cái.

- Vậy ạ?

- Vui thế!

- Ước gì em cũng được tới đó!

- Quán bar á? Để bữa nào anh dẫn chú đi..

- Vẽ tranh ư? Em không biết!,

Miệng cười, tai nghe, tay rót từ chén này qua chén khác.

Rượu này vừa thơm vừa nhẹ, uống cũng không hơn bia là mấy, độ thêm mỗi xé cay giữa trời mưa thì quả thực là ngon nhức nách.

Vĩnh Tường cũng chẳng để ý mà đã gần cạn đáy chai, nhìn về phía Sơn Trúc:

- Hơi nóng nhỉ?

Sơn Trúc cười tươi:

- Dạ, hơi nóng một chút.

Vĩnh Tường vuốt vuốt lên má mình.

Không phải là hơi nóng, mà thực sự là rất nóng.

- Anh vào nhà vệ sinh một lát.

Khuôn mặt vô hại, đôi mắt trong veo, Sơn Trúc thản nhiên vâng một tiếng, đút chút thịt bò vào miệng, ngon lành ăn.

Vĩnh Tường vừa đứng lên lại thấy cả người đều lão đảo.

Hình như, uống hơi quá rồi.

Thế cho nên dù có vào nhà vệ sinh vã đầy một khuôn nước lạnh, cả người vẫn hừng hực nóng,

Quái lạ.

Sao nóng thế này..

Bình thường tửu lượng anh cũng thuộc dạng cao, nói chứ nửa két bia vẫn còn thấy đường về nhà.

Vĩnh Tường vã thêm chút nước vào mặt, lằm bằm.

Đúng là rượu tự ủ có khác, độ nhẹ vậy mà thấm ghê!

Vừa ngồi phệt lại xuống bên bàn nhỏ, liền nghiêng ngả.,

Sơn Trúc thấy vậy liền hỏi”

- Anh không sao chứ?

Chết thật...

Sao lại thế này...

Vĩnh Tường cảm thấy cả người đều nóng đến nỗi sắp nứt cả, hơi thở bắt đầu mạnh hơn...

Sơn Trúc tiến tới, cúi người xuống bên cạnh, trên nét mặt tỏ đầy vẻ lo lắng:

- Anh say sao?!

Từ góc độ này, chiếc áo của anh vốn đã rộng hơn phom người của Sơn Trúc, theo một đường cúi xuống đều có thể nhìn xuyên từ vòm ngực chạm tới rốn,

Ngực...

Ngực..

Hai đầu ti căng hồng chúm đỏ nổi lên giữa bờ ngực trắng..

Xương quai xanh đẹp quá...

Ừc.

Vĩnh Tường nuốt một ngụm nước bọt lớn..

Nơi nào đó giữa háng đã bắt đầu nổi cộm..

Sao lại.. nóng thế này...

Sơn Trúc vẫn như chưa biết gì, càng ngày càng cúi thấp, đem cả hơi thở của mình phả lên mặt Vĩnh Tường:

- Anh sao thế?

- Nóng.. quá... nóng...

- Nóng sao?

- Ủ..

Sơn Trúc đưa tay đến, luồn qua tay của Vĩnh Tường:

- Em dìu anh vào trong nghỉ nhé?

Xúc cảm da thịt cánh tay chạm nhau, một nóng một lạnh, như tan ra từng mảnh...

Vĩnh Tường hơi thở dồn dập, mồ hôi trên trán bắt đầu túa ra, thứ dưới háng đã dựng lên thành lều, vô cùng rõ ràng.

Đương nhiên, Sơn Trúc hài lòng, rượu tốt. Cũng không uống,

Vậy nhưng quá sức bất ngờ,

Khả năng chế trụ của Vĩnh Tường một lần nữa khiến Sơn Trúc phải thán phục.

- Anh.. anh lại vào nhà tắm cái..

Cố gắng nuốt khan, Vĩnh Tường như thế mà đẩy người cậu sang một bên, lao ào vào nhà tắm.

Không đến một phút sau, tiếng nước đã bắt đầu xối xả ào ào.

Sơn Trúc đứng bên ngoài, khẽ nhú mào.

Chống lại được gần một chai rượu cạn đáy...

Hừm.

Có ý chí.

Nhưng như vậy, không phải chơi càng vui sao?

Đôi môi lại câu lên.

Sơn Trúc lẹ bước tiến tới chiếc ba lô,

Cầm ra một, rồi lại một viên nữa.

Đảo lại bước, tiến về phía chiếc tủ lạnh.

Không có cam, không sao.

- ———

Đập nhẹ lên cánh cửa nhà tắm:

- Vĩnh Tường, anh không sao chứ?

- Ừm.. không.. không sao...

- Em pha nước chanh giải rượu cho anh đây. Mở cửa đi.

Vĩnh Tường nghe thấy hai từ giải rượu, vội vàng hé cửa đưa tay ra đón lấy, hơn bất cứ điều gì bây giờ, Vĩnh Tường chỉ cầu cho cơn bức bối nóng rực nơi hạ thân kia nhanh chóng dịu đi một chút.

- Ừc...

Chưa quá, tê hết cả đầu lưỡi, thế nhưng Vĩnh Tường vẫn bịt mũi, cố gắng một hơi uống xuống, từ trong nhà tắm vọng ra một tiếng:

- Cảm ơn em...

Sơn Trúc nghiêng nghiêng đầu:

- Không có gì...

=====//=====

7. Chương 7: (h) Ừm, Vẫn Nóng

Truyện 7 chương 7 (H): Ừm, vẫn nóng.

Sơn Trúc khoanh hai tay, vắt chéo chân đứng ngay trước cửa nhà tắm, nhìn lên chiếc đồng hồ phía chếch tường.

5 phút,

7 phút,

11 phút,

Trong nhà tắm, tiếng thở dốc ồ ồ đã gấp hơn cả tiếng nước chảy,

Tay Sơn Trúc bắt đầu tự nhịp lên bắp tay mình, trên miệng không dấu nổi nụ cười thỏa mãn.

Kích thích một người bước qua chính giới hạn kiểm soát của bản thân, trước giờ vẫn luôn là thú vị như vậy,

15 phút,

Thuốc lại thêm thuốc,

Vĩnh Tường thậm chí đã không còn cảm nhận nổi dòng nước đang phủ vào người nữa, chiếc áo đã bị vút sang một bên, ngay cả quần cũng đã bị kéo tuột dưới gót chân từ đời nào..

Lý trí bị ăn mòn đến nỗi thậm chí đã ngồi phịch xuống nền, bàn tay cũng bắt đầu trở nên vụng về chà sát,

20 phút,

Tiếng thở dốc đã thay bằng những tiếng rên rỉ đứt quãng.

Vừa đẹp.

Sơn Trúc đứng thẳng dậy, cửa nhà tắm vốn chỉ là khép chặt, bị một đường kéo bật.

- Vĩnh Tường,

- Anh sao thế?!

Vĩnh Tường nhìn một thân mảnh dẻ trước mắt đã bắt đầu nhòa đi...

- Ừm...

- Nóng quá..

- Ừ...

Sơn Trúc bước tựa lại gần, như có như không ngồi xuống, đưa tay chạm lên hạt đậu đỏ trước ngực người kia gây khe:

Cả người Vĩnh Tường run bật lên một cái, cậu em nhỏ theo đó giật lên, nhỏ ra một ít dịch,

- Nóng lắm sao?

- Nóng.. khó chịu...

Sơn Trúc cười cợt, chiếc áo thun nhanh chóng được lột qua người, bắt lấy tay Vĩnh Tường, đặt lên:

- Muốn không?

- Muốn...

Vĩnh Tường không còn sót lại một phân lý trí, câu vừa dứt cũng lao tới mà ngoạm lấy khuôn ngực kia, nơi đầu vú nhỏ kéo lấy mà mút..

- Khoan đã..

- Ừm..

- Vào giường đã...

Vĩnh Tường đập đồng quần áo vương vãi, cứ như thế bế thốc cả người Sơn Trúc, trên miệng còn không nỡ buông núm vú nhỏ ra khỏi, lại dần thẳng tới giường..

Không còn gì trong đầu hết... tất cả đều quá mờ ảo, giờ đây chỉ còn là dục vọng điên cuồng xâm lấn,

Muốn thúc tới..

Muốn tìm một chỗ để nhồi vào...

Tuốt xuống...

Cậu em nhỏ quá cương đau, vuốt bao nhiêu cũng không thấy đủ, tìm tòi mọi góc ngách của người dưới thân,

Nhét...

Sơn Trúc chau mày,

Bởi vì tên kia thế nhưng không biết nên đâm vào đâu!

Lại phát khùng mà nắm cả khuôn mặt cậu ấn tới khuôn miệng,

Khụ...

Sơn Trúc bị đè thẳng xuống giường, miệng cũng bị bóp há ngậm lấy dương vật kia...

Hừm,

- Ừ... ha... ha... ha..

- Ừm...

- A.....

Vĩnh Tường áp chặt mái tóc kia dưới háng của mình, liên tục thúc xuống..

Ô.. A...

Sướng quá..

Sướng quá...

Cảm giác nóng bỏng được ngậm tan đi một chút, cơn ngứa ngáy điên cuồng cũng theo từng cú thúc hông kia mà giảm bớt...

Vĩnh Tường gần như giật bắn lên, chẳng mấy mà phun ra..

- Khụ...

Vĩnh Tường sướng đến chết ngất, một mực nắm chặt tóc Sơn Trúc không rời,

Tinh dịch ấm nóng nồng đậm phun đầy cổ họng, muốn nhả cũng không nhả được, muốn nói cũng không thể nói,

Sơn Trúc chưa từng phải "xài chiêu" với ai bao giờ, lại cũng không thể nghĩ một khi tên này dính thuốc lại điên cuồng đến thế..., trên mắt cậu, nước mắt sinh lý vì khó thở mà cũng đã vòng ra một vệt,

- Khụ,

Khó khăn lắm cậu nhỏ kia sau một lúc xuất ra mới hơi ỉu xuống để mà thở dốc.

Sơn Trúc quệt chút dịch trên môi, bôi bừa lên vạt giường..

Không đúng lắm...

Máu?!

Sơn Trúc không thấy quá đau đến nỗi bị rách miệng chứ?

Đẩy hẳn thứ kia của Vĩnh Tường ra ngoài, nhìn lại mới thực sự là sốc!

Sơn Trúc bị ăn một quả bất ngờ hiếm có khó tìm trong đời!

Đến nỗi mà chủ của một chuỗi cảm đồ, một tay ” chơi trai ” kén chọn như cậu cũng thực khó mà hình dung nổi!

Dương vật kia nhều nhệt không chỉ có tinh dịch, mà còn có vài vệt máu dính qua..

Hắn ta... còn chưa lột hết hẳn bao quy đầu,

Dương vật tuy lớn nhưng cực kỳ hồng hào, từng đường gân nổi cuộn lên còn có thể thấy rõ ràng...

Và cái việc khẩu giao vừa nãy của cậu, chính là lần đầu tiên chính thức tuột xuống tận cùng, khiến rách ra một đường tơ dầy máu!

Hắn ta... là trai tân!?

Khi còn chưa kịp hết cơn sưng sốt, đã lại bị thêm một vố hổ nặng,

- Ừm...

- Ừm...

Cậu bị hôn!

Tên kia như thế mà chẳng cần biết gì, cúi đầu xuống bắt lấy gáy cậu, nhắm thẳng môi cậu mà ve vãn,

Mẹ kiếp!

Cậu chưa từng để một tên đàn ông nào lần giường với cậu được phép chạm môi!

Đã vậy còn không biết hôn, lại thành ra như một trò hề vụng về, mút mát khắp viền môi...,

- Nóng... còn nóng...

Tuy rằng.. không quá chán ghét, thế nhưng cũng không thể đơn giản mà tha cho tên ngu ngốc này được!

- Bụp!

Một phát thẳng chân đập,

Vĩnh Tường ăn đau, ôm lấy bụng, vậy nhưng chẳng mấy lại đề cả người Sơn Trúc ra mà gặm mà cắn, sờ mó dưới háng cậu mấy vòng vẫn là không biết nên nhét vào đâu mới phải.

- Ừm...

- Đâu rồi..

- Hừm...

- Nóng quá..

- Ở đâu chứ...

Sơn Trúc càng nghĩ, lại càng không tưởng, bề ngoài phong sương bụi bặm, tóc cột một chùm, hình xăm bên ngực.

Thế mà khi lột quần ra lại là một cái trai tân không tìm được chỗ mà nhét!

Vuốt viền môi,

Được lắm!

Cũng là mất công rồi,

Không vất khô anh, chẳng phải uống phí sao?

- ——

Sơn Trúc nở một nụ cười ma mị, thoát nốt chiếc quần tây, đẩy người lại nằm xuống, áp cả ngực trần của mình lên ngực Vĩnh Tường, cắn cắn dái tai người:

- Anh không làm được?!

- Không sao, còn có tôi...

Vết lấy một phần tinh dịch trộn lẫn chút máu kia, Sơn Trúc tự đưa hai ngón tay của mình tới hậu huyệt, nhẹ kéo..

- A,....

- Hư...

Hậu huyệt đã lâu không được khai mở, có đôi chút khó khăn rồi, và đương nhiên, cậu chẳng tự nhiên mà thiết thời gì mình, làm đau bản thân chính là điều ngu xuẩn nhất,

Sơn Trúc cười nhẹ, đưa hông chống xuống ngay trước mặt Vĩnh Tường, khẽ rử rử:

- Liếm.

Vĩnh Tường dờ tay, bắt chặt lấy cả hạ thân kia, áp xuống đưa đẩy lưỡi lung tung, đường lưỡi nhóp nhóp sượt tới đâu, Sơn Trúc rùng mình run hông tới đó, không có chút kỹ thuật, chỉ dùng sức mạnh bạo mà mút, nước bọt theo hai ổ trứng chảy xuống hậu huyệt lại bị liếm đi sạch sẽ hai ba vòng..

- A...

- Thích quá...

- Đúng rồi...

- Luôn lưỡi vào...

- Ừm.. ừ..

Quá thích rồi..

Sơn Trúc một bên tách rộng háng, áp chặt xuống khuôn miệng kia, một bên tự tay chơi đùa hai núm vú của mình đến sưng lên đỏ rực..

Ngứa quá..

Hậu huyết lâu ngày thêm khát, chẳng chờ được nữa.

Sơn Trúc rút lại bờ hông, nhằm thẳng chiếc côn thịt đang sưng mọng kia...

Phập!

Động tác quá nhanh.

Sơn Trúc co rút cả người, vòng cơ thắt lại rúm rỏ,

Vĩnh Tường giật nảy mình, A lên một tiếng, cậu em nhỏ bỗng chống bị thít chặt giật nảy liên hồi, cả cơ bụng cũng co lên thấy rõ.

Xúc cảm quá tuyệt, trai tân quả có giá của trai tân!

Từng lỗ chân lông trên người Vĩnh Tường cũng đều như nở ra, nhạy cảm tới không chịu nổi, Sơn Trúc vừa tùy ý nhấp trên người Vĩnh Tường, vừa đưa từng ngón tay thon mơn trớn khắp cả. Ngón tay lạnh lạnh du di tới đâu, thân người bên dưới lại vặn vẹo theo tới đó,

Dừng trước hai núm vú sẫm màu một chút,

Sơn Trúc không tự chủ mà cúi xuống, cũng nút lấy..

Um..

Cơ ngực rất hoàn hảo, không quá cứng nhắc, rất đàn hồi, rất vừa miệng, hàm răng không nặng không nhẹ, cắn một chút.

A...

Vĩnh Tường đương nhiên không chịu nổi hàm răng cọ nhẹ, liên tục thúc hông lên, đôi mắt vô hồn mờ sương,

miệng rên to ầm ĩ không kiểm soát, kích thích đến cùng cực.

Cũng là lần đầu tiên trong đời Sơn Trúc xài hàng không qua bao, bởi lẽ cái thứ côn thật kia quá hồng hào, quá sạch sẽ,

Và cũng bởi lẽ như thế,

Nên khi Vĩnh Tường điên cuồng thúc đẩy, bám chặt lấy gáy cậu, ép xuống, dùng đầu lưỡi viền môi kia mút chặt lấy khoe môi cậu, cậu không đẩy ra...

A...

Ừm...

Hậu huyết sít thêm sít theo từng cú nhịp, thuận theo nhau mà đẩy lên dập xuống,

A...

Tiếng nước dâm nhều nhệt nhỏ ra chảy đầy từ vách tràng, dính dớp.,

Vĩnh Tường thúc lên chán chê, lại dựng cả lưng lên mà ôm chầm lấy cậu, trên ngực trên cổ đôi môi kia cũng chưa từng một lúc nào rời ra...vừa gặm cắn, vừa bú nút, một vòng quai xanh đều là dấu hôn đỏ rực..

- Ngọt quá..

- Thích quá...

- Hư...

Sơn Trúc xuất bắn ngay khi côn thật thúc tới điểm mẫn cảm kia vài nhịp..

Giật mình...

Chết tiệt! Cậu chưa từng xuất sớm như vậy..

- A...

- Dừng lại đã...

- Không.. còn.. còn muốn..

- Sướng quá..

- Thít chặt.. quá.. a...

Vĩnh Tường chỉ một lần đầu xuất quân liền ra thật nhanh, thế nhưng lần thứ hai thứ ba này thì khác,

Sơn Trúc thực có phần chịu không nổi, rủ gục trên vai, cắn chặt lấy vành tai Vĩnh Tường tới rớm máu,

- Khoan.. một chút..

- Từ..

Vĩnh Tường đương nhiên có nghe, cũng đương nhiên không hiểu gì, hăng hái gia tăng tất cả tốc lực, Sơn Trúc gần như bị bế thốc lên mà thúc từ phía dưới, lại một lúc ép chặt vai xuống dưới ga giường, quỳ gối, từ đằng sau hậu huyệt kia bị đập tới mạnh và nhanh đến nỗi phát ra đầy tiếng nước va chạm..

- Hư...

- Hựm..

Sơn Trúc không đếm nổi là thứ nhíp đỉnh điên đại gì, hai chân còn nghĩ sẽ khụy xuống lại bị Vĩnh Tường dùng tay đỡ eo không một giây ngừng nghỉ. Trước thân đã bắn tới sáng đi, hai nơi mẫn cảm nhất đồng thời đều được thỏa mãn, khiến cho cái ý nghĩ điên cuồng một thoáng đảo qua,

Lưu tên này lại để chơi thêm vài ba bận,

Cũng không tồi.

Rất sạch sẽ.

=====//=====

8. Chương 8: Bình Minh

Truyện 7 Chương 8: Bình minh

Bình minh đã kéo vạt một góc trời từ lâu, trong phòng vẫn một mảnh yên tĩnh,

Cả người Vĩnh Tường đều khoan khoái tới mức chỉ thở thôi cũng thấy dễ chịu, trên gương mặt nhìn có chút bụi bặm kia đều như nở ra một nụ cười ngọt, vài đường râu nhỏ trên cằm cũng nhu hòa đi mấy phần,

Thoải mái quá.

Lại nghiêng người.

Ừ, chần hôm nay có vẻ hơi nặng, và còn rất mát nữa.

Ừm.

Một tiếng nhỏ bật ra trong cổ họng, lại triệt để ôm chặt lấy ” cái chần ” trên lồng ngực của mình kia.

Sơn Trúc nhú mắt, hơi tỉnh lại, cả hông và eo đều nhức mỏi tới độ lười biếng không muốn giãy ra, để mặc Vĩnh Tường ôm lấy, cọ lấy.

Sẽ là như thế nào?

Phản ứng của một kẻ tầm thường sau một đêm làm tình rã rời với cậu?

Không có tình yêu,

Chỉ có dục vọng.

Thế thì như thế nào?

Như loài vật thỏa mãn lẫn nhau, lấp đầy lẫn nhau trong những điên cuồng thêm khát của cái người ta vẫn gọi là bản năng. Sau đó, rệu rã và trống trải. Không hơn không kém.

Là bình thần nghĩ rằng cậu cần tiền?. Quăng cho cậu một xấp, hay tử tế hơn là kẹp gọn gàng vào đáy chiếc ly trên bàn?.

Là giả như ngọt ngào mà hôn gió cậu một cái, mời chào cho một đôi lần tiếp theo, rồi quay lưng đi lập tức trở thành người xa lạ?

Hay là bám dính không buông?.. Coi cậu như tượng thần thể nhưng lại chỉ là vì mê mẩn thân hình này, thể xác này.

Hay thối tha nhất, là thậm chí sáng dậy chỉ còn một mình cậu với những vết tinh dịch tanh nhờn loang lổ còn không muốn chùi lau cho cậu?.

Đều đã trải qua rồi, tất cả.

Và dù có thế nào, chung quy lại cũng chỉ hành xử như thứ giống đực nhơ bẩn.

Chính cậu, cũng như thế thôi.

Làm tình, so với việc ăn cơm uống nước hàng ngày cũng không quá khác biệt,

Chỉ có điều,

Hừm,

Nhìn vết máu trên ga giường bên cạnh,

Sơn Trúc cũng không ngờ mình mất bao nhiêu công sức lại chỉ để đưa một tên ” trai tân ” lên giường, một chút kỹ thuật cơ bản cũng không có. Cũng còn may thứ hàng đó thô to, sức lại dai, cũng gọi là thỏa mãn, nếu không e rằng cậu đúng là lãng phí thời gian.

Cả tối qua cho tới quá nửa đêm là bao nhiêu tiếng cơ chứ?

Lại chẳng xài bao, thế nên bao nhiêu ” thứ kia ” của tên gốc này bắn ra thậm chí vẫn còn đầy trong người cậu,

Sơn Trúc chán ghét, đỡ eo muốn với lấy chiếc áo nhàu nhĩ dưới giường.

Phải tẩy rửa nhanh một chút,

Động tác của Sơn Trúc khiến kẻ nào đó hơi hựt hựt mà quờ tay.

- Hư...

- Chấn đầu...

Vĩnh Tường bỗng chốc thấy ngực nhẹ bẫng, chút mát lạnh cũng theo đó bay luôn, liền đưa tay lên dụi dụi mắt..

- Ai..

- Á?!!!!!!

Dụi một cái, thấy chiếc cổ trần,

Dụi hai cái, thấy nguyên tấm lưng trần!

Vĩnh Tường bật dậy như một cái lò xo, dụi mắt thêm phát nữa,

Sơn Trúc ngoảnh lại. Vĩnh Tường vừa rõ mặt người thì bật lên:

- Cậu.. cậu... cậu.. cậu..

Sơn Trúc chẳng quan tâm, quay đi với tay lấy áo,. Nếu tên này dám làm ra hành động gì khiến cậu khó chịu, cậu lập tức cho hắn ném thử đôi tay thon dài này có thể dùng để bẻ khớp xương kêu rõ như thế nào. Chơi bài ngựa cũng là một lựa chọn không tồi.

- Khoan!

Vĩnh Tường kéo lấy vạt áo Sơn Trúc lại.

Sơn Trúc nghiêng sang một bên,

- Còn muốn làm nữa?

Vĩnh Tường hết hồn, quét một vòng trên người Sơn Trúc, lại vén tấm chăn mỏng lên, hai mắt chắc chỉ còn lòng trắng.

- AAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Cậu không mặc quần áo, kẻ trước mắt cũng không mặc cái gì luôn!

- Cậu cậu cậu.. tôi tôi tôi..

- Tôi.. cậu..

- Cậu.. cậu...

Miệng lắp bắp thành mấy từ vô nghĩa, Vĩnh Tường cố gắng lắc đầu:

- Tôi.. với.. cậu..

- Cậu.. sao lại không mặc đồ?

Sơn Trúc thật không biết khóc hay cười,

Nhưng cái thái độ này không phải đáng trêu ngươi lắm sao:

- Mặc đồ thì làm tình thế nào được?

Vĩnh Tường khẳng khái:

- Tôi.. chỉ ngủ với người mà tôi yêu thôi!

- Vậy sao?.

Sơn Trúc cười lạnh nhìn thứ dưới háng kia vẫn đang cương thẳng lên, mĩa mai:

- Vậy cái này tính là gì?

Vĩnh Tường nhìn xuống háng mình, không biết thế nào mà cả con ciu cao to đều đội qua lớp chăn mỏng thành lều.

Sơn Trúc vì ngồi dậy, thế nên hậu huyệt kia chảy ra thứ chất lỏng dính dớp, khó chịu lắm:

- Đi rửa ráy đã.

- Khoan!

Vĩnh Tường thêm một lần run rẩy chỉ xuống dưới chỗ nước đang lem dính từ hông Sơn Trúc trải ra ga giường kia:

- Cái kia.. kia.. là.. của tôi hả?

- Vậy anh nghĩ em tự nhét của mình vào sao?

Lại muốn nhổm đây,

Lại bị một cái kéo lại,

- Khoan!

- ???!!!

Sơn Trúc quả thực có phần ân hận vì đã lỡ kéo tên trai tân ngu ngốc này lên giường.

Nói nhiều đến muốn giức đầu.

- Sao nữa?

- Máu...

Vĩnh Tường mặt đã trắng bệch, nhìn về phía vết máu nhờ nhọt đã khô bên vạt giường:

- Cái này... là do tôi sao?

Đôi mắt có phần lo sợ, lại có phần hoảng hốt tới không tin nổi, nhìn về phía Sơn Trúc.

Sơn Trúc khẽ quay đi, khôn khéo dấu đi biểu hiện trên gương mặt mình, đôi mắt tà mị khẽ híp lại.

Hắn không phát hiện ra bị chơi thuốc? Cũng không nhớ máu đó là chính từ hắn?

Đôi môi câu lên một đường, như vậy thì, tại sao lại không chơi tiếp?

- Ui..

Sơn Trúc không trả lời, giả như muốn bước chân xuống giường lại vì sức không nổi mà khụy xuống.

Vĩnh Tường lập tức đưa tay ra đỡ lấy:

- Đừng động!

Nói được một câu lại cũng rút tay lại, bối rối vò mái tóc dài thành một ổ:

- Có.. có sao không?..

Hỏi thì hỏi thế thôi, nhưng.. chỗ kia.. bị chính bản thân mình say rượu mà đâm tới rách.. trong lòng Vĩnh Tường đang tự sỉ vả mình hàng trăm lần!

Vĩnh Tường mày là đồ khốn nạn!

Sao có thể làm ra chuyện như thế được?!

Trời ạ,

Bóng lưng gầy yếu kia.. thực sự.. cả chiếc gáy thon kia...

Toàn là dấu hôn chi chít.

Nhìn sơ cũng có thể biết được tối qua bản thân là cái dạng gì!

Vĩnh Tường hít một hơi lại một hơi dài,

Đối với mái đầu đang cúi xuống kia, đôi tay cố kéo vạt áo che lại kia, bặm môi ba lần mới có thể nói ra được:

- Trúc.. cái này...tôi.. sẽ chịu trách nhiệm.

Đáy mắt Sơn Trúc vì một câu nói đó mà lóe lên chút ánh sáng.

Trách nhiệm?. Tên này vừa nói cái quái gì vậy?.

Vĩnh Tường chỉ thấy mái tóc kia cúi thấp lại càng thêm thấp, một lát mới trả lời:

- Không cần đâu.. Cái này.. chỉ là.. rất đau, nên.. em..

- Em.. muốn đi.. rửa một chút..

- Máu.. và.. cái đó nữa.. rất khó chịu.. đau bụng..

Vĩnh Tường bàng hoàng vài giây:

- Để tôi dìu cậu

- Em.. vâng..

Vĩnh Tường nhìn tới, cả bên đùi non kia đều là vết máu khô mờ, lại càng muốn chửi mình thêm một trận.

Làm sai đương nhiên phải chịu trách nhiệm.

Dẫu là cũng chưa biết chịu kiểu gì, thế nhưng vẫn phải chịu!

Làm một thằng đàn ông.. lại.. lại làm con nhà người ta ra thế này...

Thế nên ngay khi Sơn Trúc chuẩn bị chạm chân xuống đất lần thứ hai, đã thấy cả người mình được nhắc bổng. Tên ngốc đó vừa quay qua phía tử mặc tạm được cái quần đùi mỏng, liền xông tới bế thốc cậu, từng bước cẩn thận tiến tới nhà tắm.

- Không có bồn!

Vĩnh Tường nghĩ nghĩ, lại đảo ngược sang phòng của mẹ mình.

Sơn Trúc dụi dụi đầu hỏi:

- Sao vậy?!

- Phòng tắm bên này không có bồn, sang bên kia đi.

- Em.. em đúng là được.

- Không được!

Đau như vậy, đã rách đến chảy máu như thế...

Sơn Trúc còn như cảm nhận được, ngón tay của kẻ nào đó đỡ lấy eo mình có phần siết chặt.

Một chút ngọt nhỏ xuống từ đầu cuống tim.

Vĩnh Tường cẩn thận đặt người vào trong bồn, thử nước hai ba lần cho đủ độ ấm rồi mới xả xuống.

Mặt đỏ bừng, đôi vành tai sắp thành hai trái cà chua chín, thậm chí còn không dám nhìn thẳng vào cơ thể trần trụi của cậu, lảng tránh cầm chiếc khăn vừa lau vừa quệt trên ngực cậu.

Sơn Trúc cười nhếch, rồi bật kêu lên:

- Á!

- Đau..

Vĩnh Tường vội vàng quay lại, đã thấy Sơn Trúc bíp lấy đầu ngực.

- Sao vậy?

- Tối qua.. anh.. anh...mút.. rất nhiều..

Sơn Trúc hơi hé bàn tay xuống, khỏi phải nói, nơi đó sưng đỏ một mảnh, khe hở qua nếp tay nửa che đầy nửa buông lơi, nhìn cực kỳ gợi tình..

Vĩnh Tường không hiểu nổi, là đêm qua mình đã mút mát tới chừng nào...

Mút mát tới chừng nào..

Ừc..

Nuốt xuống một ngụm nước bọt, nơi nào đó đã giật nhẹ, góc đầu.

Vĩnh Tường cố gắng kẹp hai chân lại với nhau,

Mày là đàn ông!

Mày phải có bản lĩnh!

Nhìn lại! Nhìn lại!

Thế nhưng.. khi hai ngón tay phải thực sự.. cho vào nơi kia để rửa sạch. Quả thực hơi thở của Vĩnh Tường đã gặp đến độ lồng ngực phủ một tầng mồ hôi.

Eo nhỏ quá,

Làn da mượt quá..

Chiếc rốn vừa nhỏ vừa sâu...

Nơi vách huyết lại càng không phải nói, vừa ê a mút mát hút lấy ngón tay xoay sâu thêm vào, vừa nhả ra thứ đặc sánh của chính mình hôm qua....

- Ừm..

- A...

- Đau.. nhẹ một chút.. một chút...em.. đau..

Những tiếng vừa như nói vừa như rên rỉ kia lọt qua tai, quả thực là giết người!

Vĩnh Tường rút cuộc chịu không nổi nữa, còn làm thêm một chút, có lẽ anh thực sự đè người ta ra rape thêm mấy hiệp.

Luống cuống đứng bật dậy, vứt hết cả khăn:

- Trúc.. tôi.. tôi xin lỗi..

- Còn cái này...Em tự làm giúp..

- Xong thì gọi nhé?

Nói rồi ba chân bốn cẳng nhảy khỏi bồn nước, xông ra ngoài. Thở hổn hển.

Trong bồn tắm.

Sơn Trúc nhin cười thiếu chút nữa là sặc nước miếng.

Đời cậu, đã bao nhiêu lần rồi, chưa được cười vui vẻ tới vậy?

Nhìn cái dáng anh ta cố gắng ấn lại quả chuối hồng kia mà chạy hồng hộc vào nhà...

Trời ạ.

Vĩnh Tường, anh quả là ngu ngốc hết phần thiên hạ!

=====//=====

9. Chương 9: Ai Mới Là Kẻ Vô Sĩ?

Truyện 7 chương 9: Ai mới là kẻ vô sĩ?

Sơn Trúc cậu có thể làm tình với hai ba người một lần cũng chẳng sao, chỉ cần chôn vùi trong khoái cảm thì thế nào cũng được.

Thế nhưng ủy khuất, thiệt thòi chính bản thân mình là điều không bao giờ, cậu cực ghét SM. Bất cứ kẻ nào dám làm cậu đau đớn, cậu sẽ vạ cho hắn trứng với chuối gì đều lẫn lộn hết.

Vậy nhưng đây lại là cái gì?!

Sơn Trúc vừa mặc xong bộ quần áo sạch sẽ từ tay Vĩnh Tường, ra vẻ nửa ngồi nửa dựa vào thành giường, đã thấy Vĩnh Tường từ đâu mang tới một cái thắt lưng, siết chặt trong tay.

Hừ, được lắm.

Thứ khốn nạn này như thế mà còn định làm thương cậu?. Nụ cười vừa rồi trong bồn tắm, phút chốc sao lại đáng thế này?

Sơn Trúc siết tay, bản thân chính là biết rõ sức không bằng người, thế nên học bao nhiêu năm, sở trường

của cậu chính là nhằm vào những khớp xương đoạn tủy chết người mà ra tay. Lực không cần quá mạnh, chỉ cần chuẩn xác bẻ tới, liền gãy, đau đớn so với dao chém còn đập chỉ có hơn mà không có kém.

Ngón tay theo từng bước chân của Vĩnh Tường tiến đến mà bắt đầu cử động dần.

- Đây!

Hơn tất cả những gì cậu có thể nghĩ được, đến mức mà mắt phải chớp hai ba cái, khuôn mặt phải cử động hai ba lần mới có thể dấu đi cái đuôi hồ ly của mình.

Vĩnh Tường, hử.. cúi gập người xuống trước mặt cậu, khuôn mặt nửa chân tình nửa gần mếu đưa ra cái thất lự:

- Không có cái gì, chỉ có cái này.

- Cậu cứ đánh tôi đi!

- Đánh đi, tôi nhất định không phản kháng!

- Muốn đánh bao nhiêu tùy cậu..

- Tôi.. thực sự xin lỗi..

Liêm sĩ làm gì giờ này nữa?

Vĩnh Tường anh hận chết chính mình vì sao có thể vô sỉ như vậy.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không có cách nào chuộc tội, chỉ có thể nghĩ ra được cái này mà thôi.

Khóe miệng Sơn Trúc giật giật.

Cố gắng phân tích lại trường hợp vượt ngoài tầm suy nghĩ vốn nhanh nhạy của mình.

Việc đầu tiên nghĩ tới, chính là.. tên này có vấn đề về thần kinh?!

Hoặc nếu không.. thì giống một tên sư cọ phạm luật chùa?!

Ha, được lắm.

Đầu ngón tay dài buông lỏng, đối với mái đầu rối kia đang cúi xuống, cười nhẹ một cái rồi ngọt nhạt:

- Em không trách anh đâu.

- Em chỉ là.. chưa từng làm chuyện này.. thế nên thực sự rất đau.

- Lần sau.. chỉ cần anh nhẹ nhàng hơn, em nghĩ.. mình có thể chịu được.

Vĩnh Tường ngẩng mặt lên, liên tục lắc đầu:

- Không không không!

- Sẽ không có lần sau!

- Hứa luôn!

Sơn Trúc trong đầu trầm nghĩ. Có lần sau hay không, chưa đến lượt anh ý kiến.

Thế nhưng đương nhiên ngoài mặt lại tỏ vẻ bi thương vô hạn, đưa đôi cánh tay trắng muốt của mình lên, hướng về phía Vĩnh Tường, nửa ôm nửa dựa lấy eo người, giọng nói như mật,

- Anh Vĩnh Tường..

- Kỳ thực.. em rất thích anh.

-

- Từ lần đầu tiên anh cứu em, tới lần thứ hai.. cũng là anh cứu em.

- Em còn rất vui nữa, bởi vì nếu đêm hôm đó không phải là anh.. em có thể.. thậm chí còn.. bị hãm hiếp bởi những kẻ man rợ ấy..

- Nhưng hôm nay, nếu là anh.. em cũng không còn gì tiếc nuối.

Vĩnh Tường vừa nghe vừa há miệng!

Anh cũng từng được tỏ tình, thế nhưng vài lần đều là các cô gái!

Chưa từng có khi nào.. lại là trai thế này!

Sắc mặt phút chốc vì kinh ngạc mà hết trắng rồi xanh, cả người cứng đờ như tượng đá,

Sơn Trúc lướt qua, đánh giá một chút.

Ai cha, tên ngốc này quả thực đang bị sốc quá rồi. Già néo e rằng đứt dây.

Sơn Trúc vươn tay đến, cầm lấy cái thắt lưng kia đặt sang bên cạnh.

- Em biết, đột ngột như vậy thật là khó anh.

- Anh cũng không cần phải suy nghĩ nhiều quá, em, dẫu sao tự biết bản thân mình không xứng. Thế nên trước mắt.. anh coi em như bạn bè em cũng rất vui rồi.

- Chuyện kia.. anh cứ coi như chưa từng xảy ra.

Vĩnh Tường vội vàng hét lên:

- Làm sao mà được!

- Chuyện đó.. đó.. không phải rất nghiêm trọng sao?

- Là làm tình đó!

- Chúng ta đã ngủ với nhau!

- Tuy rằng hai thằng con trai có hơi kỳ dị, nhưng tôi là một thằng đàn ông, dám làm dám chịu!. Dù chưa biết sẽ thế nào, nhưng tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm với cậu!

-!!!

Cả hai bỗng chốc rơi vào im lặng một hồi.

Vĩnh Tường một lúc mới áp ứng:

- Để.. để.. đi mua cháo!

Sơn Trúc nhìn theo cánh cửa bật mở rồi đóng lại.

Suy nghĩ gì.

Trên mặt đều là không thể tin được..

Có lẽ nào, con người này... sẽ có một chút khác biệt hay không?

Bỏ qua đi,

Sơn Trúc bình thần đứng dậy, kéo mở rèm cửa.

Nói trắng ra thì, người ta tình nguyện hầu hạ mình, tội gì mà không hưởng?

Hơn thế nữa từ giờ tới khi chính thức nhập học kỳ mới, cũng chỉ còn hơn một tuần, chơi đùa như thế cũng vừa đủ đi?.

Vĩnh Tường bước thấp bước cao bưng một tô cháo nóng hổi vào tới nơi,

Lại thấy một thân hình mảnh dẻ tựa cửa, ánh nắng nhu hòa dội lên gương mặt trắng hồng tinh xảo, đôi môi như vừa nhuộm qua kia đỏ lên căng mọng, làn da đều có thể phút chốc tan vào hơi sương.

Ngẩn người.

Sơn Trúc trong lòng nhạo báng, cơ thể cậu vì diệu nhất là làn da, hòa cùng chút ánh sáng nơi rèm cửa kéo hở này, đẹp thế nào cũng chính cậu tự rõ, đương nhiên, không thể phí phạm của trời,

Vờ như không thấy ánh mắt nhìn đến kia, xa xăm mà nhìn ra cửa sổ, một vài ngón tay vẽ dọc theo đôi môi trượt xuống cằm, giả như mới nhận ra mà khẽ ngoảnh lại:

- Anh về rồi sao?

Vĩnh Tường giật thót mình, thiếu chút thì làm đổ cả khay cháo trên tay.

Lấp bắp:

- Cháo.. đẹp quá.

- A... Ồ.

- Ý là.. ăn cháo ăn cháo!

Vĩnh Tường đặt khay cháo lên tận giường:

- Cậu.. ngồi xuống đây ăn luôn nhé?

Vĩnh Tường lại hai ba cái phúi cho phẳng tấm ga giường:

- Ngoài kia ghế cứng lắm, vẫn ngồi đây là tốt nhất.

Sơn Trúc ngồi xuống, hơi chau mày lại.

- Vẫn còn đau sao?

- Em.. đúng.. cũng được. Ngồi.. hơi đau.

Vĩnh Tường sốt ruột:

- Vậy tựa vào đây đi. Tôi.. tôi.. đút cho cậu.

- Có phiền anh lắm không?

- Không phiền không phiền!

Vĩnh Tường kéo một chiếc gối, xem qua hai ba lượt chắc chắn không có dấu vết gì mờ ám của đêm qua, mới đặt xuống lót lưng.

Loại đái ngộ này cũng tốt chứ?

Sơn Trúc trong cười ngoài không cười, từng muỗng cháo đều đặn như thể trôi qua yết hầu.

Ấm, rất ấm.

Ngoài mẹ cậu ra, cũng chưa từng nghĩ sẽ có một ai cẩn thận thổi từng thìa cháo trên môi cho cậu.

- _____

Sau khi Sơn Trúc đã vùi ngủ một giấc ngon lành trên ga giường thơm mới,

Vĩnh Tường quăng thẳng tay cả mớ hỗn độn chiến tích vào máy giặt, lại ăn qua loa bát mì tôm, bận rộn một nùi mới có thời gian để thở, để suy nghĩ.

Vắt tay lên trán ngoài sofa,

Càng nghĩ, càng không thể hiểu nổi rượu gì mà khủng tới vậy.

Nhưng cũng có lẽ là thằng Nguyễn Tân nói đúng,

Cái lúc mà mấy tên chụm đầu tỉ tê với nhau về vụ quay tay thế nào mới sướng nhất, anh chỉ cười cười. Nó bĩu môi bảo với anh rằng chứa lâu quá lúc bùng lên khó dập.

Haiz. Không nghe lời nó, y như rằng.

Chắc tại vì chính bản thân chẳng khi nào nghĩ tới ba cái chuyện thỏa mãn ấy. Lại cũng vì lời hứa với người mẹ đã khuất của mình mà...

Trời ạ.

Cuối cùng lại thành ra thế này?!

Anh chỉ muốn lên giường với người mà anh yêu.

Vậy nhưng rút cuộc anh thậm chí còn chưa có số điện thoại của người ta lại đã làm tới chảy cả máu.

Vĩnh Tường.. mà y có còn là người không đây?!

Mẹ.. con phải làm sao mới tốt?!

Một mớ dầy vò hỗn loạn, suy nghĩ mệt mỏi tới muốn nứt đầu.

Làm người yêu rồi mới làm tình,

Nhưng lại trót làm tình rồi thì phải làm sao?

Vĩnh Tường chìm vào giấc ngủ ban chiều một cách miên man khó nhọc.

=====

Hơn 6h tối,

Sơn Trúc tỉnh cũng tỉnh rồi, tắm cũng tắm rồi, khoanh tay đứng nhìn một kẻ cao lớn rúc trên chiếc sofa vốn không vừa khổ người kia. Cẳng chân đều thò cả ra ngoài, đôi mày khó chịu nhăn lại.

Còn chưa tỉnh?

Là heo hay sao?

Đôi tay buông khỏi người, Sơn Trúc nhắm một chiếc ly trên bàn, ném xuống ngay nền đất bên cạnh.

- Xoảng!

Vĩnh Tường bị một tiếng này đánh cho giật mình, mở choàng mắt dậy, lại thấy Sơn Trúc bối rối cúi xuống, muốn nhặt từng mảnh vỡ lên..

- A...

Một đường rạch rất nhỏ nhưng đủ vẽ lên róm đỏ trên tay.

Vĩnh Tường vội vàng lao lại:

- Có sao không?

Sơn Trúc run run:

- Em... muốn lấy chút nước, không ngờ.. đến ly nước cũng cầm không vững nữa.. Em..

- Không sao không sao, bể thì lấy cái khác,

Vĩnh Tường sốt ruột kéo người đứng dậy, ấn xuống salon, từ trong tủ y tế lấy ra một miếng gạc cá nhân, đón lấy tay Sơn Trúc, băng lại, thổi thổi:

- Còn đau không?

- Em.. xin lỗi.

- Không phải lỗi của cậu, ngồi đó nghỉ ngơi thêm đi.

Vĩnh Tường nhìn trời đã sẩm tối, vội vàng thu dọn chiếc ly bể, trong đầu là hàng ngàn đoạn thở dài,

Trời ạ, Em ấy thực sự quá yếu ớt.. nghĩ thế nào thì nghĩ, cũng không thể tưởng tượng được mình đã dày vò em ấy.. suốt một đêm, chắc chắn rất đau, rất không dễ chịu gì...

Mở tủ lạnh, cũng may bữa trước mới đi siêu thị, mua nguyên một tủ đồ, thế nên có thể đàn hoàng mà làm ra vài món.

Lại cẩn thận quay đầu lại phía salon:

- Trúc, cậu thích ăn gì?

- Em.. không biết.

- Không biết?!

- Vâng, trước giờ đều là ăn tùy tiện!

Vĩnh Tường lắc đầu, không trách người lại gầy thế kia, eo nhỏ chỉ hai bàn tay thô to của cậu đều có thể nắm chắc.

Ủa khoan, lại nghĩ đi đâu thế này?

Hay là vì cả thân người kia đang nửa dựa hờ hững trên sofa, vạt áo vừa vặn nghiêng lộ ra chiếc eo ngầy ngất hoàn mỹ..., đưa đôi mắt nhìn về phía này.

Khụ..

Lưng Vĩnh Tường còn cảm giác sắp bị đốt cháy một mảng, vội vàng quay sang bấm bấm chặt chặt.

Siết lấy chiếc muôi,

Sao càng ngày càng thấy bản thân mình vô sỉ thế này hả trời?!!!!

=====//=====

10. Chương 10: Bắn Khoăn

Truyện 7 chương 10: Bắn khoăn.

Vĩnh Tường cẩn thận lấy một chiếc chăn đơn gấp lại gọn gàng, đặt lên chiếc ghế gỗ phía bàn ăn, gãi gãi đầu:

- Cậu.. ngồi tạm.

- Nhà.. không có đệm lót.

Sơn Trúc thản nhiên bước lại gần, ngồi xuống,

- Cảm ơn anh.

Thế nhưng ngay sau đó, lại sững cả người.

Thật là quá sức bất ngờ!

Một bàn thức ăn thơm ngon chỉ trong vòng chưa đầy một tiếng đã được dọn ra.

Tên Vĩnh Tường này rút cuộc còn có bao nhiêu điều khiến cậu phải giật mình đây?.

Vĩnh Tường thấy nét mặt của Sơn Trúc vội vàng hỏi:

- Chỗ đấy.. đấy.. có phải ngồi xuống lại đau rồi không?

- À.. ư.. không có, không đau lắm.

Sơn Trúc cầm lấy đũa, chống chống:

- Chỉ là.. anh tự nấu toàn bộ sao?

Vĩnh Tường cười tươi:

- Thì đúng rồi, nãy giờ vẫn luôn trong bếp mà.

- Vì chẳng biết cậu thích gì, nên nấu hơi nhiều,

Sơn Trúc nếm thử một chút món trước mặt, thịt ba chỉ quay vừa tới, quện đường cháy vàng cùng mắm và hạt tiêu, rất vừa cơm. Mùi vị quả thực không còn gì để chê.

- Ăn thêm cái này đi, cái này dễ chịu.

- Canh mồng tơi thịt băm?

Vĩnh Tường vừa lấy muống, mức vào chén cho Sơn Trúc vừa nhỏ giọng:

- Vì.. nghĩ cái này..... có thể sẽ tốt, nếu phải đi.. sẽ không đau... lắm.

Vừa mức xong, lại tự mình ngại đến đỏ mặt mà vùi đầu xuống ăn.

Cái gì?

Dễ đi?

Nghĩ đi đâu vậy kia chứ?. Còn đang nhắm ngay bữa cơm ăn.

Sơn Trúc cậu chưa từng thấy một ai.. trẻ con tới thế!

Nhưng dấu sao tay nghề nấu nướng này.. quả thực không thể phủ nhận. Sơn Trúc lâu lắm rồi mới lại ăn một bữa no tới vậy, tay chống cằm nhìn bóng lưng kia hì hụi rửa bát, kìm không được, hỏi:

- Không ngờ, anh thực sự biết nấu ăn?

Vĩnh Tường thuận thực úp từng chiếc chén sạch lên giá:

- Trước đây mẹ tôi ốm nằm viện hơn hai năm, lúc ấy mẹ liên tục kêu nhạt miệng nên tôi có học rất nhiều

món.

- Ổ.. xin lỗi anh,

- Không sao, cũng qua lâu rồi.

Sơn Trúc đánh giá một chút căn nhà, một trệt một lầu, khá rộng rãi.

Tầng trệt này được chia thành phòng khách, bếp và hai phòng ngủ.

Đưa mắt qua phía cầu thang,

Còn lầu trên đó, là gì?

Đúng là cậu đã từng tìm hiểu qua trường lớp và hoàn cảnh của Vĩnh Tường.

Vậy nhưng thực sự vài con số dòng chữ trên giấy tờ không nói lên được nhiều, với lại ý định ban đầu cũng chỉ là leo lên giường chiến vài hiệp, cũng không quá tởm mà để ý.

Vĩnh Tường đẩy đĩa trái cây đã bỏ gọn gàng về phía Sơn Trúc, hai tay xoắn xít lại với nhau, miệng bặm tới bặm lui.

Sơn Trúc một cái liếc mắt liền rõ ràng, là muốn đuổi người?

Nuốt xuống một miếng táo không được tính là ngọt gì, Sơn Trúc lập tức chống tay bám lấy eo mình:

- Em cảm ơn anh về bữa tối.

- Bây giờ cũng trễ rồi.. em phải về.

Vĩnh Tường vội vàng túm lấy tay của Sơn Trúc:

- Chờ đã!

- Tôi.. tôi.. tôi.. nghĩ là.. cái chuyện tối qua.. tôi nghĩ là.. chúng ta.. nên làm rõ một chút.

À. Lại bắt đầu đưa tay lên vò mái tóc tổ quạ.

Sơn Trúc cậu cũng rảnh mà, kịch hay không xem thì phí quá, bèn ngoan ngoãn ngồi xuống hai tay chuẩn mực đặt chồng lên nhau.

- Vâng.

Vĩnh Tường hít hai ba hơi, gom đủ dũng cảm, một lèo nói ra:

- Cái đó.. chỗ đó.. của cậu bị thương. Nên. Tôi.. đã xin nghỉ việc làm thêm. Từ giờ tới lúc nhập học lại, tôi, trước hết.. tôi muốn chịu trách nhiệm.. chăm sóc cho cậu khỏe hẳn, cậu.. ở lại đây cũng được, hoặc.. tôi đem thuốc, đem đồ ăn qua chỗ cậu cũng được..

- Còn cái chuyện kia.. chuyện cậu thực sự thích tôi.. cái này.. tôi.. tôi.. cần thời gian suy nghĩ thêm.. tôi.. nhất thời bây giờ..

Sơn Trúc hơi nhăn mày,

Vĩnh Tường vội vàng bồi thêm:

- Cậu biết đấy.. tôi.. tôi biết làm thế thật có lỗi với cậu, tổn thương cậu.. nhưng mà.. Cái gì cũng phải từ từ.. từ từ.. hơn nữa.. thực sự.. sự..sự... chuyện đó chỉ là sự cố, không xuất phát từ tình cảm..

- Nếu cậu là con gái.. thì còn được..

- Tôi... cũng không phải Gay,

Vĩnh Tường càng nói càng nhỏ giọng,

Sơn Trúc mặt cứng lại, đáy mắt, trong lòng, không biết là cảm giác gì lại chua tới như vậy, cũng không hiểu sao bất giác lại chẳng muốn chơi cái trò vờn chuột này nữa.

Rút cuộc thì, đàn ông cũng phải đi tìm đàn bà, cũng giống như giống đực phải đi tìm giống cái để mà ghép đôi vậy thôi. Thứ nghịch thiên như cậu, đúng là.. đáng.

- Vĩnh Tường, nếu chỉ vì chuyện đó mà anh nẩy lòng thương hại, thì không cần đâu.

- Trúc..

Không khí bỗng chốc lặng thinh đặc quánh, nhem nhuốc như chính màn đêm đen ngoài kia.

Sơn Trúc đảo bước chân ra ngoài cửa chính, nghe gió tạt qua khe áo mỏng manh, khẽ run một chút.

Vĩnh Tường không đuổi theo, ngồi phịch xuống dưới bàn ăn. Mâu thuẫn một lần nữa kéo đến, xung đột lẫn lộn trải đầy trong tâm trí.

Đương nhiên,

Vĩnh Tường chưa từng phủ định, anh là trai thẳng, anh có cảm xúc với người khác giới, anh cũng thích mê những bộ ngực lớn, mái tóc dài.

Sao có thể chứ?.

Sơn Trúc, nếu như cậu ấy là con gái, có lẽ anh sẽ mở lòng để bắt đầu tìm hiểu thêm. Thế nhưng.. đó là con trai. Xét cho cùng thì, ngoài cái tên, ngoài một vài lần gặp gỡ, sao có thể nói là đã vượt qua?

Vĩnh Tường bước từng bước chậm rãi lên lầu,

Nơi ấy, chỉ có hai phòng, một là phòng vẽ tranh của cậu, nhìn ra một màn trời đêm nơi cây bọ cạp vàng lắc lư những chùm lá xôn xao,

Một phòng nữa, toàn là kỷ vật của mẹ cậu.

Sững chân trước cửa phòng đã phủ màu thời gian kia,

Mẹ,

Con thật xin lỗi.

Rút cuộc, con lại ngủ với một người mà con.. không yêu.

=====

Sơn Trúc đóng một ly rượu nặng,

Thứ mà hiếm khi cậu đụng tới,

Ngồi vắt chân lên bậu cửa của căn chung cư tầng thứ 7, phòng số 7.

Đơn giản, vì cậu thích con số 7 này nên mua, thế thôi. Số mà tất cả mọi người đều coi đó như xui xẻo, cậu không thấy thế.

Xui xẻo hay không xui xẻo, thối nát hay không thối nát, bề ngoài thì đánh giá được cái gì?

Họ nhìn vào vẻ đẹp của cậu, nói rằng cậu tựa thiên thần,

Cậu đến bên họ, tựa chiếc đèn non cạ tới thứ giữa hai chân họ, họ liền cho rằng cậu bẩn thỉu xấu xa.

Nhưng còn một thứ nữa,

Sơn Trúc đưa một tay lên nơi ngực trái, bóp chặt lấy.

Thứ này, có ai đem ra xem thử hay chưa?

Đã là.. tổn thương.. đến thế nào.. rồi...

Vĩnh Tường, chỉ vì một kẻ ngu ngốc như anh,

Sự bối rối sau ngần ấy năm ngủ quên, ngày hôm nay, giờ phút này, trộn lẫn với men cay nơi đầu môi, trộn lẫn với bao nhiêu thứ cảm xúc hỗn loạn khác, vùng dậy.

Là mái tóc buộc một chỏm nghêu ngao sau gáy, kẻ đầu tiên dám ” từ chối ” cậu ở trên giường, để rồi sau đó lại liều mạng với ba tên lưu manh tới bầm dập mặt mũi chỉ để cứu một người không quen biết.

Là một kẻ xăm mình, thế nhưng hai mươi hai tuổi còn chưa biết hôn ai.

Là một kẻ coi chuyện lăn giường một đêm thành chuyện đại sự cần vươn mình chịu trách nhiệm, nhẹ nhàng mà ôm bế lấy người cậu, nhẹ nhàng mà gập một đoạn chăn mỏng lót dưới hông, nhẹ nhàng mà đút cho cậu từng thìa cháo.

Trái tim trong lồng ngực đầy lỗ hổng kia, hơi đau đón co rút lại rồi nhẹ nhàng tỉnh giấc, đập lại những nhịp đầu tiên.

Sơn Trúc thở dài một hơi.

Cảm giác này không dễ chịu gì,

Phải nói trắng ra là cực kỳ khó chịu.

Sơn Trúc cậu ghét nhất là việc bị người khác chi phối.

Thế nên không cần chờ, người ngủ cũng đã ngủ rồi, cười cũng đã cười đủ rồi.

Tốt hơn hết là diệt mầm ngay từ khi nó mới chớm nảy.

Trò đùa này, thôi thì, không cần chơi nữa.

=====

- Thanh Lâm,

- Thanh Lâm,

- Anh không thể đi được..

- Chẳng phải anh nói với em rằng anh là rừng xanh sao?

- Rừng xanh thì có thể chứa Sơn Trúc là em mà...

- Thanh Lâm!

- Không!

- Không thể nào là sự thật được...

- Sao.. anh lại ngủ cùng... cô ta?

- Em không quan tâm, anh ngủ với bao nhiêu người cũng được, chỉ xin anh đừng bỏ rơi em.. có được không?

- Có được không?!

” Sơn Trúc, sao em phiền quá vậy?

Có lẽ phải nói trắng ra nhỉ? Em nghe cho rõ đây, đàn ông cũng chẳng qua là giống đực mà thôi, cái gì mà yêu đương, nực cười - với lại, anh đã chơi em chán rồi,

Giờ thì - gương mặt lạnh như băng siết chặt lấy cổ họng cậu nghiêng ra một chữ - Cút! ”

- Khụ!

- Khụ!

Sơn Trúc quờ quạng tay, cổ họng bật ra những cơn ho quặn ruột.. không thở được.. làm ơn.. không thở được..

Làm ơn buông..tay..

- Không!

Khuôn mặt ướn nhẹp, dòng nước từ hốc mắt từ trong cơn mơ đổ ra ngoài đời thực.

Như thế,

Giấc mộng này.. vì sao hôm nay.. lại mơ thấy...

Cố gắng dựng người dậy,

Sơn Trúc nhắm nghiền mắt mệt mỏi tựa vào giường.

Cũng đã qua bốn năm rồi.

Nụ cười treo trên đôi môi này, đến chính bản thân còn không biết là thật hay giả,

Từng ngày trôi qua này, đến chính bản thân còn không biết, mục đích sống cuối cùng của mình, là gì.

=====//=====

11. Chương 11: Vô Vị

Truyện 7 chương 11: Vô vị

Vài ngày sau,

Quán cầm đồ X,

Sơn Trúc không có bạn,

Kể cả một người cũng không có,

Bao gồm cả người đang thao thao bất tuyệt trước mặt cậu kia - Văn Mạnh, là người hơn cậu cả chục tuổi - kế toán cũ cho công ty ba cậu dưới Đắc Nông, nhận thấy được tham vọng của người này, cậu quyết định "xin" người từ chỗ ba cậu, mang lên đây, anh em chung tay mở ra chuỗi cầm đồ riêng, nói là cầm đồ cho sang miệng, thực chất tiêu thụ đồ ăn cắp chiếm bảy tám phần.

Thế nhưng đương nhiên đó cũng chỉ là mối quan hệ anh- tôi, làm ăn chia chác, đằng sau lưng cậu, hắn còn giấu không biết bao nhiêu trò ăn chặn.

Trước mặt cúi đầu, sau lưng mài dao.

Cậu đã thừa hiểu, trước mắt hắn chỉ có tài mà không có tiền, vốn chống lưng một mình cậu chi. Sơn Trúc biết, dù gan to bằng trời hắn cũng chưa dám lật bài ngửa, thế nên cứ ung dung một mặt giao toàn bộ sáu tiệm, một mặt thâm tóm toàn bộ các đường giao dịch về tiền bạc,

Kể ra thì con người cậu, cái gì cũng không biết làm. Chỉ có làm tiền và làm tình là giỏi, nấu nướng không được, quần áo nhà cửa gì, đều một tay người giúp việc theo giờ lo tất cả, học hành cũng không có hứng thú.

Sơn Trúc nhếch khóe miệng, vậy cũng tốt.

Chỉ tiếc là muốn đưa "Meo" lên, lại chẳng biết chăm kiểu gì.

=====

Duỗi vai một cái,

Xong hết đồng giấy tờ ở tiệm cầm đồ, kiểm lướt các mặt hàng giá trị vừa thu về được cũng đã sẩm tối. Hai ba ngày đều bận rộn soát lại một lượt, cả người đều có phần mệt mỏi, cũng may tình hình tiêu thụ ra chợ đen cũng ổn, tiền vào tháng này cũng rộng túi.

Sơn Trúc mở cửa xe, chạm tay lên vô lăng,

Bánh xe chỉ có thể lăn chậm trên những con đường đông đúc giờ tan tầm nơi Sài Thành này.

Hoa cho người giàu, lệ cho người nghèo.

Đúng thế, chỉ cần khiến chiếc ví của cậu lúc nào cũng đầy, tài khoản lúc nào cũng rủng rỉnh vài dãy số, muốn ai mà không được?

Thậm chí là một vài diễn viên ca sĩ, muốn chơi qua đều không phải vấn đề.

- _____

Khi về tới gần hầm để xe nơi chung cư, lại thấy ngay chỗ bảo vệ đang chờ một bóng dáng quen thuộc,

Là anh ta. Vĩnh Tường.

Anh ta tới đây làm gì?

Chút xôn xao trong tim lập tức bung ra.

Không.

Đôi mày nhíu chặt,

Sơn Trúc bẻ lái đến quán Bar.

Không có bạn, hẳn là phải có lý do.

Đơn giản bởi vì không ai ưa nổi tính cách thất thường của cậu, và lại, cậu cũng không nằm trong bất cứ một cái "gu" nào.

Nếu để nói về bạn Gay, nhất là sinh ra đã nằm dưới như cậu, thì chỉ có chán ghét, bởi lẽ cậu đi đến đâu cũng hút hết Top ngon lành. Thậm chí có một đôi nổi tiếng kia còn vì cậu mà chia tay ầm ĩ.

Còn nếu để nói về bạn học, đến lớp và đi về, đều ở một góc cuối bàn quen thuộc.

Không nói chuyện với ai, Không mỉm cười.

Cũng chẳng thiết tha tham gia bất cứ hoạt động nào.

Mọi người dần dần quên luôn mất cậu.

Và nếu không muốn quên mà có lẽ nhắc tới, lại chỉ nhận được cái nhìn khinh bỉ rời rạc.

- _____

Nhàm chán, nhảm nhí, và trẻ con.

Cậu không nghĩ tuổi trẻ của mình, một người đã có thể tự tay kiếm được cả xấp tiền dày cộm, đi xe hơi bạc tỷ lại đương nhiên phải chơi chung với một đám ” con nít”.

Thành ra, cái chốt cuối cùng người mong đợi cậu nhất lại chính là tên này – quản lý một chuỗi các quán Bar nổi tiếng ở Sài Gòn hiện nay – Trọng đình.

Trọng đình vừa nhìn thấy khách Vip liền vội vàng chạy tới sẵn đón.

Người làm ăn đương nhiên nhanh nhạy, nói trắng ra thì Sơn Trúc không tự mình vung tiền bừa bãi, thế nhưng để ” có suất ” lọt vào mắt cậu hoặc hơn thế nữa là chèo kéo cậu lên giường được một đêm, rất nhiều vị ở đây đều tự dưng muốn thể hiện.

Trọng đình cũng như thế mà hưởng ké không biết bao nhiêu vụ béo mẫm mẫm., một phần niềm nở ngọt nhạt, lại một phần không dám đụng vào người, chỉ dám đi bên cạnh liên tục xoa xoa:

- Ôi chào, xem ai tới đây!

- Anh nhớ chú quá, trời ạ, xem xem, ngày càng đẹp nha.

- Nào, hôm nay uống gì, anh mời?!

Sơn Trúc hôm nay rõ ràng không vui vẻ gì, một câu cũng không trả lời, tiến đến khu phòng riêng trên lầu.

Trọng đình ra mắt đưa hiệu một giây, liền có một kẻ cúi đầu tiến tới phía trước dẫn đường, mở ra một căn phòng rộng rãi nhất.

Nghe này ấy mà, muốn moi tiền từ ví người ta, thì phải có khả năng nhìn nét mặt của khách là phải hiểu.

Người phục vụ vừa lui ra, Trọng đình đã trước mặt Sơn Trúc xoa xoa hai tay vào nhau:

- Hôm nay.. có muốn đổi khẩu vị không?

Sơn Trúc ngồi phịch xuống bộ salon dài, không thèm nhìn lên:

- Ra hàng đi,

Trọng đình đương nhiên búng tay cái tách,

- Okei!

Phải nói rằng chuyện Sơn Trúc chủ động gọi trai bao là một điều xưa nay chưa từng có. Có những khi tới Bar liên tục một tháng trời đều về không vì không có con mồi nào hợp khẩu vị với cậu.

Cũng chỉ có cậu chủ động lựa chọn, còn chưa từng thấy một người nào ve vãn thành công.

Thế nên, đương nhiên vừa được ăn một bông hoa rừng man dại, vừa có tiền nhét đầy cặp quần, thử hỏi Top trai bao nào mà không xốn xang?

Chỉ trong vòng 10 phút, trừ hàng chỉ có thể làm Bot thì đành thôi, hầu hết đã kéo nhau tới trước mặt phòng Vip 1 đó mà trình hàng, hơn chục người, lộn xộn thành một đồng,

Thế nhưng đối với gương mặt lạnh nhạt, đuôi mắt sắc như dao kia, không một tên nào dám vồ vập.

Trọng đình đập đập tay ra hiệu im lặng, sau đó tới trước mặt Sơn Trúc:

- Ấy dâu, lần đầu chú có hứng gọi hàng, tất cả đều ở đây.

- Có cần anh giới thiệu cho chú không?.

Sơn Trúc uống một ngụm rượu, hồ hững đưa mắt lên nhìn

- Ai không thể làm bot?

Mấy tên vừa nghe đã liền huých nhau,

Không phải chứ?, làm rằm một hồi, không có lẽ Sơn Trúc muốn đổi khẩu vị đến mức leo lên làm Top rồi?.

- Kìa!. Khách hỏi?!

Trọng đình thúc giục.

Hai tên nhìn có vẻ ” đô con” bước ra khỏi hàng, cúi đầu chào, muốn rời đi,

Ý định rất rõ, cả hai tên này không thể nằm dưới, chính là chỉ có thể đi đực người ta.

- Là hai người họ!

Trọng đình cười hà hà trước vẻ mặt bàng hoàng của cả đám.

Thì ra, là muốn chọn hàng chất lượng nhất, chứ không phải là muốn leo lên trên thử cảm giác.

Đúng là Sơn Trúc a Sơn Trúc, ý định khó đoán. Thôi thì coi như vận may dính người cho hai tên kia.

- _____

Một loạt ánh mắt tiếc nuối lắc đầu rời đi, bởi lẽ làm cái nghề này thường là trên dưới thuần thực chẳng vấn đề gì, chỉ một số ít mới thuộc hàng tổng công hoặc tổng thụ. Tức là chỉ có thể ở một vị trí trên hoặc dưới, không thể đổi, hoặc có đổi thì cũng rất khó khăn, không ra cái gì!.

=====

Trong phòng còn lại ba người.

Sơn Trúc ngả người về phía sau ghế, đem cổ áo sơ mi chính mình tháo hết hai cúc đầu, một tên chỉ nhìn qua mà đã có cảm hứng muốn cương, sung sướng tới mức liền áp sát lại, bàn tay choàng qua eo nhỏ.

- Sơn Trúc.. nếu là em, thậm chí bọn anh còn không muốn lấy tiền bo đấy..

Tên còn lại cũng không ngờ mình lại được dịp chơi threesome với người đẹp siêu hạng này, lập tức khui một chai, rót ra ly, lắc đều:

- Em muốn chơi kiểu gì?

Khóe miệng Sơn Trúc co lên, để mặc cho hai tên luồn tay vào áo mình mơn trớn hạt ngọc nhỏ, cố gắng phô diễn kỹ thuật tay điêu luyện,

Nhấp xong một ngụm rượu, Sơn Trúc lạnh giọng:

- Hai người- làm với nhau.

- ??!!

- Hả?

Hai tên kia còn tưởng nghe nhầm, một tên muốn cười lại gặp đôi mắt híp dài của Sơn Trúc, cẩn thận hỏi lại:

- Em.. vừa nói nhầm, đúng không?

Sơn Trúc đẩy người, vút bàn tay bắn thủ kia ra khỏi vạt áo, rút ví đặt lên bàn:

- Chỉ cần hai người ” biểu diễn” cho tốt, bao nhiêu không thành vấn đề,

- Nhưng bọn anh không thể làm Bot được, chẳng phải em đã hỏi sao?

Sơn Trúc cười mỉa:

- Như vậy mới càng thú vị chứ?

- Hơn nữa – còn phải từng người làm từng người, ai cũng có phần.

Hai tên tức thời mặt tê cứng.

- Sơn Trúc.. cái này..

- Hay là để bọn anh phục vụ em tới bến, sao hả?

Sơn Trúc nhún vai, từ trong ví rút ra một xấp tiền, quăng lên bàn:

- Cho hai người nửa tiếng chuẩn bị.

Hai tên trai bao mắt sáng rực ước lượng cọc tiền kia, ít nhất cũng phải 40-50 triệu.

Thế nhưng..

- Còn 25 phút.

Sơn Trúc tự mình rót thêm một ly rượu, gác chân lên ngay xấp tiền trên bàn, nhắm nháp nơi khóe môi vị cay đắng.

Hai tên kia vẫn là chần chừ, thế nhưng số tiền đó rất lớn, rất lớn..

- Được rồi..

- Nếu em thích xem..

- Nhưng mà- một tên ái ngại- nếu không tốt lắm, em cũng phải rộng rãi một chút đấy,

Sơn Trúc cười nhếch, không trả lời.

Hai tên tự mình bỏ vào nhà tắm, thụt rửa.

Sơn Trúc ngả hẳn đầu ra phía sau, nghe tiếng nước chảy, khẽ nhắm mắt.

Lần đầu của cậu sao?

Là như thế nào?

Vì sao hôm nay cậu lại điên dại đến thế này?

Muốn xem thử xem hai kẻ vốn mạnh miệng nói rằng bản thân không thể nằm dưới, không thể để cho người ta thông. Vậy nhưng lại chỉ vì tiền..

Được thôi, cậu cũng muốn xem thử, lần đầu của người khác, có đau đớn và tê dại.. như cậu khi xưa.. không thôi.

- ———

Tiếng rên rĩ phát ra,

Sơn Trúc thậm chí còn không cho cả hai người đó lên giường, một mình ngồi gác chân lên bàn, nhìn hai tên trai bao lần lượt bú nút cho nhau ngay trước mắt.

Hai kẻ trong nghề thuần thực từng đường cơ khéo miệng, mở nuốt đều trọn vẹn được nguyên cây côn thịt tới gốc,

Đôi tay vân vê đầu vú tới ổ trứng của nhau, và cũng như đã làm một giao kèo trước, kẻ trông có vẻ trẻ hơn cẩn rằng cúi người gập xuống, chân quỳ ngay nền đất, mở háng rộng nhất có thể.

Sơn Trúc lập tức lớn giọng, chỉ tay:

- Đổi.

- Người kia làm trước.

Hai tên lại được phen trắng bệch mặt, đổi vị trí,

Thứ hàng chuẩn bị nhập vào hậu huyết kia không thể nói là thường được, cực kỳ lớn, gân nổi rất nhiều” đầu hàng ” lại có gấn bi nhỏ, đương nhiên nếu là một tiểu thụ hoặc một ả đàn bà, cái đó chính là sung sướng đến điên.

Thế nhưng ở đây thì khác, tên bị chỉ định phải nằm dưới trước kia, cơ mặt căng cứng, cố gắng không nhìn tới.

- Phập..

Dầu là đã được mở rộng, bôi trơn liếm láp một lúc. Nhưng một kẻ máu vẫn chảy ra, rất rõ ràng,

Hậu huyết kia quá khô, lại là lần đầu tiên làm cái loại chuyện này, khuôn mặt đau đớn, thống khổ bắt đầu co chặt lại siết kẻ phía trên không thể nào cử động nổi, mặt đầy mồ hôi, bất lực rút thứ hàng khổng lồ tím tái ra. Trên đầu bị, máu nhỏ thành một hai giọt.

Kẻ kia lập tức ôm lấy hông, vô thức kêu lên một tiếng.

- Đau quá.

Sơn Trúc nhíu mày, đẩy một vỏ chai bia sang bên cạnh, tỏ rõ sự chán ghét không thềm nhìn tới.

Hai tên biết chắc số tiền kia khó lấy, thế nhưng lại không nghĩ rằng khó lấy tới mức này, một phần nữa cũng do ánh mắt tà mị mà lạnh tới rợn sống lưng của Sơn Trúc sẫm soi tới.

Hai tên trên người không một mảnh vải, kéo lấy tay Sơn Trúc đang muốn đứng dậy:

- Để bọn anh thỏa mãn em, nhé.

Sơn Trúc không đếm, tùy tiện rút ra khoảng một phần ba số đó, ném lên bàn:

- Đủ.

Thế nhưng đã mút mát tới lên hứng, hai tên kia cũng không muốn cứ thế mà trôi qua vô ích, cố gắng cọ sát thứ dưới háng của mình lên tay Sơn Trúc..

- Hàng được lắm đấy em..

- Có muốn thử một trước một sau không?

Sơn Trúc lau lau tay:

- Buông.

- Em nghĩ lại một chút đi,

- Tôi nhắc lại lần thứ hai: buông!

Hai tên kia lắc lắc đầu,

Nói thế nào đây cũng là khách Vip. đành chịu.

Chỉ có điều sau này, việc Sơn Trúc là kẻ biến thái tới kinh dị thế nào, và vì sao hai tên trai bao có tâm ở đây còn phục vụ không nổi được vẽ lên rất nhiều.

=====

Bước chân trống rỗng,

Sơn Trúc cũng không đoái hoài tới lời mời chào của Trọng đình, một bước lên xe, chao đảo tiến về nhà.

Vô vị.

=====//=====

12. Chương 12: Thiên Đường

Truyện 7, chương 12. Thiên đường.

Mưa.

Vì sao hôm nay từng hạt đập lên cửa kính xe, đều mạnh như vậy,

Mạnh như từng tiếng đập trong lồng ngực cậu,

Càng về gần chung cư, lại càng dồn dập hơn...

Chiếc xe dừng cách hầm một đoạn, đôi mắt đảo nhìn về phía cổng bảo vệ,

Không còn ai ngồi đó.

Đương nhiên. Đã về khuya, lại thêm sự xối xả của cơn mưa đêm này nữa.

Sơn Trúc đảo lái, để xe vào hầm,

Đến âm thanh của từng bước chân cũng như cười nhạo chính mình,

Vì sao.. lại có chút mong chờ rằng.. anh ta.. vẫn còn ở đó?

Vì sao, ngay cả lúc nhìn hai tên trai bao kia mơn trớn nhau, cậu một chút hứng tình cũng không có?

Lại miên man chỉ nghĩ về cái lý do ngu ngốc nào đó, khiến anh ta ngồi ở đây.

Hoặc, cũng có thể là do chính cậu hoa mắt ư?

Vĩnh Tường...

Như thế mà lại là người duy nhất sau một cuộc làm tình điên rồ lại nói với cậu rằng, muốn chịu trách nhiệm.

Nếu như, bốn năm về trước, kẻ kia cũng mở miệng nói với cậu như thế, sau lần đầu, lần thứ hai ba bốn năm sáu, dày vò cậu.

Có lẽ, cậu sẽ là một kẻ Gay hạnh phúc nhất trần đời chẳng?

- ———

Sơn Trúc đang lau đi vài hạt mưa văng vắt trên người, bước chân trên hành lang bỗng chững như thế mà khựng lại.

Trước cửa phòng cậu,

Một mái tóc buộc chỏm đang gục đầu xuống gối, miệt mài ngủ.

Thành thạch..

Thành thạch...

Trái tim mạnh mẽ đập một nhịp rồi một nhịp...

Giọt mật ngọt nơi đầu cuống tim thêm một lần nữa lan tỏa, bao trùm lấy tất cả lạnh lẽo của cơn mưa ngoài kia.

Cứ thế, một kẻ đứng nhìn, một người ngồi ngủ, trôi qua bao lâu.. ý nghĩa gì đây.. Sơn Trúc phủ thêm một tầng bối rối.

Anh ta không những không rời đi,

Mà thực sự còn chờ đợi tới ngủ gục ở đây. Ngay đây.

Àm!

Tiếng sét vang vọng giữa trời, khiến Vĩnh Tường lắc lư một cái rồi giật mình choàng tỉnh, dáo dác nhìn xung quanh.

Đôi mắt mới chỉ vừa tỉnh giấc, thấy một thân sơ mi trắng tinh kia lại bừng dậy!

- Sơn Trúc!

- Sơn Trúc!

Vội vàng tới cứ thế mà nhào tới.

- Cậu đây rồi!

Hai tay Vĩnh Tường bám chắc lấy cánh tay mảnh dẻ kia, vừa vui vẻ vừa ủy khuất:

- Có biết tôi chờ cậu lâu thế nào không?

- Trời đất!. Suốt từ trưa tới giờ đó!

Sơn Trúc nhìn xuống đôi tay siết chặt kia, đáng lý, nếu là một Sơn Trúc đúng nghĩa, phải một câu đuổi thẳng.

Vậy như nơi yết hầu kia thế nào mà lại bật ra một câu khác thường:

- Vào nhà rồi nói.

Cánh cửa phòng bật mở, Vĩnh Tường kéo theo chiếc lồng ử bước vào, ử rữ đặt lên chiếc bàn ngay gần đấy:

- Cái này làm từ trưa, giờ chắc nhão hết rồi. Uống quá.

Sơn Trúc không quá thoải mái rót một ly nước có lệ, đặt trước mặt Vĩnh Tường

Vĩnh Tường hai ba hơi liền cạn,

- Khát quá,

Sơn Trúc nhú mày nhìn một biểu cảm thỏa mãn tột cùng kia, cũng chỉ là một ly nước lọc.

Đúng là ngu ngốc.

- Vì sao lại tới đây?

Vĩnh Tường ngó xung quanh:

- Đúng là chung cư cao cấp.. đẹp quá!

- Vì sao lại tới đây?

Giọng nói lần thứ hai cất lên kéo Vĩnh Tường trở lại thực tế thăm khốc mấy ngày qua, nhăn nhó:

- Hôm đó cậu đi nhanh quá.. còn chưa kịp có số điện thoại của cậu. Lần trước đưa cậu về lại chỉ đưa đến chân chung cư, cũng không biết cậu ở phòng mấy lầu mấy, thế nên cậu biết không?

Vĩnh Tường bắt đầu kể:

- Khu này là tòa 17 tầng!. Mỗi tầng lại có bao nhiêu phòng?. Không lẽ phải đi gõ cửa từng phòng sao?

- Thế nên đầu còn cách nào, tôi canh ở quán cafe đối diện suốt hai ngày cũng không thấy bóng dáng cậu.

- Sáng nay đã dậy sớm ninh hũn hực được nồi cháo hạt sen mang tới, sợ chờ không được nên sang tận đây xin người ta cho ngồi ké ở hầm xe, nghĩ kiểu gì cũng gặp được. Thế nhưng một cái bong bóng cũng không có!

Sơn Trúc càng nghe, đôi mày càng hằn sâu, trái tim cũng theo tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ treo tường, nảy nhịp.

- Cuối cùng lúc mưa xuống, bác bảo vệ thấy tôi sắp ướt hết, thương tình mới hỏi ngọn ngành rồi chỉ cho số phòng cậu đấy.

Vĩnh Tường còn chưa có nói xong,

Sơn Trúc đã gần giọng:

- Về đi.

- Sao cơ?

Vĩnh Tường giật mình, lại nghĩ Sơn Trúc vì nhớ lại chuyện mấy hôm trước, liền lấp bắp giải thích:

- Tôi.. xin lỗi, hôm đó không phải tôi cố ý, tôi không phải miệt thị Gay hay gì đâu,

- Chỉ là thực sự chuyện này.. chuyện đó.. thực sự quá khó tiếp nhận. Nên, chúng ta hãy cứ làm bạn trước được không?

- Tôi có mang thuốc đây, tôi đã hỏi bác sĩ rất kỹ, cái này..

Vĩnh Tường vừa nói vừa bối rối rút từ trong túi mang theo một tuýp thuốc mỡ, chìa ra.

- Cách.

Sơn Trúc hất tay một cái, tuýp thuốc rơi xuống sàn.

Gần từng chữ:

- Tôi nói, anh về đi.

Vĩnh Tường sững người.

Sơn Trúc dùng hết sức, kéo người, đứng dậy, tổng ra ngoài cửa.

Sầm!

Cánh cửa phút chốc đóng sầm trước mặt.

Vĩnh Tường tới nửa câu cũng không bật ra được khỏi khóe miệng, một lúc sau mới lại đưa tay đập lên cánh cửa trắng tinh kia:

- Sơn Trúc.. nghe tôi giải thích đã.

- Nghe tôi nói đi,

- Tôi thực sự không cố ý,

- Dẫu thế nào vẫn là tôi sai, tôi biết mình không nên để cậu về một mình khi bị thương như thế.

- Tôi cũng đã rất khổ tâm

- Tôi thực sự cũng đã suy nghĩ rất nhiều..

- Sơn Trúc.. mở cửa đi.

- Chúng ta.. chúng ta.. cũng có thể thử hẹn hò..

Đằng sau kia, nắm tay cầm nơi khóa cửa run rẩy từng hồi.

- Về đi!. Đừng bao giờ tới đây nữa!.

- ———

Tiếng bước chân xa dần,

Thân hình mảnh dẻ trượt xuống khỏi cửa, nửa ngồi nửa dựa.

Cho đến rạng sáng hôm sau,

Chiếc lồng ủ đã nguội ngắt,

Từng miếng cháo đã vữa,

Từng hạt sen đã đổi vị.

Sơn Trúc từng thìa, từng thìa, cẩn trọng đưa lên miệng, ăn từng miếng thật lớn.

Nước mắt theo đó, rơi xuống, lã chã.

Uớt đậm vị sen.

Đã tưởng là cạn khô rồi chứ?

Sao lại còn khóc được?!

Để thoáng trên môi mặ chất thể này?

- _____

Vĩnh Tường.

Tại sao anh lại đối xử tốt với tôi như vậy?

Tại sao chứ?

Nếu anh biết tôi so với một con điếm còn bẩn thỉu hơn,

Nếu anh biết, tôi thậm chí loài sâu bọ cũng không bằng..

Anh.. có nấu cháo cho tôi ăn nữa không?

Anh... có nói rằng.. chúng ta.. hãy thử.. hẹn hò.. không?

Anh là không biết, đến chính tôi còn không rõ, khi thứ ấy của anh gắn kết tại thân thể dơ bẩn này, đã là lần thứ bao nhiêu.. bao nhiêu... nữa..

Năm 17 tuổi.

Nụ cười rạng ngời không còn nữa, khi bản thân phát hiện ra rằng, mình là Gay.

Thu mình, co cụm, sợ hãi, bối rối.

Và, cậu gặp anh ta.

Suốt hơn sáu tháng bên nhau, đã từng là thiên đường.

Thiên đường sao?

Sơn Trúc chua chát gạt đi vạt nước mắt nhòe nhoẹt.

Có thiên đường nào dạy cậu rằng phải biết mở chân mới được thương yêu?

Có thiên đường nào nói cho cậu rằng là Gay thì không có quyền từ chối?

Có thiên đường nào bắt cậu phải dâng tiền mới được hân trao đổi một nụ hôn?

Có thiên đường nào, như thế hay không?

Cậu đã nhần nhin như thế, đã ngoan ngoãn như thế, đã bán đi tất cả những gì có thể của một kẻ được gọi là con nhà giàu, đem tới, chỉ van xin một ánh mắt, một đêm làm tình nhợt nhạt..

Vậy rồi, mà hân vẫn rời đi.

Ngày ấy, cậu tự tử.

Bên dòng suối lan không còn nghe dòng chảy róc rách nữa,

Bên dòng suối lan không trôi một bông hoa cafe trắng muốt nữa,

Bên dòng suối lan, không còn một Sơn Trúc với đôi mắt đầy nắng ngây thơ nữa.

Đã chết qua rồi, lại được cứu sống.

Mẹ cậu vuốt ve mái tóc cậu,

Là Gay thì đã sao?

Núm ruột sinh thành.

Đứa nào dám nói con mẹ Gay, mẹ liền cho nó ngồi tù bóc lịch.

Như thế đấy.

Cậu chính là như thế đấy.

Vậy thì còn cái gì trên đời này... đáng để tin tưởng nữa, hay không?

Vĩnh Tường..

Tôi thật giận anh.

Vì sao chứ?

Chỗm tóc sau gáy lắc lắc lư lư

Tâm tình trôi dạt bồng bênh bồng bênh

Bông cafe kia, mi đi đâu? Về đâu?

Chảy theo dòng suối nhỏ, đi về đâu, về đâu?

Về nơi có yêu thương sao?

Không.

Vĩnh Tường anh.. chỉ là thương hại tôi.

=====//=====

13. Chương 13: Ồm

Truyện 7 chương 13: Ồm

Quả thật, nói thì có hơi buồn cười một chút,

Muốn giảm cân nhanh, hãy kiếm một người yêu thật tẻ,

Suy nghĩ quá nhiều chính là liều thuốc hiệu quả khiến một người từ khỏe mạnh lập tức ngã gục.

Sơn Trúc trải qua một đêm không yên ổn như vậy, lại thêm mấy ngày trước bên phía tiệm cầm đồ đã vất kiệt sức.

Cậu ồm,

Sốt đến mê man, không còn nhận ra được một màu sắc gì trước mắt.

Cổ họng bỏng rát.

Suốt hai năm kể từ khi xa gia đình lên Sài Gòn đi học, Sơn Trúc mới trải qua cơn sốt đầu tiên như thế này.

Cả người cứ thế chìm đi, đến khi tỉnh lại đã là giữa trưa, mồ hôi ướt đầm chiếc sơ mi trắng, đôi môi đỏ càng thêm đỏ, khô lại thành vằn.

Nước.

Cậu muốn một chút nước.

Thế nhưng hiện tại ngay cả một chút khí lực để nhắc người dậy cũng không có.

Mệt quá..

Sơn Trúc nhắm mắt thêm một lát, ước tính người giúp việc theo giờ cũng sắp đến, cố gắng chịu thêm một chút, chỉ một chút thôi..

Trong mộng lung cả người như trôi dạt, nhẹ bẫng, lại ấm áp

Miền man.

Vậy nhưng rút cuộc khi mở mắt ra, lại là bệnh viện.

Sao lại thế này?

- Cậu tỉnh rồi? Hả? Hả?

- Tỉnh chưa? Nhận ra tôi không?

Vĩnh Tường xua xua tay trước mặt Sơn Trúc,

Thấy đôi lông mày hơi chau lại mới yên tâm thở phào.

- Trời ạ!

- Dọa chết tôi rồi!

Vĩnh Tường lấy một chiếc khăn mát, đắp nước vắt khô rồi muốn tiến lại lau đi chút mồ hôi lấm tấm kia.

Sơn Trúc quay đi.

Vĩnh Tường coi như không biết, nhồm hằm người dậy, lau tới.

- Tôi nói, cậu sốt như vậy mà không biết gọi người tới, đúng là không muốn sống nữa sao?

- Anh về đi.

Vĩnh Tường phát cáu:

- Vì hôm qua tôi về nên cậu mới lăn ra đấy,

- Nghĩ sao mà hôm nay tôi còn nghe cậu?!

Bác giúp việc theo giờ từ bên ngoài cũng vừa bước vào tới nơi, trên tay là một bịch cam tươi, thấy Sơn Trúc đã tỉnh thì cũng vui mừng:

- Cháu tỉnh rồi sao?

- May quá!, lúc cô mở cửa thấy cháu nằm gọi mấy lần mà không dậy, cô sợ chết khiếp.

- Đang không biết làm thế nào thì thấy bạn cháu mang đồ tới.

Nói rồi cũng thành thực mà vắt xong ly nước cam để tại đầu giường:

- Bây giờ cô phải về đón con. Cháu nghỉ cho khỏe đi, nhà cửa ăn uống cô vẫn tới lo cho.

Sơn Trúc gật đầu mở miệng chào một cái lầy lẹ.

Thì ra, là cậu đã mệt tới mức ngất xỉu đi.

Tệ thật. Sức khỏe cậu từ khi nào trở lên yếu như thế?

Vĩnh Tường đảo đều tay ly nước cam, đưa đến bên miệng cậu:

- Uống một chút. Nào. Ngoan.

Sơn Trúc cũng không nhìn tới,

Đôi mắt vì khóc quá độ mà sưng lên, cả cơ thể nhợt nhạt không chút sức sống. Cậu không thích người khác, đặc biệt là kẻ trước mắt, thấy được bộ dáng thể này, gượng giọng:

- Tôi nói anh về đi.

Vĩnh Tường vẫn kiên nhẫn múc một muống, đưa chạm lên môi.

Sơn Trúc đương nhiên không uống, mặc kệ bàn tay vẫn còn gắn kim truyền, thuận tay một đường hất đổ.

- Keng.

Chiếc muống rơi thẳng xuống sàn, vết kim truyền bật ra, chảy máu.

- Có sao không?

Vĩnh Tường như thế mà không để ý tới chiếc muống rơi, lại sốt ruột chộp lấy từng đường tay mảnh dẻ kia, ngoải ra gọi.

- Y tá, Y tá!

Một người y tá bước tới, nhăn mặt, khó chịu gắn lại kim truyền:

- Sao để bật ra rồi?

Sơn Trúc nhìn người vừa tới:

- Tôi muốn xuất viện.

Cô y tá đến là bực mình:

- Sốt đến co giật, thiếu nước đái cả ra quần còn bày đặt cái gì?. Nằm đây ít nhất 1 ngày đêm.

- Cô..

- Cô cái gì mà cô? Tôi thấy cả rồi đấy, người ta đưa nước đến tận mồm còn gạt ra. Biết lúc cậu ta bế cậu đến đây không?, vội quá tới nỗi quệt phải cạnh tủ, chảy máu be bét còn chưa kịp băng cho tử tế kia kìa.

- !!!!!

- Cái thứ gì đâu không,

Sơn Trúc cứng hàm,

Vĩnh Tường vội vàng bào chữa:

- Chị đừng nói vậy, cậu ấy còn đang mệt nên hơi khó chịu một chút.

Cô y tá lắc đầu nhìn Vĩnh Tường, tỏ vẻ bội phần thông cảm, rời đi.

Vĩnh Tường cười cười, xua đi chút không khí cứng nhắc, tiến tới nhặt lại cái muỗng:

- Không sao, để lấy cái khác.

- Khoan đã,

- ...

- Anh bị thương?

Vĩnh Tường đã lấy xong một cái muỗng khác, đảo đảo ly nước cam, đặt tới bên miệng Sơn Trúc lần nữa:

- Không sao, nào. Uống đi đã.

Sơn Trúc dùng tay không bị kim truyền nắm lại chiếc ly:

- Anh bị thương?

- Ừ..., cũng.. không đau lắm.

- Ở đâu?

- Cậu uống đi rồi tôi cho xem!

Màn mặc cả kiểu gì thế này.

Nhưng Sơn Trúc cũng không thể từ chối, lần lượt uống xong một ly nước cam, rồi lại lần lượt ăn một chút đồ nóng, uống chút thuốc.

- Cậu ăn một chút đi rồi tôi cho xem!

- Cậu uống thuốc đi rồi tôi cho xem!

Vĩnh Tường đã lo xong an ổn, lại còn cẩn thận chấm lên vết nước dư bên khoe môi người, hài lòng vuốt vuốt tóc Sơn Trúc, lại bị Sơn Trúc tránh ra:

- Vết thương.

À, Vĩnh Tường một hồi rồi mới nhớ ra, vén áo lên một chút, một đường băng sơ sài ngay cạnh sườn, máu cũng đã thấm vạt ra ngoài.

Sắc mặt Sơn Trúc lập tức trở lên tồi tệ không thể dấu nổi cảm xúc:

- Mất anh để đi đâu vậy?

Vĩnh Tường cười:

- Không sao, nhỏ ấy mà.

- Mau đi băng lại.

Gãi gãi đầu:

- Cũng tính để cậu ngủ rồi đi băng lại. Kể ra thì.. cũng hơi đau.

Sơn Trúc nhú mồm một chút, quay lưng lại phía trong, nhắm nghiền mắt ra vẻ đã ngủ.

Vĩnh Tường kéo kéo chiếc chăn đắp hờ lên người mới an tâm ra ngoài xử lý vết thương.

=====

Vội vàng.

Không đúng, là cực kỳ vội vàng,

Là lúc nét mặt kia trắng bệch trên giường, là lúc đôi mắt kia ướt nước tới sưng đỏ, là khi cả tim cậu cũng thắt chặt lại, khi thoáng thấy một lồng ủ cháo cạn sạch ngọn ngang, chiếc muống còn vương vớt bên cạnh.

Như thế,

Sau khi cậu đuổi tôi về,

Lại ngồi ăn sạch một lồng đầy những cháo đã vữa vụn.

Như thế,

Sau khi cậu đuổi tôi về,

Liền khóc tới phát sốt.

Dẫu rằng tôi không biết cảm xúc trong lòng giờ đây là thứ gì, cũng không hứa có thể yêu cậu theo cách mà cậu muốn.

Nhưng nhìn vậy như vậy, tôi.. thực đau.

Sơn Trúc,

Tôi quyết định rồi. Tôi.. sẽ ở bên cậu.. bù đắp cho cậu..

Có thể ngày đó chỉ là một sai lầm, một sự cố.

Nhưng..

Vĩnh Tường bước những bước thật nhẹ, ngồi xuống bên vạt giường. Đôi tay khẽ chạm lên tóc người say ngủ, lẩm bầm.

” Đừng khóc nữa, khóc xấu lắm, biết không? ”

Bàn thần nhìn đôi gò má kia thêm một lát,

Vĩnh Tường khép đôi mí mắt đã nặng trĩu, thở đều đều.

Đôi môi nào đó lại khê câu lên.

Một câu đơn giản, tim run bầy phần vẫn là run.

Đồ ngốc.

=====

Ngày hôm sau,

Sơn Trúc xuất viện trước vẻ mặt xám xịt của cô y tá.

- Không thích mùi của bệnh viện.

Lý do đưa ra ngắn gọn độc có như thế, Vĩnh Tường nói cũng không nói được đành phải chiều theo.

Vừa dìu người vào tới nhà,

Sơn Trúc còn chưa nằm yên ổn trên giường đã cất giọng.

- Tới nhà rồi, anh hiện tại có thể về.

Vĩnh Tường chun mặt, bước tới xoa xoa mái tóc mềm đến thích tay của cậu:

- Cậu ấy à, chỉ được cái cứng miệng. Tôi về rồi, lại ăn đồ hết hạn cho xem.

Nói rồi cũng mặc kệ Sơn Trúc có ý kiến gì thêm, tự thân bỏ ra ngoài phòng bếp, một lúc sau mới ngó đầu vào trong phòng:

- Trưa nay muốn ăn gì?

Muốn ăn gì?

Nếu nói là muốn ăn anh, liệu có được không?

Sơn Trúc khép đôi mi dài.

Đã cho anh cơ hội để rời đi

Thế nhưng anh lại vẫn không chịu hiểu,

Vậy thì, đừng có hối hận.

=====//=====

14. Chương 14: Anh- Em

Truyện 7 chương 14 Anh- em

Vĩnh Tường có ngốc không?

Câu trả lời là không,

Anh hoàn toàn là một sinh viên kiến trúc xuất sắc, logic hợp lý, kết cấu chồng chéo đều không thể làm khó được.

Thế nhưng tình cảm chính là thế đó, cứ tưởng như có thể tự mình định đoạt, hóa ra lại chẳng thể nắm bắt được một chút nào, khi xòe tay ra lại trống rỗng.

Kẻ thông minh chưa hẳn đã là người sáng suốt khi yêu, đặc biệt lại là một Vĩnh Tường luôn coi trọng việc lên giường với nhau kia, tự dưng vấp phải một lần ném trái cấm bất đắc dĩ, quả thực quá mông lung.

Suy cho cùng, sau ngày mẹ anh mất đi, gom hết mấy năm gộp lại cũng không suy nghĩ nhiều bằng tình cảm trôi dạt suốt hơn một tuần qua.

Hoang mang tới tột cùng, khó hiểu tới tột cùng, rút cuộc là vì cái gì mà gắn kết ngược đời như thế này?

Yêu hay là không yêu còn chưa kịp tính đến, thì rút cuộc lại phá vỡ đi nguyên tắc căn trọng của chính

mình mà trèo lên thangka giường, làm con người ta đến tởm tã!

Haiz,

Trong bếp,

Vĩnh Tường đảo đảo miếng trứng trong bát, khuấy đều.

Anh chưa từng thấy một ai khó hiểu như Sơn Trúc,

Một đôi khi thì thấy cậu ta như một ông già, nói cái gì cũng khó chịu, đùng cái gì cũng cau có.

Một đôi khi lại thấy trẻ con đáng thương hết sức, như một chú mèo nhỏ cần người che chở.

Hay là cậu ta thực sự có vấn đề về đầu óc?

Nhưng việc cậu ta sốt tới hôn mê, nằm lủi trong đêm mưa ấy mà ăn hết một lồng cháo dở...

Tuy vẫn chưa hiểu thế nào là yêu, cũng không biết thứ tình cảm có thể trao đi sẽ là gì. Nhưng một công trình đồ sộ đến đâu, hoành tráng tới cỡ nào, không phải cũng bắt đầu từ những viên gạch đầu tiên hay sao?

Nếu như không thử.. làm sao biết được?

Xét cho cùng, chẳng phải là chính bản thân anh có lỗi trước hay sao?

Rồi còn nữa, có lẽ.. có lẽ nên đổi cách xưng hô. Cậu nhóc kém mình một tuổi.

Dẫu gì cũng đã đề nghị hẹn hò thử, xưng tôi với cậu có chút không ổn nhỉ?

Hay là anh – em..

Ày, hai mươi hai tuổi, cũng không phải là lần đầu tán tỉnh.. thế nhưng cứ nghĩ việc đối tượng lại là con trai như mình, Vĩnh Tường quả thực không dấu nổi một đồng cảm xúc vẽ trên mặt.

Vừa suy nghĩ đủ mọi thứ, lại vừa dọn chút đồ ăn nhẹ lên bàn.

Thôi kệ vậy, trước hết cứ phải chăm cho em ấy khỏe lại đã.

Vĩnh Tường vừa bước chân vào phía phòng ngủ, đã thấy Sơn Trúc nghiêng người tìm gì đó.

- Em tìm gì vậy?

Sơn Trúc ngẩng đầu, nhìn một thân tạp dề chưa cởi:

- Điện thoại của em, không thấy đâu nữa.

- Điện thoại?

- Ừm.

Vĩnh Tường vội vàng lôi chiếc điện thoại của mình ra:

- Em đọc số đi, để anh nháy máy vào.

- 09xxx

Sơn Trúc mặt không đổi sắc, đọc một lượt.

Tiếng chuông ngay dưới chân giường, reo lên. Vĩnh Tường tiến tới cầm lấy đưa cho Sơn Trúc:

- Đây rồi.

- Dưới chăn nên em không thấy.

Vĩnh Tường tiến tới, lắc lắc cái điện thoại, ra vẻ khoái trí:

- Anh có số của em rồi này,

- Từ giờ có việc gì nhớ gọi cho anh. Đừng để bản thân mệt tới như vậy nữa.

- Được.

Vĩnh Tường còn muốn dìu người, Sơn Trúc cứ để như thế đi, khóe môi theo đó câu lên.

Số điện thoại ư?

Tất cả, chỉ mới là bắt đầu.

=====

Hơn 8h tối,

Sơn Trúc khoanh chéo tay đứng bên cửa sổ không mở, chỉ nhìn qua cửa kính ngoài kia. Cậu cũng đang nhiên không ngu xuẩn tới mức độ dằn vặt bản thân mình đón gió lạnh vì ” tên kia ” cả ngày nay không tới.

Dẫu rằng đã nhận được tin nhắn từ sớm báo bạn.

Thế nhưng trong lòng vẫn gai lên đầy những khó chịu.

Bấm ngón tay lạnh lên chính cánh tay mình, Sơn Trúc nhú mày.

Đêm hôm qua sau khi cậu ngủ say, hấn như thế mà lén lút rời khỏi, lại không nằm lại với cậu,

Hấn lại thực sự không vì thân thể này mà si mê.

Bước đi tiếp theo... nên làm như thế nào đây?

Xoay xoay cổ tay.

Sơn Trúc cười lạnh, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Đã là nắm rõ nhược điểm trong tay, có gì trên đời khó dễ được Sơn Trúc này?

Viễn vông.

Anh quá thương người, lòng dạ quá lương thiện.

Dương quang như ánh mặt trời, vui vẻ mà cười mà nói. Thu hút mọi ánh mắt nhìn, như cỏ cây đương nhiên chào đón ánh nắng.

Tôi và anh khác nhau nhiều quá, nhiều quá đối, đến mức mà thực muốn vạch ra, sâu trong thẳm con người

kia, ánh sáng kia thực sự có tồn tại?

Sơn Trúc chỉnh lại vạt áo, nhẹ ngồi xuống salon, rút từ trong ví ra tấm ảnh thẻ,

Ngày hôm nay, anh không tới.

Hừm...

Vĩnh Tường ơi là Vĩnh Tường, để rồi xem xem. Chỉ trong vòng đúng một tháng, tôi bắt anh không những không thể không ngủ lại đây, mà thậm chí, còn sẽ dọn hẳn tới đây nấu cơm giặt đồ cho tôi nữa.

Cũng không trách được. Đã cho anh cơ hội rồi đi. Cũng đã không muốn vướng vào một mớ tâm tình hỗn loạn này, vậy mà anh lại cứ tự thân mình kiếm rắc rối.

Bây giờ thì,

Không thể quay đầu nữa rồi.

=====

Sáng hôm sau.

Ngày mai là nhập học lại,

Vĩnh Tường bận tới bù đầu sắp xếp lại sách vở quần áo, đồng phục của đội bóng chuyên, còn phải dọn dẹp sơ qua nhà cửa, đi siêu thị. Sống một mình nếu nói là đơn giản thì quá đơn giản, nhưng nếu để sống chuẩn mực thì hơi bị khó đó nha!

Một dải huệ mưa cũng như giận anh không đoái hoài tới, chẳng thêm nở hoa. Loài cây này sức sống vô cùng mãnh liệt, ban đầu chỉ là vài chấu nhỏ, thế rồi cứ thế chen chúc thấy thương lại được anh đánh ra trồng,

Bây giờ thì bìa tường ngoài cổng, đều là một dãy dài, năm này qua năm khác gần như đã kín mít những lọn lá dài nhỏ xanh mượt.

Tất bật cả một ngày đêm trên viện, hơn nữa vết thương trên chính sườn eo cũng chưa lành hẳn, còn hơi chút đau rát, Vĩnh Tường anh cũng bó tay không phân thân ra được, vừa tưới sơ qua vừa như giải thích,

- Xin lỗi xin lỗi, mấy ngày nay bận quá xá!

Vĩnh Tường tưới xong một hồi, thoáng thấy mùi thơm trên bếp mới rời chân bước vào.

Một nồi chân giò hầm đậu đỏ ngon tuyệt. Rất tốt và bổ dưỡng cho người mới ốm dậy nha.

Vĩnh Tường hít hà một hơi, vui vẻ dặm thêm chút hành tươi, tuyệt đối không cho dầu thêm, bởi chất béo từ chính chân giò đã thôi ra đủ vị, nếu còn thêm dầu sẽ rất ngấy.

Cảm giác, được chăm sóc cho một người.. Cũng là kể từ khi mẹ anh mất đi rồi, mới lại trải qua thêm một lần.

Người gầy như thế.

Món này là tuyệt hảo đây.

Vĩnh Tường vừa tắt bếp, đã vợ lấy chiếc điện thoại, vậy nhưng nhìn vào những con số trên màn hình kia, không phải chứ, sao lại cảm thấy.. có chút hồi hộp.

Cả một ngày hôm qua anh không tới, có gọi điện ba lần, thế nhưng đầu dây bên kia ngoại trừ Ủm thì là Ủm và Ủm. Chấm hết.

Khiến anh cũng không biết nói sao cho phải. Có lẽ nhắn tin sẽ tốt hơn?

Thành thử ra đây lại là tin nhắn đầu tiên gửi đi giữa hai người.

- Em đã ăn cơm chưa?

Xóa xóa xóa, bây giờ mới mấy giờ chứ? hơn 10h sáng.

Ai mà ăn giờ này?

Bấm rồi xóa, xóa rồi bấm.

Chao, cũng không nghĩ chỉ là một tin nhắn thôi mà cũng khó như vậy!

Quất đại đi!

=====

Chung cư này vốn có hai phòng ngủ, thế nhưng giường lại chỉ được kê ở một phòng, phòng còn lại hầu như để trống, bốn bề đều là gương,

Thân mảnh dẻ, bó trong người bộ võ thuật đen tuyền, đai vàng thắt đáy lưng, ánh mắt sắc bén soi trong gương, múa một đường hùng kê, uyển chuyển như nước, mạnh mẽ như dao.

Hùng kê quyền,

Một bài võ cổ truyền chuẩn xác và biến ảo, đánh vậy bốn bề, các ngón tay chính là chủ đạo, linh hoạt, thần tốc, và cái quan trọng nhất chính là tính sát thương cực cao.

Sơn Trúc ở quán bar lả lơi cả đêm cả ngày, kẻ ve vãn cậu không thiếu, ve vãn không được dùng tới bạo lực cưỡng ép, đương nhiên cũng là không thiếu.

Thế nhưng chỉ là không hiểu vì sao, cưỡng ép cậu lên tới tận giường cậu lại không phản kháng, nhưng chưa kịp cởi tới nút áo thứ hai ngày hôm sau liền đi khám nam khoa.

Riết rồi, tiếng ác đồn xa, cũng không ai dám làm bậy. Chỉ là càng ngày càng không biết làm cách gì mới thu hút được ánh mắt của cậu, thế nên vùng tiền thể hiện cũng có, khoe " hàng " cũng có. Nhưng cậu lại quá bất chợt, luôn chỉ là đi chọn, lại không để người khác có cơ hội chọn mình bao giờ.

Sơn Trúc vuốt mồ hôi chảy ròng trên trán.

Tệ thật,

Mới đánh được nửa bài quyền, nhưng cả người đã đầm đìa mồ hôi, sức lực cảm giác như vừa bị rút cạn.

Có lẽ do trận sốt vừa rồi vẫn chưa khỏi hoàn toàn.

- Cạch.

Cô giúp việc theo giờ vừa vào nhà đã cất tiếng hỏi han:

- Cháu khỏe lại chưa?

- Hôm nay cô sẽ làm vài món ngon đây.

Sơn Trúc vốn không thích người lạ, thế nhưng xét cho cùng thì người giúp việc này cũng là người duy nhất mà cậu tiếp xúc nhiều hơn cả, nên vẻ mặt cũng ôn hòa hơn một chút.

Bước vào trong phòng, lướt tay qua đồng hồ trong tủ cầm lấy một bộ,

Sơn Trúc còn muốn bước vào phòng tắm lại thấy chiếc điện thoại nằm ngay ngắn trên bàn.

Bình thường nếu không phải có việc gì quan trọng, cậu cũng lười để ý đến nó.

Vậy mà hắn ta chỉ trong vòng có đúng 1 ngày hôm qua gọi tới những ba lần,

Bất giác, dừng lại một chút. Cầm lên.

Quả thực, có một tin nhắn tới.

Từ < số lạ >

< Em có dị ứng với chân giò không? >.

Ngu muội quá chẳng?

Trên thân mình vẫn là chít một vòng đai, thể nhưng khoe miệng kia lại nhoẻn cười.

Ngu ngốc.

=====

Hơn một tiếng sau,

Quả thật, sau khi tin nhắn được gửi đi,

Vĩnh Tường thực sự muốn khóc,

Trời ạ!

Cái gì mà em có dị ứng với chân giò không?!

Thể nhưng không kịp nữa rồi!. Không thể thu hồi tin. Mẹ kiếp!. Đây là cái loại tình huống gì kia chứ?!

Vĩnh Tường gỡ tới rù mái tóc, đi đi lại lại trước cửa phòng.

Hay là thôi đi, đặt đây rồi chuẩn?

- =====

Bên kia cánh cửa,

Sơn Trúc khoanh tay trước một bàn thức ăn, nghe tiếng bước chân.

Đã đến rồi còn không muốn vào.

Dễ như vậy?

Không có cửa.

=====//=====

15. Chương 15: Vĩnh Tường

Truyện 7 chương 15: Vĩnh Tường

Vĩnh Tường còn đang phân vân, lại nghe tiếng ho thật mạnh phát ra,

Chân tay liền luống cuống cả mà đập cửa:

- Sơn Trúc!

- Sơn Trúc!

Sơn Trúc thông thả bước ra, cửa vừa mở, Vĩnh Tường đã vội vàng hỏi:

- Em còn ốm à?

- Em không sao.

Tuy nói là thế, nhưng ngay sau đó thì Sơn Trúc lại quay đi, đưa tay lên che miệng ho vài tiếng.

Vĩnh Tường nhìn một bàn thức ăn thì có hơi hụt hẫng.

Quên mất luôn rằng Sơn Trúc vốn dĩ có người làm.

Sơn Trúc chỉ chờ có vậy liền đem từng đĩa thức ăn cất lại kệ.

Vĩnh Tường khó hiểu:

- Em đang ăn mà?

- Em ăn xong rồi.

- Ăn xong rồi?

Rõ ràng thức ăn hầu như vẫn còn nguyên.

Vĩnh Tường nhìn trật lại trên bàn một bát canh, lại nhìn sắc mặt khó nói của Sơn Trúc, liền đưa một muỗng canh lên miệng uống thử.

- Khụ..

- Khụ..

É. Mặt quá.

Vĩnh Tường ho tới phát sặc, vội vàng nhả ra, nhăn mặt,

Sao trình độ nấu nướng lại dở đến thế này, đến chính bản thân người to khỏe như anh đây ăn còn không nổi, làm sao Sơn Trúc nuốt được?

Sơn Trúc nghe tiếng, nhưng vẫn thản nhiên như không, lần lượt xếp đồ ăn vào tủ.

Vĩnh Tường lau miệng, tiến đến,

- Rau trộn.

Nhìn cũng không tẹ liền đưa tay nhón một chút,

Lè lưỡi.

Sơn Trúc nghiêng đầu, làm như vô cùng khó hiểu:

- Sao vậy?

- Chua..

- Vậy sao?. Em thấy bình thường mà?

- Bình thường?

Vĩnh Tường nhăn nhó, giật lại cả đĩa, nhắm sọt rác đổ tới.

- Anh làm gì vậy?

Vĩnh Tường chun cả mặt:

- Em mới khỏe lại, ăn chua như vậy hại bao tử lắm. Còn nữa, bình thường em ăn uống thế nào?. Thức ăn để từ trưa tới tối như vậy không tốt!

Sơn Trúc thản nhiên:

- Bình thường đều như vậy. Em cũng quen rồi!

- Không được!

Khỏi phải nói chứ, một người có yêu cầu kha khá về việc ăn uống như Vĩnh Tường đây thực cảm thấy một mảng khó chịu trong lòng,

Vừa kéo Sơn Trúc về lại phía bàn ăn, vừa lầm bầm.

- Thảo nào gây như vậy.

- Còn nói cái gì bình thường!

- Đây rõ ràng không nuốt nổi.

Sơn Trúc bị ấn lại bàn ăn:

- Anh vừa nói gì vậy?!

Vĩnh Tường vừa mở thố gổm ra, vừa lấy bát lấy đũa đặt lại trên bàn.

- Anh nói em đó. Ăn uống gì mà không chú ý. Nếu mặn quá thì phải nói với cô ấy điều chỉnh lại, chứ sao lại cứ vậy mà chịu đựng?

Sơn Trúc mím môi:

- Tính em.. thất thường, tìm người cũng khó, nên... cứ để vậy thôi. Đằng nào thì em ăn cũng không bao nhiêu.

Vĩnh Tường khó chịu đẩy một bát chân giò hầm tới trước mặt Sơn Trúc:

- Ăn!

- Ừm.

Vĩnh Tường cố tình múc ra hết những phần thơm ngon nhất đưa tới, còn bản thân chỉ có gặm móng với ăn đậu là chính. Sơn Trúc cũng vô cùng ngoan ngoãn mà ăn hết hai chén đũa, đôi môi kia như thế mà còn dính một chút nước dư,

Vĩnh Tường đưa tay lên chạm qua một cái:

- Dính này,

Thế nhưng Sơn Trúc dường như không để ý mà nghiêng miệng, đôi môi mềm liên như có như không mút qua đầu ngón tay,

Đầu lưỡi nhỏ vừa sượt qua, cả người Vĩnh Tường liền như bị điện giật.

Cảm giác này.. là gì chứ?!

- Xoảng!

Vì luống cuống đến hết hồn mà đứng bật dậy, gạt tay làm vỡ cả bát.

Và đương nhiên, trong lúc Vĩnh Tường cúi húi dọn mảnh bát vỡ.

Sơn Trúc lại có cảm xúc muốn nhịn cười tới chết rồi.

Không có tiền đồ!

Mới chỉ liếm qua đầu ngón tay vài lượt, lại thành ra như thế,

Xem ra, nếu tên này tỉnh táo mà ở trên giường..

Có lẽ.. đùa sẽ rất vui chẳng?

=====

Sáng hôm sau,

Vĩnh Tường chỉ cần nghĩ tới mấy món ăn được nêm theo phong cách kinh hoàng kia của cô giúp việc phòng Sơn Trúc, là cả người gai ốc cái nào cái nấy đều muốn dựng lên,

Cái đó mà gọi là canh bí sao?

Nên gọi là canh muối nấu bí mới đúng.

Còn cái món rau trộn kia?

Gọi là chanh trộn rau đi cho rồi.

Thế nên sau khi trở về, suy đi nghĩ lại các phương án thì tốt nhất vẫn là bản thân cứ nấu đem qua.

Vả lại, vẻ mặt của Sơn Trúc khi ăn thật ngon lành kia, nhìn thế nào vẫn thấy dễ thương chết đi được!

Còn dễ thương hơn cả mấy thần tượng Kpop, không màu mè, không son phấn. Da rất mịn lại trắng tinh, đôi môi ấy rất mềm... chiếc lưỡi ấy.. nếu như.. của mình..

Ủa?

Lại nghĩ đi đâu rồi!

Vĩnh Tường lắc đầu thật mạnh một cái. Aiz. Chết thật. Càng ngày càng bậy hết sức bậy!

=====

Chán ngắt.

Sơn Trúc ngồi khoanh tay trong góc phòng học, lười biếng duỗi cẳng chân thon dài nhìn ra phía ngoài cửa sổ, như tách biệt hẳn với thế giới bên ngoài.

Ầm ỹ, nháo loạn.

Lại là mấy tiết mục liên hoan vớ vẩn, không có một chút vị gì, vậy mà sao mấy kẻ được coi là cùng tuổi với cậu kia lại có thể hân hoan đến như thế?.

Nấu ăn?

Bán hàng?

Hội trại cái con khỉ mốc gì?.

Kiểm được mấy đồng?.

Lại còn cái gì kia? Nhảy Flasmob?.. Y như một lũ loăng quăng.

Thật điên khi cứ nghĩ rằng năm nay sẽ có một chút gì đó khác biệt cho cái lễ chào đón này chứ. Nhức cả đầu.

Sơn Trúc cậu vốn dĩ không quan tâm.

Hửm...

Nhưng nếu như.. là anh ta, thì sao?

Sơn Trúc nảy ra hình ảnh một tên nhìn ngổ ngáo như vậy, lại bó mình trong bộ sơ mi sạch sẽ thẳng nếp...

Rất được đi?

=====

Đại học X.

Cũng may rằng hôm nay là ngày khai giảng, sinh viên tấp nập một đoàn ra vào, nên chiếc xe bạc tỷ của Sơn Trúc cậu hòa vào dòng xe hơi lớn bé đậu bên đường không khiến nhiều người chú ý.

Khoác một chiếc áo ngoài trùm lên đầu.

Sơn Trúc cũng chẳng hiểu vì sao chính mình lại làm ra cái hành động điên rồ đó nữa, bởi vì đơn giản nếu một tên biến thái nào đó thấy bộ dáng hút mắt của cậu mà dám giở trò, ít thì cũng trật khớp một bàn tay, nếu không thì cũng bó bột một hai tháng.

Sơn Trúc dần từng bước giữa dòng người khá đông, mới chợt nhớ ra rằng, thế mà cậu không biết anh ta học khoa gì. Làm sao tìm được?

Điện thoại ư?

Gặp rồi nói gì được?

Không thể cứ nhận rằng bản thân cậu tự dưng mà tới đây, còn đang muốn suy nghĩ ra một lý do, lại bị một cú huych chạm.

Một cô gái tóc buộc đuôi ngựa quay lại xin lỗi qua loa:

- Xin lỗi, xin lỗi.

Sau đó quay sang đám bạn đi cùng, rôm rả bàn tán, bước chân cũng dường như rất vội vã:

- Nhanh nhanh, trận bóng chuyên giao hữu sắp bắt đầu rồi ấy!

- Nghe nói anh Vĩnh Tường vẫn là đội trưởng đúng không?

- Đúng rồi!. Mẹ kiếp đẹp trai vãi,

- Anh Tân cũng đẹp mà?

- Xì, làm sao ngầu bằng anh Tường?

Vĩnh Tường.

Hai chữ ấy vừa lọt vào tai,

Bước chân của Sơn Trúc cũng như thế mà đảo bước theo sau.

- ———-

Vị trí ngồi này không tệ, có thể là do nhanh chân một chút, hoặc chẳng quan tâm tới việc cô bé kia vừa bị chiếm mất chỗ mà lờ mắt với cậu.

Lờ mắt thì có tác dụng gì. Sơn Trúc còn chẳng thèm nhìn.

Nhưng cô bé có vẻ bực bội:

- Anh này.. tôi đã để chiếc túi ở đây xí chỗ rồi mà?

Sơn Trúc trực tiếp ném thẳng chiếc túi lên lòng cô gái.

- Bụp.

Cô bé tức đến đỏ mắt, dậm chân rời đi.

Liêm sĩ cũng chẳng ăn được,

Nhưng nếu lỡ mất thân hình đang đập bóng khởi động kia, mới thực đáng tiếc. Một thân áo ba lỗ màu xanh da trời, chiếc quần đùi vừa vặn để lộ ra những đường cơ bắp săn chắc nơi đôi chân khỏe khoắn, đáng người tiêu chuẩn. 1m84.

Trên loa phát thanh, giọng nói của người dẫn liên tục vang lên, Sơn Trúc gần như không nghe lọt tai một chữ nào, cho đến khi hai tiếng:” Vĩnh Tường ” vang lên từ phía khán đài.

- Vĩnh Tường! Vĩnh Tường!

Ai biết đâu, hai tiếng này kéo theo sự rộn rã hiếm thấy trong lòng ngực lạnh băng kia.

Vĩnh Tường cùng toàn đội đưa tay lên vẫy chào trên khán đài, vừa quay qua lại được một chút liền giật mình.

- A?

Sao nhìn quen mắt như vậy?

Bởi vì khán đài cũng không quá lớn, nên Vĩnh Tường đảo mắt liền có thể nhận ra.

Là em ấy?!

Em ấy thực sự tới đây sao?

Nguyễn Tân kéo kéo tay Vĩnh Tường.

- Eey, Còn 3 phút thôi.

Vĩnh Tường lại không buồn chú ý đến, một hai chạy lại phía này.

Một đám con gái ngồi xung quanh Sơn Trúc đều như lập tức hét lên.

Nhưng đương nhiên, ánh mắt ấy, chỉ hướng về một người.

Đúng, là em ấy.

Chính là em ấy,

Nghiêng đầu đập bóng cười một cái.

Còn tại sao trong lòng lại vui đến như vậy, thì không hiểu nổi.

Sơn Trúc không tránh, cũng không đưa tay lên xoa tới như những cô bé kia.

Chỉ mỉm cười.

Đầu cuồng tim hai đứa, một ánh mắt này, cũng tưởng ghen cả rồi.

=====

Trận đấu vừa xong, đại học X toàn thắng.

Cả đội không biết hôm nay Vĩnh Tường ăn phải bả gì mà như vừa chích 5 liều chất cấm vậy.

Lau lau mồ hôi trên trán, Nguyễn Tân chán ghét đưa chân lên đá đá mông thằng bạn mình:

- Mẹ kiếp! Mày thế này lại hút hết gói của bọn tao thôi!

Mấy thằng kia cũng vậy, vui thì có vui, nhưng mấy em gái kia chắc chắn hôm nay bị tên này hốt đi cả mẻ.

Y như rằng,

Vĩnh Tường còn chưa kịp rời khỏi sân, đã có một đồng những cô em quây lấy.

Sơn Trúc nhìn một cảnh này, ngón tay khẽ siết, quay lưng.

Nguyễn Tân đưa tay đón lấy chai nước từ một em xinh tươi, bĩu môi:

- Chúng mày xem, gói bu nó đông gấp 3 lần bu anh em mình.

- Mày thân với nó nhất, sao không kiểm cho nó một em quần hàng đi.

Vậy nhưng có cái gì không đúng lắm.

Vĩnh Tường bình thường vốn là một người nhiệt tình vui vẻ, không nói là quá gần gũi, nhưng tuyệt đối không bao giờ làm chị em thất vọng, nước nôi tới tay đều nhận hết. Hôm nay thì khác, vừa thấy bóng lưng kia quay đi lại vội vã tách khỏi mà chạy tới.

- O?

- Mày đi đâu đấy?!

- Anh Tường..

Vĩnh Tường chân dài chạy khỏe, chẳng mấy mà đã túm lại được cánh tay kia, dốc sức trong trận đấu còn

chưa có kịp hồi, một hơi thở hỗn hển:

- Sao thế?

- Chỉ là đi ngang qua, giờ phải về.

Sơn Trúc nói xong mới thấy IQ giảm thậm tệ.

Lý do như thế không nên do một người như cậu nói ra mới đúng.

Câu nói bật ra lọt vào tai Vĩnh Tường lại như đang giận dữ, cổ tình trêu ghẹo:

- Vậy em về nhé. Anh khát quá, để quay lại chỗ mấy cô bé kia uống chút nước đã.

-!!!

Cánh tay vừa thấy như nổi lông, đầu ngón tay đã lại một chút ảm áp xen qua.

Vĩnh Tường trượt tay xuống, hơi chạm những ngón tay của mình tới bàn tay ai kia, tự dưng như thế mà phun ra một câu rất tình.

- Anh lại nghĩ lại rồi. Vẫn là muốn uống nước của em hơn.

Sơn Trúc lòng cười, miệng cứng, giằng tay ra khỏi:

- Chết khát đi.

Còn chưa đi được tới hai bước thì mấy tên trong đội cũng tách ra rồi kéo tới.

Nguyễn Tân giật hỏi:

- Ai đây?!

Sơn Trúc ngoảnh lại,

Vĩnh Tường kéo vai mấy thằng bạn:

- Sơn Trúc, đây là bạn anh.

Đương nhiên,

Trong mắt Vĩnh Tường thì đó là: bạn -bạn- bạn và bạn.

Trong nụ cười nhàn nhạt của Sơn Trúc, đương nhiên: những kẻ có nguy cơ -số 1-2-3 và 4.

=====//=====

16. Chương 16: (h) : Thịt

Truyện 7 Chương 16 (H): Thịt

Cũng không nháo thêm được bao lâu,

Vừa nhìn kỹ khuôn mặt trắng nõn của Sơn Trúc thì cả đám bạn Vĩnh Tường đều suýt rớt hàm.

- Không phải chứ? Em mà à?

- Sinh viên năm nhất à?

- Ôi sao xinh trai thế này?

Nguyễn Tân giả bộ ôm đầu:

- Thôi xong, lại thêm một cái bạch mã hoàng tử nữa. Tao xác định ế con mẹ nó luôn, cần gì nhọc xác tập nữa chứ!

Câu nói vừa dứt, cả đám cũng chưa kịp cười, Nguyễn Tân nghịch ngợm mà huých lên sườn Vĩnh Tường một cái.

- Ai...

Mặt Vĩnh Tường phút chốc đổi sắc, ôm lấy vạt sườn.

Tuy vết thương kia không đến nỗi phải khâu, nhưng cũng là một đường chẳng nông gì cho cam. Vừa nãy vận động hăng say, đã rớm máu lại, thêm một cú huých này nữa chuẩn xác làm một đường lổm đóm thâm ra ngoài lớp áo. Sơn Trúc phút chốc nhúm mày, hàm răng cắn chặt.

Trong khi cả đám còn chưa kịp phản ứng thêm gì, đã nghe tiếng la oai oái.

- Á!!!!!!!!!!!!

Tiếng hét thảm tiếp theo đương nhiên không phải từ miệng Vĩnh Tường, mà là ở miệng Nguyễn Tân.

Không hiểu cậu trai nhìn có vẻ thư sinh kia lấy đâu ra khí lực, nhanh chóng chụp lấy cánh tay vừa huých tới kia. Bẻ cái rắc.

- Á mẹ ơi!

- Đau quá..

Nói rồi trong ánh mắt cực kỳ ngỡ ngàng và hoang mang của cả đám to xác, cứ thế kéo thẳng Vĩnh Tường rời khỏi.

Cả một bầu trời u ám vừa xẹt qua đây chẳng?!

Nhìn nhau hoảng hốt.

- _____

Vĩnh Tường còn chưa kịp định thần gì cũng đã bị lôi đi mất dạng.

- Đi đâu vậy?

- Đi đâu?

- Ey, Trúc. Anh hỏi em đi đâu?

Sơn Trúc không trả lời lấy một tiếng, cả đoạn đường túm người tống lên xe, cứ thế một mạch lái đi, đôi mắt một thoáng lại liếc tới vạt áo dính máu kia.

Tay nắm vô lăng thêm siết.

Đã biết là bị thương, còn cố sức như thế để làm gì?

Trận đấu đó, mỗi một bước chạy, mỗi một cái vươn người...

Chẳng lẽ không thấy đau sao.

Đau ư?..

Sơn Trúc cố xua đi, sao trong lòng lại thấy có chút nhói thế này?

Thậm chí, vết thương đó là bởi vì cậu mà có.

Người ta làm tổn thương cậu đã nhiều, nhiều đến chai sạn mãi rồi không còn thấy đau nữa. Nhưng tên này... lại là người đầu tiên vì cậu mà chịu đau.. như thế mà chưa một lời oán trách cậu, hàng ngày vẫn nhìn nét mặt cậu khi ăn từng ngụm nhỏ thức ăn, hàng ngày vẫn cứ như thế để cậu lừa gạt.

Ngu ngốc.

Anh.. thật khiến tôi tức chết mà!

Vĩnh Tường vừa chặn lại vết máu, một lúc lại thấy đôi mày của Sơn Trúc nhăn lại, liền hỏi:

- Sao vậy? hả?

- Sắc mặt em không tốt lắm?

- Hả?

Vẫn là không trả lời.

Chung cư. Sơn Trúc thậm chí còn không thèm để xe vào hầm, cứ như thế mặc kệ mà tạt đại vào một bên lề đường.

- _____

Vĩnh Tường ngây ngốc nghe cánh cửa đóng sầm sau lưng mình, đưa tay lên sờ sờ trán Sơn Trúc:

- Em.. ồm hả?

Sơn Trúc vẫn không trả lời, khoát tay rời đi, nhanh chóng tiến đến phía tủ thuốc, mang tới bông băng đầy đủ, chỉ lên chiếc ghế sofa.

- Ngồi xuống.

- Vén áo lên.

- Hả?

- Vén áo lên!

Vĩnh Tường hơi chần chờ một lát mới hiểu, hiểu rồi liền rất vui vẻ mà cười.

Em ấy lại bắt đầu khác lạ như thế, là vì vết thương này sao?

Lập tức lột hẳn áo cho khỏi vướng, chỉ chỉ vào vết thương:

- À.. cái này..

Câu nói còn chưa buột khỏi miệng, đã thấy Sơn Trúc ngồi kiễng xuống ngay trước mặt, tay chạm tới miếng băng dán sơ sài. Giật ra.

- Á!!!!

- Đau đau.. đau.

Quả nhiên, vết rách dài hơn nửa gang tay, lại chỉ được băng lại bằng mấy miếng bông qua loa như thế, tuy vết máu có hơi chút dọa người, nhưng chung quy lại thì cũng không quá nghiêm trọng.

Sơn Trúc thở hắt một hơi.

Bài học sơ cứu với vài thứ thuốc cần thiết này, với cậu đương nhiên quan trọng hơn mấy bài triết học Mác – Lê Nin nhiều lắm.

Sơn Trúc tỉ mỉ một lần rửa vết thương, lại chấm khô.

Vĩnh Tường hai tay tựa về phía sau, hơi nghiêng vạt sườn, nhìn một thân người đang nghiền viên thuốc, Sơn Trúc như cảm được ánh mắt đó, hắng giọng:

- Thuốc kháng sinh này nghiền ra, rắc trực tiếp lên vết thương tốt hơn nhiều so với việc uống.

Vĩnh Tường quan tâm quá gì tới việc rắc hay uống.

Chỉ là,

Từ góc độ này nhìn xuống, đôi môi kia mọng đỏ quá đi...

Tuy rằng nhiều lúc Sơn Trúc cứ như một ông cụ non, tính tình thật khó hiểu. Nhưng cảm xúc bây giờ.. khi mà đôi tay mảnh dẻ kia nhẹ nhàng rắc từng chút bột thuốc lên mặt vết thương đã nứt, nhìn.. vô cùng dịu dàng..

Vô cùng.. đáng yêu.

Rất thích.

Trái tim đập nhộn hót cả, y như khi thấy nụ cười của Sơn Trúc trên khán đài sáng nay.

Quá bất ngờ, và cũng quá vui mừng. Chính bản thân Vĩnh Tường cũng không hiểu sao, mỗi một cú đập bóng chuyền đi, đều cảm thấy như có lực hơn gấp mấy lần, khi nghĩ rằng có một ánh mắt như thế.. đang nhìn mình.

Hoặc cũng có thể là bản tính của đàn ông trời dấy sao?. Muốn thể hiện bản lĩnh của mình trước mặt người mà mình.. để ý.

Vĩnh Tường say đắm nhìn từng đường bông băng kia xong xuôi dán tới, lại chỉ tự hỏi, đôi mi kia sao lại dài như vậy?

Còn.. hơi run lên.

- Trúc..

- Hửm?

- Anh..

Sơn Trúc ngẩng đầu lên, đôi mắt vương lo lắng:

- Đau sao?

Vĩnh Tường ngẩn người:

- Anh.. có thể hôn một cái không?

- ???!!!!

Sơn Trúc mất hàng chục giây mới phân tích xong câu nói, vẫn cứ để nguyên như thế mà nhìn người.

Chóp tai Vĩnh Tường lại bắt đầu đỏ lên,

Thôi xong, thôi xong, cái miệng này.

Sao cứ hơi hồi hộp là lại phun linh tinh cả, tay vò vò chiếc áo thấm đẫm mồ hôi, tính chuồn.

- Hơ.. anh.. ngại quá..

- Ừm...

Đôi mắt Vĩnh Tường phút chốc trắng tròn,

Vì như thế mà cả người Sơn Trúc đã bật dậy, nhào tới, ép chặt anh ngẩng đầu ra phía sau sofa, hôn lên.

Nụ hôn quần quýt vương vất, mang theo cả chút mùi thuốc chưa tan. Sơn Trúc vòng lên cần cổ màu đồng kia, trụ chắc lấy, đôi môi mướt mát bờ môi còn mặn vị mồ hôi, cánh lưỡi đánh vòng theo khóe môi, khôn khéo lách vào sâu bên trong, động lấy chiếc lưỡi còn rụt rè kia, khuấy đảo.

Vĩnh Tường bị hôn đến miên man thở dốc, mắt cũng khép chặt, bám dính lấy người.

Sơn Trúc đảo tư thế, để cả bản thân đều dần ngả xuống nơi háng, Vĩnh Tường nương theo chuyển động dụ dỗ của đầu môi kia mà cũng hạ lưng eo người xuống dần.

Đến khi đầu lưỡi Sơn Trúc bắt chiếc động tác ra vào nơi dưới thân, nửa rụt lại, nửa thọc tới sâu hơn, rồi liếm quanh hàm răng góc lợi kia, lại đem chính háng mình ma sát tới đùng quần thun.

Vĩnh Tường quả thực không dấu nổi phản ứng.

- Ha...

Sơn Trúc vừa tầm khơi gợi lên, lại buông nụ hôn rời khỏi môi người:

- Thực là chỉ muốn hôn một cái?

-

- Hửm?

Vĩnh Tường mặt cũng đỏ bừng, xúc cảm từ nụ hôn này quá tuyệt vời, nhưng lại không tránh khỏi có chút.. gợi tình, thực muốn khép chân lại,

- Cảm.. cảm ơn em..

Không ngoài dự đoán, tên này như thế còn muốn trốn?!

Miệng ngon dâng tận miệng, từng đường vòm khuôn ngực mê ly kia lẫn chút vị phong trần của mồ hôi ở ngay trước mắt này, còn muốn đi đâu?

- A....

Vĩnh Tường không thể tưởng tượng nổi, cả mái đầu vương vấn tóc tơ kia đã chuyển xuống một bên núm vú sạm màu của mình mà nút lấy, hàm răng cọ nhẹ một cái, bàn tay còn lại cũng không rảnh rỗi, trực tiếp men theo đường lông kéo rõ luồn thẳng qua cặp quần, bắt lấy cậu em nhỏ bán cương kia, ngón tay lập tức bao bọc lấy, không để một câu phản kháng kịp thốt ra, liền sóc đẩy hơn chục nhịp.

Sơn Trúc không những bú nút, cột nhả mà hút ra rồi bật lại trên đầu môi đùa giỡn viên đậu đỏ, ngón tay phía dưới hơi lách qua khe cửa mủ nầm, kêu gợi ra một dòng dịch trong suốt khiến cả người Vĩnh Tường đều giật bắn. Bàn tay còn muốn đưa tới giữ lại tay Sơn Trúc, giờ đây chuyển thành bám chắc lên bờ eo thon nhỏ,

Cảm xúc từ đầu ngực truyền tới, cộng hưởng với từng tác da vô cùng nhạy cảm nơi dương vật hồng hào kia, đầu khắc liên tục giật nảy, nhỏ thành một vệt nước ướt dính vài quần.,

Vĩnh Tường phút chốc cảm thấy bản thân như cá nằm trên thớt rồi, không xong... vành mắt cũng mờ sương, há miệng thở dốc..

- A..

- Thích quá...

Từng đường gân được men theo, ngón tay mơn trớn gầy qua hai ổ trũng, vừa kích thích sung sướng, vừa có chút lạ lẫm, liền co siết lại, cả chiếc côn thịt lại càng muốn căng to hơn nữa...trong người từng dòng máu cũng bắt đầu nóng sôi, Sơn Trúc đảo tay liên tục, nơi đầu ngực Vĩnh Tường cũng đã bị mút tới dựng lên thành vòng, bỗng chốc buông tay, dừng nhịp,

Nơi yết hầu lộ rõ chất đàn ông kia, nặng nhẹ mà mút tới một vết hôn ngân chói mắt

- A...

Vĩnh Tường đang theo mấy chục nhịp động điên dại vừa nãy mà muốn bắn, lại bị ngừng nhịp tay, cậu em nhỏ ngứa ngáy như có hàng ngàn con kiến đang gặm cắn..

Đừng ngừng lại, trời ạ...

Giọng nói đặc quánh, nhưng lại không thể phát ra..

Lại chỉ có thể điên cuồng trút nó vào nụ hôn này.

Vừa bắt lấy chiếc cầm thon, vừa đẩy lưỡi vào vụng về mút mát.

Dưới thân không ngừng cách lớp quần tây, theo đúng phản ứng nguyên thủy nhất, cọ lên.

Sơn Trúc không tránh đi nụ hôn kia, nhưng cũng không dễ dàng gì cứ thế để Vĩnh Tường bắn ra phí phạm được.

Cả người mềm như nước, áp lên lồng ngực kia, đôi cánh mông rời khỏi dương vật đang cọ tới.

Vĩnh Tường chưng hửng, nghẹn bứ một mảnh trong cổ.

Sơn Trúc liếm một cái sượt qua chóp mũi của Vĩnh Tường, thở chút hơi:

- Thực là chỉ muốn hôn một cái?

-

Vĩnh Tường nuốt xuống một ngụm, mặt đều đã đỏ lựng, chút lý trí cuối cùng thúc giục anh lảng tránh, nhưng đầu lưỡi kia còn nghịch ngợm vẽ vòng khắp vành tai, ngón tay duỗi xuống, nhằm đầu khắc kia, búng một cái.

- Trả lời?

Nét mặt Vĩnh Tường đã thực sự nhịn tới quá chật vật, một búng này khiến dòng nước nhỏ bung bật ra, vừa đau vừa sướng tới tê dại. Gầm lên một tiếng.

- Còn muốn - làm chết cậu!

Lần này thì, ác quỷ thắng.

Hoặc chỉ đơn giản là, thực muốn dành hết dịu dàng mơn trớn, ánh mắt cười trên khán đài kia, đem nó khảm sâu vào da thịt này, chút tình nhen nhóm, tưởng là bé nhỏ, lại kích thích đến không ngờ.

Vĩnh Tường một mực đè xuống, điên cuồng giật xé quần áo trên người Sơn Trúc, nói cũng không nói ra được một câu, hỗn hển bú mút khắp nơi, điên cuồng mà ép cả người Sơn Trúc ghì xuống dưới háng mình, muốn đẩy dương vật đã sưng trướng kia vào miệng người.

Sơn Trúc tránh đi, lướt eo mà lùi lại, tựa lưng lên sofa, khê mở hai chân, đem vài ngón chân miết lên cây gậy trước mặt.

Hậu huyết chúm chím, một bước co, một bước mở.

Lời nói nhỏ nhẹ vương bọt nước, đầy dâm dục, tự đưa tay ấn lên cửa huyết, mời gọi:

- Sao vậy? Là không biết để vào đâu thật, hay không còn đủ sức?

Vĩnh Tường cũng sắp điên rồi, hai ba gì đại khái lấy một chút nước bọt bôi qua quýt, trong não bây giờ không còn nghĩ được bất cứ thứ gì khác.

Đẩy vào.

Hự...

Sơn Trúc cảm giác, cả nơi ấy cũng đều quá khó tiếp nhận ngay được, vậy nhưng Vĩnh Tường cũng chẳng có kinh nghiệm gì, dương vật được cả vách tràng nóng bỏng bao phủ, đại não không còn một con noron, cứ thế cố gắng thể hiện mà thôi. Đẩy rồi lại đẩy.

Đau,. Sơn Trúc nhú mày, đầu ngón chân khê run bật.

- A....

- Chặt quá...

- Thích...

Nhưng.. cảm giác lại chân thật đến không thể tả nổi.. rõ ràng là đau, thế nhưng vì sao lại không bài xích, không co lại?

Là vì.. khuôn mặt trước mắt này sao?

Là vì mái tóc buộc chỏm theo từng cú hích mà lay động, mùi mồ hôi mặn chát trộn lẫn với hương vị của dục vọng.

Nếu là người này,

Nếu là thứ hồng hào sạch sẽ ngọt lành ấy...

Thì, không đau nữa.

Sơn Trúc mỉm cười, cánh tay đu lấy cổ người, ưỡn ngực chủ động đón từng cú thúc đầy khoái cảm kia.

- Thích quá..

- Nhanh một chút

- Ừm.. ư.. như thế.. đúng rồi..

Vĩnh Tường say mê nhìn người dưới thân, hai núm vú nhỏ dựng thẳng, vừa động vừa le lưỡi muốn liếm sượt qua.

- Ha... thích quá..

- Ngực..

Sơn Trúc đẩy eo, cả khoang ngực nhỏ chạm lên bờ môi kia, sướng đến run rẩy cả chân.

Vĩnh Tường thèm khát bế thốc người lên, dính sát lấy, vừa có thể thoải mái bú mút bờ ngực kia, vừa có thể đem côn thịt chôn vào sâu nhất.. Hậu huyết tham lam hé mở, một lần lại một lần nuốt tận gốc bờ lông mu rậm rạp, chọc đến từng nếp thịt đều ngứa ngáy.

Vĩnh Tường càng đơn thuần mà làm vậy, Sơn Trúc càng vì thế thoải mái tới mức nơi hậu huyết kia cũng muốn xuất ra nước...

Quá đã...

Côn thịt này.. hựm.. quá đã rồi...

=====//=====

17. Chương 17: Bạn Với Chả Bè

Truyện 7, Chương 17: Bạn với chả bè.

Cơn khoái trào qua đi, đã là chuyện của ba tiếng sau đó, từ vạt phủ của sofa phòng khách đều nhăn nhúm, cho tới một góc giường quện đậm mùi tinh dịch, trải cho tới nhà tắm vẫn còn vang lại tiếng nước nhóp nhép đổ dãi tai.

Vĩnh Tường khoan khoái tới quên cả vết thương lại vừa bung bật, nhẹ nhàng vuốt sống lưng người trong lòng.

Sơn Trúc một mảnh nằm sấp, tránh vết thương bên sườn Vĩnh Tường nhưng nhất mực tựa lên lồng ngực kia không rời.

Vĩnh Tường hít ngửi mùi thơm nhàn nhạt từ mái tóc tơ, một lúc sau mới đục giọng cất tiếng.

- Anh đi nấu gì đó nhé?

- Đừng đi.

Mái tóc dụi thêm dụi. Vĩnh Tường còn cảm giác như mấy ngón tay nhỏ đang dùng sức thêm mà bám cho chắc.

Im lặng.

Không có thêm một lời nói. Sơn Trúc khẽ nhắm mắt lại.

Cuộc sống như thế từng phút trôi qua êm đềm, cậu cảm giác có chút không thực.

Thì ra,

Sau bao nhiêu lần làm tình đến điên dại. Lại vẫn chưa từng được trải qua cái cảm giác ủ trên lồng ngực người mà ngủ. Nơi ấy, an toàn và mềm mại theo từng nhịp thở.. như thế này...

Sơn Trúc đưa ngón tay vẽ theo từng nét hoa văn hình xăm bên ngực Vĩnh Tường một hồi lâu.

Vĩnh Tường cúi xuống:

- Thích lắm sao?

Thích. Nhưng là thích thứ ẩn sâu trong lồng ngực kia hơn.

Có được không?

Trái tim ấy.. liệu có thể một ngày nào đó.. là của mình hay không?

Sơn Trúc không nói ra miệng, đôi tay lần xuống cậu em nhỏ của ai đó, vì vừa chiến đấu hết sức giờ đây đang say sưa ngủ, phủ gọn trong lòng bàn tay, kéo ra một cái

Vĩnh Tường giật nảy cả người.

Sơn Trúc cười nhẹ:

- Nếu để cho em thấy anh ngủ với người nào khác. Cái này không cần xài nữa.

-!!!!!!

Vĩnh Tường mặt trắng bệch. Cơ yêu đương dâng trào giảm một nửa.

Vừa vùi đầu lên lồng ngực anh không muốn rời, còn cứ sợ em ấy vì đau vì mệt, vì tổn thương gì gì đó chứ?.

Sao nụ cười kia bây giờ.. nhìn thế nào cũng có chút.. đáng sợ.?!

=====

Hai hôm sau,

Vĩnh Tường thậm chí vẫn chưa về lại nhà kể từ hôm ấy, cũng cúp luôn buổi học đầu tiên do chẳng có đồ mà mặc lên trường.

Trên người suốt cả ngày trời chỉ treo độc có một cái quần đùi tạm gọi là vừa của Sơn Trúc đưa tới.

Vĩnh Tường chạm khê lên chóp mũi Sơn Trúc một cái.

Thật là.. sao lại không nhéo như vậy chứ?

Cứ anh chuẩn bị bước chân ra khỏi cửa là lại có kẻ nào đó ôm chầm co kéo đòi một nụ hôn, một nụ hôn đương nhiên chưa đủ, lại cứ thế mà nài tới tận trưa tận sáng. Khiến quả thực có muốn rời đi cũng khó.

Vậy nhưng nếu chính bản thân anh không chiều, không thích. Thì hẳn người kia cũng không làm nũng được đi?

Vĩnh Tường nghiêng nhẹ, đặt cánh tay trần trắng nõn kia sang một bên, cẩn thận kéo lại lớp chăn mỏng,

Đôi bước chân thoáng kéo rèm, đảo bước về phía ban công.

View rất đẹp, làn gió bình minh mang theo hơi sương đặc biệt mát dịu.

Cái cảm giác yên bình cùng ngồi bên cạnh một người uống chung một ly café nhỏ,

Cùng gối đầu lên vai nhau xem một bộ phim hay, nấu một bữa ăn ngon.

Quả thực.. có chút không thật lắm.

Cũng là, sau bao nhiêu năm kể từ ngày mẹ anh mất đi ấy, bây giờ mới được ném trải lại.

Rất vui vẻ,

Cũng rất ngọt ngào.

Sơn Trúc.. đôi môi, đôi hàng mi này...

Thực sự.. khó quên đi.

Vĩnh Tường nâng khóe môi, thì ra cái gọi là sự cố đêm hôm ấy, cũng không phải không tốt.

Nó như xé rách một tầng bao bọc cẩn thận và tỉ mỉ cái nguyên tắc cố hữu trong tâm khảm, lại mở ra sau đó cả một tầng những thương yêu.

Là con trai thì sao chứ?

Hạnh phúc như thế này.. quá đủ rồi.

Bản thân như chính ba mẹ mình, một nam một nữ đấy, rồi cuối cùng không phải cũng chỉ là một kẻ phản bội, một người đau đớn..mà chết đi sao.

Vĩnh Tường anh không muốn như thế, chỉ cần trân trọng, thì đâu là nam hay là nữ, đều không phải vấn đề nữa..

Hơn nữa đâu gì.. gạo cũng nấu thành cơm rồi nhỉ?

Nhưng rõ ràng.. so với cảm giác chỉ muốn chịu trách nhiệm đơn thuần, về.. cái kia, bây giờ trong lòng anh, còn có một cảm giác rất khác, rất khác nữa.

Đó là, muốn được nhìn thấy Sơn Trúc cười.

Là một nụ cười từ trong tâm trong khảm. Chứ không phải một nụ cười nhạt hời hợt đầu môi như em ấy vẫn luôn vẽ ra ngoài.

Sơn Trúc...

Em, đến rút cuộc là người thế nào đây?

Anh, nên bắt đầu từ đâu?

=====

Tiếng chuông cửa.

Vĩnh Tường giật mình, bước đến khe hé mở.

Lại làm một dấu sứt trên môi ra hiệu cho người giao hàng, vậy nhưng Sơn Trúc cũng đã bước ra tới cửa.

- Em nên ngủ thêm một chút?

Sơn Trúc chỉ cười mà không nói gì.

Ngủ thêm một chút ư?

Phải là làm thêm một chút mới đúng.

Biết rõ sau hôm nay Vĩnh Tường – một con ngoan trò giỏi – liền sẽ bắt chắp mè nheo của cậu mà tới trường, thế nên Sơn Trúc cậu đương nhiên phải ra tay trước một nước.

Vĩnh Tường bất ngờ không thốt lên nổi,

Bình thường chẳng mấy nơi giao hàng vào sáng sớm đã đành, còn nếu giao thì cũng nên là một suất ăn hoặc gì đó tương tự chứ?

Vậy sao lại hai bộ sơ mi quần tây thẳng nếp như thế này?

Sơn Trúc vui vẻ ướm lên người Vĩnh Tường:

- Anh thử xem?!

- Cái này.. cho anh sao?

Sơn Trúc hôn cái chóc lên má:

- Đương nhiên!

Biểu hiện trên giường tốt như vậy, còn dai sức đến không ngờ, không có thưởng, thật quá uổng sao?

Vĩnh Tường bị đẩy vào trong phòng, trước gương mặc từng chiếc lên người.

Mặc dù không biết bộ quần áo này bao nhiêu, nhưng khi soi gương quả thực có chút xúc động muốn hét:

- Vừa như in!

Sơn Trúc cũng tấm tắc. Đáy mắt lóe lên một chút kinh ngạc.

Quá đẹp. Vai rộng eo vừa, chiều cao lại ổn, thật muốn đề ra mà nhún thêm vài hiệp.

Thế nhưng vất kiệt sức của cả hai ngay buổi học đầu tiên cũng chẳng phải ý tốt,

Thêm một hiệp là vừa đủ.

Sơn Trúc vừa dịp Vĩnh Tường bỏ ngỏ hết hàng sơ mi, chuẩn bị thay thử chiếc áo thứ hai liền bước tới,

Chiếc áo sơ mi phủ hờ, chiếc quần tây vừa vặn bám sát bờ mông săn chắc kia chỉ một hai đã bị kéo bật khóa.

- Em.. làm gì vậy?

Vĩnh Tường có chút không tin nổi nhìn xuống cậu em nhỏ vừa bị ” mời ” ra khỏi đường khóa.

Sơn Trúc đưa đầu lưỡi, không giải thích cũng không nói thêm gì, ngậm cả cậu em nhỏ mới chỉ hơi cương một chút kia, tất cả, trọn vẹn bao trong khuôn miệng,

- A...

Câu trả lời đã quá rõ ràng.

Vĩnh Tường lắp bắp:

- Nhưng mà.. hôm nay..

- Chỉ một lần.

Sơn Trúc bám qua chiếc quần tây, tự lấy tay mình đẩy hông Vĩnh Tường lại, mời chào thúc sâu trong cuống họng,

Đầu lưỡi nóng bỏng dò tìm từng vách da,

Vĩnh Tường tỳ tay lên tấm gương, đẩy tới..,

- A...

Quá ấm nóng rồi. Không thể cưỡng lại, cũng không muốn cưỡng lại.

Vĩnh Tường để nguyên chiếc quần tây còn chưa buông khỏi người kia, kéo người đứng dậy. Sơn Trúc đương nhiên phối hợp, xoay người, cong đường hông lên.

Vĩnh Tường kéo trật ra bờ mông cao đầy đó, cúi xuống, liếm láp một vòng quanh nơi hậu huyệt kia

- Ừm.. liếm.. như thế.. thật thích..

Mở rộng một lát, đầu lưỡi cũng đã làm mềm hết những nếp gấp vòng quanh, lại cẩn thận mà đi vào hai ba ngón tay cố gắng tách rộng,

- Anh.. vào nhé?

- Đừng hỏi.

Sơn Trúc lim dim mắt, tận hưởng từng cơn khoái trào điên cuồng kia ập tới, một thân sơ mi soi chiếu trong gương, nửa đường hoàng, nửa dâm dục, mái tóc dài chưa kịp buộc gọn, vương vất bám lên khuôn mặt sáng ngời kia.

Thực quá chết người..

Xem ra, cần phải quản kỹ hơn một chút.

=====

Vì xe hôm trước đã lỡ để lại thế nên Sơn Trúc rất đường hoàng có lý do lái xe chở Vĩnh Tường đến trường.

Nguyễn Tân méo hiểu nổi đời luôn.

Chỉ một phát như thế mà cả cổ tay đều bị trật khớp không lái được xe, nói ra đứa nào cũng bảo nói điều. Tức nhất là mấy thằng ở đó rõ ràng trông thấy tên nhóc đó có nắm vào tay cậu vậy mà lại nói là cậu làm

quá?

Mặt xám xịt vừa phi xe ôm đến cổng cũng gặp Sơn Trúc đứng đó dựa cửa xe ngăm theo bóng lưng ai vừa khuất.

Liền tiến tới:

- Ai! Cậu nhóc này!

- Hôm nay tôi tính sổ với cậu.

Câu nói bị nghiêng ngang,

Vì đương nhiên ánh mắt âm trầm nào vừa xẹt qua ngay người cậu.

Cứng họng. Giọng nói lập tức nhỏ hơn bốn phần:

- Cậu.. tại sao hôm đó lại đánh tôi?

- Cậu rõ ràng là bẻ trật tay tôi đấy!

Sơn Trúc không thêm tính toán, bởi vì xem ra mối quan hệ của Vĩnh Tường không tồi, bèn xoay lưng mở cửa xe, thế nhưng Nguyễn Tân không chịu tha dễ dàng như vậy, tay còn khỏe liền tóm lấy cánh tay cậu.

Sơn Trúc nhìn xuống nắm cầm:

- Buông.

- Thái độ gì vậy hả?

- Buông.

- Có tin là...

Sơn Trúc còn tính toán, nếu thực sự đâm vào mặt tên này một cái thì không hay lắm.

Vậy thì được thôi,

- Vĩnh Tường!

- Vĩnh Tường! Cứu em!

Sơn Trúc lập tức hướng phía sân kia kêu to thất thanh, cả người vô lực ngã ngồi,

Nguyễn Tân hết hồn không hiểu chuyện gì, đã thấy Vĩnh Tường gấp rút chạy quay lại đỡ người.

- Em làm sao vậy?

Sơn Trúc cúi mặt, phủi phủi quần áo:

- Người này... đẩy ngã em,

- ???!!!!

Nguyễn Tân miệng há hốc, mắt tròn ngược.

Vĩnh Tường nghiêng răng ken két, dìu người vào trong xe:

- Tao đã bảo mày rồi!!!!!!!! Tránh xa em ấy ra!

- Bạn với chả bè!

Nguyễn Tân: Ủa?????!!!!!!

=====//=====

18. Chương 18: Có Trộm

Truyện 7 chương 18: Có trộm.

Chiếm hữu một người, có hai cách,

Một, là giam cầm bằng xiềng xích.

Hai, là để người ấy tự nguyện mong cầu được ở bên cạnh mình.

Sơn Trúc đương nhiên là chọn cách thứ hai,

Nửa đêm trần trọc, quay người vuốt lên má Vĩnh Tường một đường nựng nhẹ.

Vĩnh Tường, anh có thể tự do. Nhưng chỉ có thể tự do dưới đôi mắt và ánh nhìn của em mà thôi.

Phân vân không có nhiều, tình cảm quá mông lung. Chính em cũng không biết mình là yêu là thích hay cảm giác gì nữa.

Chỉ là sợ bị mất đi,

Sợ bị rời bỏ.

Nhưng em đã khác rồi, Sơn Trúc ngày xưa ấy, ngây thơ ngu dại đến mức muốn chết đi ấy, run rẩy cầu xin người ở lại, đã không còn nữa rồi.

Bây giờ, chỉ còn lại một Sơn Trúc này thôi. Một sơn Trúc mà nếu đã lựa chọn rồi,

Là đau hay không đau, điên dại hay tỉnh táo, Sơn Trúc em cũng sẽ không từ bỏ.

Vĩnh Tường, anh đời này cũng dần xác định là vừa.

Ánh dương quang như mặt trời ấy, chỉ có thể là dành cho em.

Ích kỷ cũng được, gian xảo cũng được, có là gì đâu, em không cần cũng không quan tâm.

Mê muội nhìn khuôn mặt kia, đưa tay lên đón lấy gương mặt kia, nhẹ hôn lên trán người.

Vĩnh Tường, em lỡ chọn anh rồi.

=====

Lớp học, tiết sáng.

Vĩnh Tường đặt ly sữa đậu nành trước mặt Nguyễn Tân,

Nó bấu môi một cái, quay đi.

Vĩnh Tường đặt thêm một ổ bánh mì nữa, cười cười:

- Mời đại ca ăn sáng.

Nguyễn Tân lúc này mới thềm để ý, nhặt ổ bánh mì lên vừa nhai nhồm nhoàm vừa uống sữa đậu, vẫn còn vẩy vẩy chân khinh bỉ:

- Chỉ có như thế này?

Vĩnh Tường làm vẻ muốn giằng lại ổ bánh mì:

- Không ăn thì thôi đấy!

- Cục kít!. Bỏ ăn hết!

Nói rồi cũng cười khà mà giằng lại.

Một lúc sau ấm bụng ăn no rồi, Nguyễn Tân mới tấn công:

- Mà y thà tin nó chứ không tin tao?

- Còn nữa, là lúc mà y khó khăn thẳng chó nào cho mà y mượn tiền?

- Hả?

Vĩnh Tường xoa xoa tai:

- Rồi rồi rồi, bác là tốt với em nhất, em xin đa tạ. Chuyện hôm đó quát bác là em sai. Em cũng mua sữa mua bánh chuộc lỗi rồi thấy.

Nguyễn Tân kéo ghế, ngồi lại sát bên cạnh, vẻ mặt đầy tò mò:

- Ê, nhưng mà rõ ràng là không đúng nha, khai thật ra đi. Chỉ là em họ thôi hả?

- Ủ. Em họ.

- Thật không?

- Tao nói mấy lần rồi đấy!

Nguyễn Tân im lặng một lát rồi bỗng đập bàn cái bộp, rơi hết cả bút nẩy xuống đất:

- Đéo phải!

- Bình thường tao với mày nếu đi đánh nhau, mày bao giờ cũng bênh tao hết bị đấm sml cũng không chạy. Nhưng lần này mày thà chết cũng không nghe lời tao vạy đứa em họ kia của mày lấy một cái.

- Khả nghi!, Con mẹ nó quá khả nghi!

- Thằng này bỏ bạn theo bồ chắc luôn!

Vĩnh Tường cứ mặc kệ tên nào đó nhặt lấy cái thước hăm hở kê lên cổ mình:

- Khai ra mau!. Khai ngay lập tức!

Mối quan hệ còn mập mờ như thế, em ấy thậm chí còn là con trai. Tao biết khai cái gì với mày bây giờ?

Không lẽ nói là tao hết lần này đến lần khác đem em ấy ra chịch đủ tư thế à?.

Vĩnh Tường ngán ngẩm lắc đầu.

Nguyễn Tân nháo chán một hồi vào tiết mới thì cũng thôi.

Thế nhưng tay vẫn đưa lên gãi cằm, âm hiểm nhìn sang thằng bạn thân.

Rõ ràng là có vấn đề!

Hắc hắc, dám quát anh đây hả?. Để anh chọc chết mày.

Tí tách dờ điện thoại, nhắn tin.

=====

Hết tiết chiều,

Vĩnh Tường đang xếp sách vở lại, nhanh chóng muốn về. Đã hứa với Sơn Trúc tối nay sẽ chỉ cho em ấy làm một món ăn nhanh, thế nên vừa tầm này quá đẹp để đi chợ chọn ít nguyên liệu.

Ba lô vừa đeo lên vai, đã bị mấy tên cùng đội bóng chuyền quây lại, đương nhiên dẫn đầu là Nguyễn Tân,

- Hôm nay tao trúng lô. Đi nhậu thôi anh em!

Đương nhiên là Vĩnh Tường còn muốn phản đối,

Thế nhưng một thằng liền nhăn mặt:

- Thằng chó Tường, mày mà trốn trận này ông cạch mặt mày luôn!

- Đéo mẹ vào học cả tháng rồi mà chưa đi với anh em buổi nào.

Vĩnh Tường cười cười.

Kết quả thì vẫn là thế này đây,

Vừa tới quán, lại sợ người chờ, liền lén lút nhẩn đi một cái tin báo bận.

Sơn Trúc băng quơ nhìn đồng hồ vừa mua về, cậu không vội vàng gì, điều đó cũng coi như tự nhiên như việc cần phải có.

Nếu có trách thì trách chính bản thân cậu có ít bạn bè mà thôi.

Chậm rãi đánh một đường hùng kê,

Soi bóng vào trong gương.

Hôm nay, hơi thở có hơi loạn, đường đánh không chuẩn xác, bởi lẽ, từng kim đồng hồ kia tại sao lại trôi chậm đến thế?

=====

Vĩnh Tường nhất chết không khai, một hai tuyên chiến từng lon bia, đến khi cả bọn ngã nghiêng hết, rút cuộc cũng đã quá 12h đêm.

Gần như không còn ai nhận ra ai,

Vĩnh Tường cũng không thể lái xe cho nổi. Nguyễn Tân bắt đắc dĩ tha người về phòng trọ.

Đêm này, một người say.

Đêm này, một người không ngủ.

=====

Sơn Trúc nhìn thắm vào màn hình điện thoại vẫn đen kịt kia.

Không một cuộc gọi, không một tin nhắn.

Chờ đợi sao?

Cảm giác này là sao chứ?

Sao lại khó chịu đến thế?

Còn chưa từng nghĩ, sự ngọt ngào của bốn năm về trước, lại một lần vẽ ra.

Cũng như thế này, cũng là ngồi chờ đợi, như thế này.

Chỉ khác đi rằng, hiện tại cậu không bấm liên tục những nút gọi đi, mà lại lặng lẽ ngồi đây, tự gặm nhấm lấy nó một mình.

Một Sơn Trúc cao ngạo, giờ đây lại rối loạn như thế, chỉ vì một lời thất hứa, một buổi gặp không thành sao?

Thật không đáng!

=====

Sơn Trúc nằm miên man, ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Lại cứ ngỡ rằng vừa mở mắt ra, sẽ là một gương mặt quen thuộc, mái tóc buộc chỏm lắc lư ngượng ngùng xin lỗi cậu.

Hoặc ít ra, cũng là một cái tin nhắn.

Thế nhưng, gì đây?

Đã là rạng sáng rồi, ngay cả một dòng tin cũng không có.

Đôi bàn tay đưa ra, rồi lại rút lại.

Cậu chưa bao giờ là người chủ động gọi đi bất cứ một cuộc điện thoại nào, luôn kiêu căng và ngạo mạn như thế.

Chỉ đi chọn người, không để mình lụy người..

Nhưng..

Rút cuộc, số điện thoại đầu dây kia vẫn vang lên.

Nguyễn Tân ngáp hai ba cái mới vật vờ gỡ đầu mò lấy điện thoại:

- Alo? Ai ợ?

Sơn Trúc nhú chặt mày, là giọng tên bạn khốn kiếp kia.

- Vĩnh Tường đâu?

- Vĩnh Tường hả?. Ở đâu nhỉ?

- À, ở dưới chân này. – đập đập

Nói rồi, Nguyễn Tân còn chưa có kịp đưa điện thoại, liền đã bị cúp ngang.

Cũng chẳng quan tâm, lăn quay ra ngủ tiếp.

- ——— -

Sơn Trúc hít một ngụm khí dài.

Chết tiệt!

Là ghen hay không thì chưa rõ, nhưng giận dữ là điều không cần phải bàn.

Siết chặt nắm tay.

Vĩnh Tường.

- ——— -

Có biết rằng việc đánh thức Vĩnh Tường tỉnh lại lúc giữa trưa, là chuyện gì không?

Trời ạ!

Người hàng xóm tốt bụng vừa ở quê lên đảo qua mang cho ít quà, hết hồn nhìn ổ khóa vẹo vọ liền gọi cho anh.

Vĩnh Tường lập tức ba chân bốn cẳng tỉnh như sáo, cũng không quên kéo theo thằng bạn Nguyễn Tân đang dài mồm ngáp về theo.

- Có trộm!

Hai thằng chết lặng,

Ổ khóa bị axit nhỏ vào bung bật vẹo vọ,

Cánh cửa khép hờ,

Vĩnh Tường vội vàng chạy vào nhà,

Nguyễn Tân cũng hết ngáp nổi mà chạy sát theo.

Cả nhà bị trộm sạch không còn lấy một cái quần xì!

Không còn gì cả!

Ti vi, bếp từ, tủ lạnh, quần áo!

Nhìn cứ như một cái nhà hoang!

Nguyễn Tân rú lên:

- Dkm! Đến cái máy giặt nó cũng khênh đi nốt là thế đó nào???!!!!!!!

- AAAAAAAAAA!!!!

Khu này cũng vắng, thế nhưng cũng không đến nỗi ngay giữa ban ngày ban mặt lại lộng hành như vậy cơ chứ!

Vĩnh Tường hoảng hốt lắp bắp không nói thành lời, vội vàng chạy lên lầu.

May quá..

Những bức tranh của cậu, những di vật của mẹ cậu vẫn còn nguyên.

Ôm chầm lấy một bức tranh đen trắng còn chưa sắc nét ngay trên kệ tủ, gần nơi thờ của mẹ cậu.

Không thể mất nó, bức tranh đầu tiên do chính tay cậu vẽ nên người mẹ thương yêu ấy..

Vĩnh Tường thở hắt ra.

- ———

Cùng lúc ấy.

Tiệm cầm đồ.

Mấy tên trộm nhìn chình ịch đồng đồ trước mặt, than vãn với Sơn Trúc:

- Cậu nói phải giữ lời đấy, toàn đồ nặng, kiêng muốn chết.

Sơn Trúc nghiêng vai nói với người chủ quầy:

- Thu với giá gấp đôi.

Người chủ quầy đương nhiên chỉ là một người làm thuê, cũng không dám có ý kiến gì. Chẳng qua là thấy quá khó hiểu mà thôi, này ti vi tủ lạnh đã cũ, chẳng đáng được mấy đồng lại chiếm diện tích. Làm sao mà một người trước giờ soi đồ kinh vãi như Sơn Trúc lại đi thu mấy thứ sắt vụn này với giá gấp đôi kia chứ?

Haiz.

=====//=====

19. Chương 19: Một Mũi Tên Trúng Hai Đích

Truyện 7 chương 19: Một mũi tên trúng hai đích

Sơn Trúc xử lý xong, ngay từ tiệm cầm đồ thay chút quần áo mặc nhà, thông thả bước ra xe.

Không nghe lời? Đã thế lại còn thất hẹn.

Hắn là không tốt rồi.

Miệng cười, tay gõ nhịp trên vô lăng.

- _____

Vĩnh Tường thần thờ.

Nguyễn Tân cũng tự cảm thấy mình quá áy náy, nhẹ vỗ vai thằng bạn đang ngồi trên bộ salon – thứ còn lại duy nhất trong nhà:

- Cũng tại tao, nếu đêm qua không kéo mày đi thì cũng không đến nỗi bị trộm sạch thế này.

Vĩnh Tường lắc đầu:

- Không sao, chắc có lẽ bọn chúng thấy tao ở một mình dễ ra tay hơn thôi,

- Bọn nó mà đã để ý rồi, không mất hôm này thì hôm khác cũng mất.

Nguyễn Tân chán nản, nhìn ngó xung quanh thêm một lượt:

- Ồ, nhưng mà khôn nạn đến nỗi cái xip rách cũng không tha thì đeo tưởng được.

Vĩnh Tường ngay lúc này lại nhận được một cú điện thoại,

Sơn Trúc?

Chết thật!

Nhìn tên người hiển thị trên mặt điện thoại, Vĩnh Tường mới giật mình nhớ ra. Thế mà từ hôm qua tới giờ anh hết say rồi lại chạy về nhà ngay, chưa liên lạc gì..

- Alo?

- Anh đang ở đâu vậy?. Em liên lạc với anh không được nên lo quá.

- À.. Anh đang ở nhà.

- Được rồi, em sẽ tới.

Vĩnh Tường còn chưa biết nói sao, đầu dây bên kia đã vội vã cúp máy.

Quả nhiên, em ấy vẫn là lo cho mình.

Nghĩ như vậy lại có cảm xúc cười được, Vĩnh Tường đá vào chân Nguyễn Tân:

- Nhắc mông dậy, dọn dẹp giúp tao cái.

- Ồ.

Dù cho nhà cửa có nát bầy, nhưng dấu sao thì Vĩnh Tường cũng không muốn mình trở lên quá thảm trước mặt Sơn Trúc.

Mấy người hàng xóm ghé hỏi thăm chỉ trở một lúc rồi cũng về.

Chung quy lại thì cậu cũng chẳng có mấy tiền, đồ đạc cũng chẳng phải hàng xịn gì, thậm chí còn không thêm báo công an.

Nguyễn Tân vừa dọn vừa lau bầu.

=====

Sơn Trúc hốt hoảng tạt xe vào lề đường, chân vẫn còn đi loại dép trong nhà, nhìn qua khá chật vật, như là từ nhà mà không kịp thay đồ liền đã tới đây luôn.

Đặt chân xuống sân liền cất tiếng gọi lớn:

- Vĩnh Tường!

- Vĩnh Tường!

- Nhà anh sao thế này?

Vừa thấy người, lại nhao ngay đến, ôm sầm lấy:

- Anh có sao không?

- Có bị thương chỗ nào không?

Vĩnh Tường cảm động tới buông cả chổi, đem mái tóc tơ vùi trong lồng ngực:

- Anh không sao, không sao.

- Đừng lo lắng.

- _____

Nguyễn Tân đứng hóa đá, khóe môi giật giật.

Chọc mù mắt tao đi rồi hãy làm gì thì làm chứ?

Ủa. Mà khoan.

Có cái gì lạ lạ ta?

Như kiểu ánh mắt cười cợt của Sơn Trúc vừa đảo qua chỗ mình?

Lạnh hết cả gáy.

- _____

Sơn Trúc bám chặt người một lúc mới bình ổn nhịp thở, đôi mắt đầy lo lắng nhìn lại xung quanh một lượt:

- Em vừa vào đã thấy, nhưng.. sao thế này..

Vĩnh Tường gương cười:

- Hình như là bị trộm.

- Hình như?

- Ủ. Đêm qua ngủ nhờ nhà nó, vừa về đã thấy.

- May quá.

Sơn Trúc thở phào, Vĩnh Tường kéo người ngồi xuống salon:

- May gì chứ, đồ gốc, không thấy cả nhà đều sạch bóng hay sao?

Sơn Trúc nhẹ nhàng túm một vạt áo Vĩnh Tường, đầy chân tình:

- Mấy thứ này mất đi còn mua lại được, nhờ như.. anh có bị làm sao. Em thật không dám nghĩ.

- Còn nữa, lần sau đi đâu, cho em đi cùng đi.

- Anh biết không? Đêm hôm qua em gần như không ngủ được.

Vuốt lên bờ mắt đã có vết quầng, Vĩnh Tường cười ngọt:

- Được rồi, là lỗi của anh.

Nguyễn Tân (chúng mày có tin tao ỏi ngay ra đây không?)

=====

Dọn dẹp cũng xong xuôi, ăn uống cũng qua loa mua tạm một quán gần nhà.

Cả ba cùng kiểm kê lại số đồ đã mất, à không, kiểm kê lại số đồ cần phải mua mới, bởi vì đơn giản là đếm cũng không hết được.

Cả tủ quần áo, cả ba lô, cả mấy cái ly muống đẹp đẹp.

Sạch sẽ như chùi.

Quá vi diệu rồi,

Nguyễn Tân há hốc mồm chán nản:

- Thôi, tốt nhất mày dọn tới ở với tao luôn cho rồi, chứ địch mợ nhiều đồ thế này mua mới tốn bao nhiêu tiền?

- Riêng cái tủ lạnh, điều hòa đã tốn bao nhiêu củ rồi?

- Quần áo giày dép. Mà tao nói chứ, mẹ nó mù sao? cũ mới gì cũng không còn sót lại một cái. Lấy về làm cái beep à?

Sơn Trúc nghiêng đầu:

- Em nghĩ chắc chúng tìm không thấy tiền, nên mới lấy hết mấy đồ đó về để lục lại đấy.

Vĩnh Tường gật gù:

- Anh cũng thấy thế.

Nguyễn Tân (thấy thế cái beep)

Xem kìa xem kìa..

Em họ gì mà lại thế!

Thôi đúng rồi!

Nguyễn Tân vỗ tay cái bộp, bỗng dường như phát hiện ra cả một đại lục mới:

- Vĩnh Tường?!

- Hử?

- Mày.. mày... không phải mày là bede đó chứ?

- ???!!!!

Vĩnh Tường một phút sững người,

Sơn Trúc đã như không mà rất thản nhiên nói ra:

- Anh Tân không biết sao?

- Em là người yêu anh Tường.

- ???!!!!!!!!!!

Nguyễn Tân chết đứng, thôi bỏ con mẹ rồi.

- Tao biết ngay mờ!

- Địch mợ một tháng nay mày cứ đi trễ về sớm, trên cổ thì bao nhiêu vết muỗi cắn, Hóa ra..

- Ủa, nhưng sao mày lại là Bede được!

- Hả?

- Đừng nói! Tối qua mày có làm gì bố không?

- ???!!!

Vĩnh Tường muốn trách cũng không thể trách được về mặt rất ư là vô tội của Sơn Trúc kia, chỉ đành thở dài. Trấn an thằng bạn đang nhảy tưng tưng kia:

- Ngồi xuống ngồi xuống

Nguyễn Tân giãy nện, nhảy xuống ghế ngồi đối diện, trên mặt rất chi là tỏ vẻ < tao đéo dám ngồi gần mày luôn >

Vĩnh Tường có chút bất đắc dĩ:

- Tao cũng muốn nói cho mày biết sớm hơn, nhưng mà.. sợ mày như bây giờ ấy.

- Mày không.. kỳ thị chứ?

Nguyễn Tân uống một chai sting đầy rồi mới bình tĩnh lại được một chút,

- Tao thì không kỳ thị gì, chỉ là sốc vài.

- Cơ mà mày nói thật đi, tối qua mày có làm gì tao không?

Sơn Trúc đặt ly nước xuống bàn, đối với Nguyễn Tân, ủy khuất cười trừ:

- Anh Tân, Gay cũng chỉ là người bình thường, không phải cứ ở gần người đồng giới là lại làm bậy đâu.

- Anh nói vậy, tổn thương em quá. Em tin chắc chắn Vĩnh Tường không phải người như vậy.

Nói rồi, đôi tay cũng siết chặt lấy ly nước, khiến chiếc ly nhựa cũng oằn mình.

Vĩnh Tường đau lòng chết mất, xằng giọng:

- Ủ, tao là gay.

- Nhưng cũng đâu có ăn mất miếng cơm nào của ai đâu?

- Mày là bạn tao thì đừng có nói mấy lời như vậy đi.

Nguyễn Tân co co mặt:

- Ủ thì, tao không có ý đó. Chỉ là trước giờ chưa có đứa bạn thân nào là Gay cho nên.. cũng hơi to tiếng.

- Được rồi được rồi.

Đến lúc này, Sơn Trúc mới nhỏ tiếng:

- Còn về chuyện dọn nhà kia, em thấy anh Tân nói đúng đó. Em nghĩ trước mắt để mua sắm lại một lượt cũng khó, hay là, anh tạm dọn tới nhà em ở trước?

Vĩnh Tường thở dài một phen.

- Haiz.. cũng chỉ còn có cách đó.

Nguyễn Tân < mấy thằng yêu nhau thật ngu si. Vẫn còn có thể về nhà tao kia mà, bố vẫn nuôi mày ăn được ở được, mà khoan.. sao lại thấy ánh mắt cảnh cáo kia sượt qua người vậy... Ghê chết mẹ >

Triệt để im lặng, đưa nốt chai Sting lên miệng tu. Cười cười:

- Tao.. không có ý kiến!

Sơn Trúc cười cười liếc qua < dám có ý kiến? Tôi sẽ bẻ gãy nốt tay kia của anh >

- _____

Chiều hôm ấy,

Nâng niu bức ảnh đen trắng chưa phác đủ màu trên tay.

Vĩnh Tường gần như không cần dọn thêm một cái gì để mang đi ngoài mấy chút màu với giá vẽ,

Chiếc xe đời mới lăn bánh. Sơn Trúc cũng cảm thấy quá thành tựu rồi.

Vừa rước được người về nhà

Vừa công khai được chủ quyền,

Quả là một mũi tên trúng hai con chim.

Vĩnh Tường thực sự vẫn còn chút ái ngại:

- Sơn Trúc, cảm ơn em. Anh sẽ gom tiền sớm một chút, mau chóng mua lại ít đồ dùng trong nhà, phiền em quá.

Sơn Trúc cười, ngại ngần:

- Anh.. thực ra, bác giúp việc nhà cho em cũng mới bị bệnh, vậy nên.. nếu anh ở lâu được một chút thì tốt, ít nhất cũng hãy cứ ở lại đến khi em tìm được người mới, được không?

- Em.. không giỏi việc nhà lắm.

- ???!!!!

=====//=====

20. Chương 20: Yêu

Truyện 7 chương 20: Yêu.

Quả thực Sơn Trúc không nói xuông, cậu không giỏi việc nhà một tý tẹo nào.

Nói trắng ra là làm cái gì cũng muốn đổ bể hết.

Riêng cả món bắp cải luộc đơn giản nhất như thế này, cũng thiếu chút thành cháo, dùng thìa mà xúc.

Còn mấy con tôm, râu cắt chưa xong, là tôm rang muối hay muối rang tôm còn chưa rõ.

Vĩnh Tường dở khóc dở cười:

- Không sao, ăn cũng ngon, đỡ phải nhai.

Sơn Trúc thở dài, nhìn một bàn thức ăn không nuốt nổi:

- Đi ra quán đi. Em thực sự.. không có năng khiếu khoản này lắm.

- _____

Nửa tháng trôi qua như thế, tay nghề nấu nướng của Sơn Trúc cũng không khá hơn là bao.

Cần gì quan trọng quá như thế?

Nếu như cậu chỉ chu mà nấu, làm sao có thể một hai nốt phỏng mờ khiến người kia xoắn xuýt,

Nếu như cậu phơi quần phơi áo trắng ly trắng nếp, làm sao có thể đứng ngắm bóng dáng một người rữ bay từng chút bọt nước nhỏ trong bình minh ban sớm.

Cuộc sống cho phép ta lựa chọn, cần gì phải chọn thứ khiến mình mệt mỏi đây?

Vĩnh Tường nghiêng đầu, cười với cậu.

- Em dậy sớm như vậy?

Một vòng tay khẽ chạm qua eo, êm ru không nói.

Hai người, đứng tựa ban công, cùng đếm từng ánh nắng sớm chiều rọi,

Bình minh một lần nữa, thấp sáng lên trong trái tim của Sơn Trúc

Những lỗ hồng, dần được lấp đầy.

Cảm giác này.. ảm áp quá.

Vĩnh Tường, em thích anh. Rất thích anh.

Ngẩng đầu lên, đón lấy nụ hôn chạm đầu môi ngọt ngào.

- Trúc, em.. làm gì?

Sơn Trúc dời đầu ngón tay chạm xuống dừng quần Vĩnh Tường,

- Em muốn ” ăn ” nó.

- Nhưng.. đây là ban công.

Sơn Trúc bỏ qua, cậu đương nhiên biết đây là ban công. Như thế chẳng phải càng thú vị hơn sao? Chính bản thân đã quỳ xuống, đỡ lấy dương vật hồng hào bán cương kia, hôn lên:

- Vậy thì... anh phải rên khẽ một chút.

Vĩnh Tường thoáng đỏ bừng mặt, bối rối nhìn khắp xung quanh,:

- Trúc.. vào nhà đã..

Sơn Trúc trả lời bằng cách, dùng chính chút răng nhỏ, nghiêng xẹt qua lớp da đang bọc ra đầu mũ nấm, kéo tuột xuống.

- A....

Vĩnh Tường vừa đau vừa giật mình, hét lên một tiếng.

Sơn Trúc buông miệng, cậu em nhỏ bật qua đập vào bên má:

- Anh đó, còn kêu to như vậy? muốn hàng xóm qua xem? Hửm?

Vĩnh Tường....

- Nhưng..

- A...Um...

Đầu lưỡi trơn trượt luôn lách giữa khe dương vật kia, tách đôi đầu khe nhỏ hẹp, liếm sâu tận vào bên trong, đôi bàn tay thon nhỏ không rảnh rỗi mà ôm trọn vên vê hai hòn trứng, khiến Vĩnh Tường phải cắn chặt môi, hai cánh tay chống ra phía sau lan can, dùng sức mà gồng.

- Um...

Từng tiếng nhỏ muốn vang lên mà lại nghẹn bứ trong cổ, cảm giác vừa sợ hãi bị bắt gặp lại vừa thích đến bay bổng khiến Vĩnh Tường một mảnh khổ sở.

Ngay dưới kia, bên trái hoặc bên phải, nếu..

Ừm.. Nếu.. chỉ cần có người ra ban công... nhìn kỹ một chút, liền phát hiện ra cái tư thế khó nói này..

Cứ như thế, trên nảo và dưới kia giằng co nhau, một nửa muốn rút ra đến sợ sệt, một nửa lại tham lam đẩy sâu đẩy sâu hơn nữa.

Sơn Trúc bú mút điêu luyện, từng phân da đều không thừa, hai ỏ trứng cũng bị chơi đùa đến sun lại...

- Ngừng..

- Anh... anh ra...

Kích thích tột cùng chịu không nổi, Vĩnh Tường ra sớm hơn thường ngày rất nhiều.

- A...Ừm..

Sơn Trúc khuôn mặt đỏ hồng,, nuốt xuống, ngẩng đầu đưa chút tinh dịch còn dư lại, hôn lên môi Vĩnh Tường:

- Thử ném xem, vị của anh là vị gì nha?

Vĩnh Tường nghẹn một mảnh muốn chết, bế thốc cả người vào trong giường, gần như dẫn xuống:

- Em chịu phạt đi.

Sơn Trúc đưa một ngón tay, chậm rãi vén đôi đùi trắng nõn lộ ra ngoài:

- Rất sẵn lòng.

=====

Vĩnh Tường điên đảo, say mê

Không chỉ là ở trên giường không sao dứt ra nổi. Ngay cả ngoài cuộc sống cũng hoàn toàn không có điểm gì để chê.

Sơn Trúc quá tuyệt vời, luôn biết nặng biết nhẹ.

Chưa bao giờ quá bám dính, cũng chưa bao giờ quá thờ ơ.

Một kẻ lão luyện trải đời, nắm trong tay được từng ý nghĩ của đàn ông.

Vĩnh Tường so ra, cũng chẳng qua là hơn về chiều cao cân nặng.

Si mê, là điều hiển nhiên không cần bàn tới.

Thế nhưng nếu chỉ có thế thì cũng không đúng lắm.

Nụ cười trên môi của Sơn Trúc bây giờ. Là thật.

Vĩnh Tường kéo người tới một nhà hàng không quá sang trọng. Nhưng để chọn một không gian riêng như thế này, chắc chắn cũng đã phải suy nghĩ tới bốn phương tám hướng rồi.

Không gian dung dị,

Đèn lồng một cái treo trên cao tạo không khí ấm áp cổ xưa, bên cạnh đều là chút hoa cỏ đại môn trốn nép vào tường.

Vĩnh Tường kéo chiếc ghế phía đối diện,

Sơn Trúc có chút bất ngờ, ngồi xuống.

Từ dưới ngăn bàn kia, là duy nhất một bông hoa hồng đỏ,

Không cần phải nhìn, Vĩnh Tường thực sự là muốn đỏ tới nút đôi tai ra luôn rồi.

Gượng gạo chìa ra trước mặt người:

- Sơn Trúc..Em có đồng ý.. làm người yêu anh không?

Sơn Trúc lại chỉ thần thờ cả người.

Trò trẻ con ngây dại này,

Thế nhưng.. lại chưa từng trải qua..

Quà xa xỉ, cũng nhận nhiều rồi. Những bó hồng lớn cần phải vác trên vai, cũng đã nhận không ít.

Nhưng.. một bông hoa hồng lẻ loi thế này, chẳng đáng bao nhiêu,

Lại thành ra thứ trân trọng ngàn đời không mua được.

Tình cảm.

Bao nhiêu tiền để mua được đôi tay run run đang cầm đóa hồng chìa ra trước mặt kia?

Bao nhiêu tiền để mua được đôi vành tai đỏ cháy vì ngượng ngùng trong tim kia?

Bao nhiêu tiền, để mua được tình yêu của anh đây Vĩnh Tường?

Ván này, em lại thắng rồi, nhưng sao.. thắng mà lại khóc đây?

Hai mươi mốt năm.

À, thì ra, sống tới hai mươi mốt năm, em lại một ngày trở về với tuổi mười bảy của chính mình. Thốn thức trong tim một lời tỏ tình không đường chẳng mật, mà lại thấu tới tim gan.

Vĩnh Tường nhìn vành mắt đỏ hoe kia, bàn tay càng run rẩy:

- Sơn Trúc... Em.. Em..

- Được.

- Em nói gì cơ?

- Em nói: anh là người của em.

- Vậy là em đồng ý sao?

- Chỉ có người điên mới từ chối.

Nụ cười trên môi cùng nở,

Trái tim cùng đập một nhịp như thế hay sao?

Anh rất thích, rất thích, rất yêu em.

Em cũng vậy.

Ở nơi đây, dưới một ngọn đèn lồng treo trên tán cây xanh mát

Em bắt đầu lại từ đầu một lần, thanh xuân của chính mình.

Có được hay không?

Em, sẽ có thể quên đi từng ngày tháng phiêu bạt hết các góc quán bar

Quên đi bụi trần phong sương trên ga giường nhàu nhĩ

Chỉ là yêu thôi, sao lại không thể?

Như vậy, có anh, em lại một lần là Sơn Trúc của chính mình.

Yêu, Em rất yêu anh. Vĩnh Trường.

=====

Ánh đèn mờ ảo, tiếng nhạc du dương dịu dàng dập dềnh,

Phạm Vũ lần tay vào trong ngực chàng thanh niên trẻ tuổi trước mặt, lần tới hai viên đậu đỏ khê xoay tròn,

Người con trai rên khê một tiếng điệu mị, lả lướt ấn một ngón tay xuống háng Phạm Vũ

- Hư quá,

Phạm Vũ cười bật,

- Sao nào? Còn muốn hư hơn nữa không?

- Muốn.

Phạm Vũ dời tay, vừa kéo người rời khỏi quầy, lại như va phải một người.

Không đúng, là cổ tình chặn ngang mới đúng.

Giương đôi mày rậm lên, khó chịu nhìn người đàn ông hơn 30 tuổi kia,

Phạm Vũ lớn giọng:

- Sao?

Người đàn ông kia như vậy mà mỉm cười đầy chuẩn mực, đưa tay ra bắt lấy:

- Xin chào. Tôi là Văn Mạnh

=====//=====

21. Chương 21: Hồ Ly Sa Lưới

Truyện 7 Chương 21: Hồ ly sa lưới

Không biết, các bạn đã nghe câu này bao giờ chưa.

Đàn ông chỉ có thể bỏ qua, nhưng không bao giờ tha thứ.

Sơn Trúc cũng đâu thể ngờ được rằng, chỉ một hành động ngang tàn kiêu ngạo của mình ngày xưa, lại có thể để lại dấu ấn ghen ngào cay đắng cho một người, tới tận bây giờ?

Hơn ba tháng.

Phạm Vũ từ ngày bị chính Sơn Trúc thả một đàn chó ra xua đuổi, đều mang theo nhục nhã khôn nguôi.

Chọn một vài tên trai bao có nét tương đồng, đem về bên mình chà đạp tới điên cuồng, vẫn chỉ hét lên trên môi hai từ ” Sơn Trúc ”

Là yêu thì ít, là hận thì nhiều.

Vì có gì một thằng bản thủ như nó lại có quyền từ chối anh?

Phạm Vũ đã chi không ít tiền mua lòng người đẹp. Nhưng hắn thà lên giường với một rồi hai ba người đến sau, cũng không chịu về tay anh.

Màn chua xót này đã tưởng qua đi, hôm nay lại một lần khơi gợi.

- ——

Một góc phòng yên tĩnh, những xấp ảnh và hồ sơ dày bày biện trình tự trên bàn.

Phạm Vũ nhú mày. Xem ra người này chính là đã chuẩn bị quá kỹ lưỡng.

- Vào thẳng vấn đề đi.

Văn Mạnh tươi cười:

- Anh cần người, tôi cần tiền. Ở đây là toàn bộ bằng chứng về việc tiêu thụ đồ ăn cắp của 6 cửa hàng cầm đồ, đứng tên Sơn Trúc.

Phạm Vũ cười mỉa mai:

- Chỉ bằng ngân này thứ vớ vẩn sao?

Văn Mạnh đập tay lên đồng giấy tờ:

- Tự xem đi.

Phạm Vũ lúc này mới miễn cưỡng cầm chút giấy tờ lên đọc.

Một thằng công tử ẻo lả được ba mẹ bao bọc đến sinh hư, làm ra cái trò trống gì?

Nếu có đi buôn đồ cầm, cũng chẳng đáng dất rằng.

Thế nhưng càng đọc, lại càng hốt hoảng tới trợn trắng mắt:

- Nhiều như vậy?

- Còn có cả đồ buôn lậu từ phía Hải Quan tuồn sang?

Văn Mạnh chắc giọng:

- Không ngờ được đúng không?. Cậu ta thậm chí còn cấu kết với bên Hải Quan bao tiêu những lô hàng bị bắt tại cảng.

-

- Nếu việc này phát lộ ra, cho dù nhà cậu ta có bao nhiêu tiền, cũng không tránh khỏi ngồi tù vài ba năm

- Hơn nữa, ở đây, còn có vài cái video khi cậu ta đưa người về văn phòng tiệm cầm đồ chơi bời.

- Aiz, thật vất vả mới có thể quay lại được.

Phạm Vũ run rẩy cả người.

Trời ạ.

Không thể ngờ một Sơn Trúc suốt ngày lơ lênh quán bar, lại có thể làm ra những chuyện này!

Phạm Vũ một lúc trấn tĩnh, mặt đầy nghi ngờ nhìn sang phía Văn Mạnh:

- Tất cả hồ sơ ở đây đều có dính líu tới anh, cá chết lưới rách, anh được cái gì?

Văn Mạnh ngả người hơi đổ về phía Phạm Vũ:

- Đương nhiên, chỉ là muốn em ấy chủ động rút khỏi chuỗi cửa hàng kia.

- Anh biết đấy, không ai muốn làm thuê cả đời, còn đối với cậu ta, tôi không tin cậu ta dám bỏ hết danh dự của tập đoàn Kiến Sầu mà đi chui vào còng số tám.

- Tôi có chuỗi cửa hàng đó trong tay,

- Anh có người của anh đêm ngày đùa bỡn.

- Giao dịch này, anh có thể suy nghĩ cho kỹ. Tôi không làm được, nhưng anh thì chắc chắn có khả năng.

Văn Mạnh thả bước chậm rãi,

Sau đó còn như quên một điều gì mà ngoảnh lại:

- Còn nữa, trên bàn có tặng thêm cho anh vài bức hình.

- Là người tình mới của em ấy, nhưng lần này, có vẻ là thực sự yêu thích. Anh còn chần chừ, đến một ngón tay cũng không có được đâu.

- _____

Phạm Vũ thả phịch cả người xuống ghế.

Từng tấm hình nóng bỏng của hai người lần lượt phô ra, hôn nhau trên xe, cầm tay dạo trên đường phố, từng nụ cười rạng rỡ dưới đôi gò má trắng tinh phủ màu hàng mi rợp.

Và đương nhiên, cả những tấm hình em ấy đang cúi xuống ngay giữa háng kẻ kia mà đề mê bao trọn thứ tính khí đó vào khuôn miệng, ngay giữa ban công nhà.

Phạm Vũ nghiêng bức ảnh cuối trong tay tới nhàu nát.

Ai đã nói là không thể lên giường với một kẻ quá ba lần!

Ai đã nói là một cái hôn trên môi cũng không thể!

Sơn Trúc,

Là chính em đã đùa bỡn anh trước!

=====

Sơn Trúc vừa bước đến bãi đậu xe, đều có thể cảm giác được ngang lưng là một ánh nhìn đang hướng tới.

Phạm Vũ cũng không dấu diếm gì, bước chân chậm rãi,

Sơn Trúc thẳng dáng người, hai tay thả nhiên buông túi quần.

Người trước mặt, Phạm Vũ?!

Ánh mắt đáng thương như đầy lưu luyến vương chút buồn tủi của kẻ bám tay qua chấn song cổng ngày trước, giờ cũng không còn nữa.

Trên nét mặt điển trai kia không nén nổi hai ba phần kiêu ngạo đắc ý.

- Sơn Trúc, đã lâu không gặp.

Cánh tay chìa ra trước không trung, lại tự mình thả xuống.

Sơn Trúc thậm chí còn không thèm nhìn lướt, trực tiếp muốn phui qua người mở cửa xe.

Cánh tay bị giữ lại.

Sơn Trúc không muốn đôi co, tối hôm nay cậu và Vĩnh Tường đã đặt vé ở rạp phim, thật không muốn lãng phí một phút thời gian nào với tên này.

Vẫn một từ lạnh lẽo y như cũ:

- Buông.

Trên mặt Phạm Vũ hơi chút biểu tình. Vẫn kiêu ngạo như vậy, vẫn hút hồn như vậy, nếu như tôi làm em phải tự chủ động trườn mình bò lên lấy lòng, sẽ như thế nào đây?

Khóe môi khê câu,

Phạm Vũ thông thả buông cánh tay Sơn Trúc:

- Chuối cầm đồ Sáu X.

Dưới đáy mắt Sơn Trúc hơi chau lại lại một chút, bước chân hơi khựng lại nhưng vẫn tỏ ra thản nhiên thuận thực mở cửa xe, ngồi lên ghế lái.

- Vĩnh Tường.

Chiếc xe đã khởi động, bánh xe đã muốn quay vòng, vậy mà chỉ hai chữ này, 10 giây rồi tới 20 giây sau, cánh cửa một lần đóng sầm lại bật mở:

- Lên xe.

Phạm Vũ hài lòng, nở nụ cười ngồi bên cạnh ghế lái.

Trên đường đi vẫn không một tiếng nói nào vang lên.

Cho tới bên cạnh một lề công viên héo lánh, chiếc xe bỗng dừng tấp sập vào lề.

Sơn Trúc kéo đôi mi dài rợp xuống,

Nếu tên này đã có khả năng tra ra tới chuối cửa tiệm của mình, vậy thì ắt hẳn hai chữ Vĩnh Tường kia không chỉ đơn giản là qua loa cho có.

- Nói đi. Anh muốn thế nào?

Phạm Vũ lúc này mới thông dong ngoảnh lại:

- Ra là thật sao?. Hừm? Thằng đó- Vĩnh - Tường.

Sơn Trúc mặt vẫn hướng thẳng về phía trước, không hề quay ngang:

- Bớt nói nhảm. Ra giá đi và để tôi yên.

- Ồ!

Phạm Vũ cười cợt:

- Sao vậy?. Thực sự muốn quay đầu?. Tìm được một tên ngu ngốc đủ sức thỏa mãn em rồi sao?

-

- Anh tự hỏi, nếu tên đó thấy được mấy video ngày xưa của em.. hoặc như nghe đến cái biệt danh Hồ ly trắng vang danh khắp một chuỗi Gay bar. Phản ứng của anh ta sẽ thế nào nhỉ?

- Câm miệng!

Sơn Trúc nghiêng từng chữ, các đầu khớp ngón tay cũng bắt đầu siết lại:

- Nếu anh dám để cho anh ấy biết, tôi hứa cuộc đời về sau của anh sẽ khó coi hơn nhiều đấy.

Phạm Vũ cười lớn, móc từ trong nếp áo Vest ra một vài hồ sơ, đặt ngay vô lăng:

- Nào chỉ có như thế, anh còn muốn đem toàn bộ chỗ giấy tờ phi pháp bên Hải Quan của em, một lượt đều trình tòa..

Lướt người lại gần Sơn Trúc,

- Để xem xem, Hồ ly trắng có thực là Hồ ly trắng hay không?

- Hay...

- Cũng chỉ là một con mèo dâm dăng thèm khát đàn ông?

Không khí lạnh cứng như tờ.

Tên điên này vậy mà vì cái gì bám riết không tha cho cậu kia chứ?

Tiệm cầm đồ...Sơn Trúc bỗng nhiên giật mình, tỉnh hẳn. Những chứng cứ kia.. chỉ trừ phi..

Văn Mạnh...

Giặc nhà khó phòng. Lưỡi dao đâm từ sau lưng mắt nào mà tránh.

Cũng cứ nghĩ hắn chỉ là một kẻ tham tiền háms lợi, đã mắt nhắm mắt mở bỏ qua để hắn vợ vét không ít.

Vậy mà con người, lòng tham vô đáy.

Tay siết chặt vành vô lăng.

Nếu chỉ là vứt bỏ đi hết tất cả những thứ vật chất này để được yên ổn ở bên cạnh người. Xe này, nhà này, có là cái gì đâu?

Ngay cả chuỗi cầm đồ, mấy thứ kinh doanh phi pháp như một trò chơi mạo hiểm thử gan kia, cũng đều chẳng so được với cánh hoa hồng run rẩy của đêm hôm ấy.

Như thế, có khi lại là tốt.

Sơn Trúc cười nhạt nhẽo:

- Vậy rút cuộc không phải vì tiền sao?

- Nói ra đi. Anh chỉ cần cho một con số.

Phạm Vũ cười nhếch môi, luồn tay vào vạt áo sơ mi của Sơn Trúc, nào có dễ như thế.

Làn da mềm mại mát lạnh như tơ lụa này.. không một tên trai bao nào sánh được.

Dán sát lại bên người:

- Anh không cần tiền. Chỉ cần em.

Ngón tay vừa lùa xuống dưới hạt ngọc nhỏ ve vãn, liền lập tức bị một đường túm lấy, bẻ gọn:

- Cút!

Phạm Vũ bị bẻ chệch khớp tay, vẻ mặt đau đớn, co rút thành một đoàn, thế nhưng chỉ trong chớp lát lại lấy được về bình tĩnh:

- Không vội.

- Em càng như thế, anh lại càng muốn có được.

Nụ cười giấu cột vang lên, Phạm Vũ mở cửa xe, bước ra ngoài.

Sơn Trúc à Sơn Trúc.

Ngày xưa anh chỉ là mê muội vì thân thể nuốt nà gọi tình ấy, bây giờ, lại càng thực sự muốn xem xem, Hồ ly sa lưới, sẽ là như thế nào?

=====

Sơn Trúc ngồi lặng trên xe nhiều giờ đồng hồ

Thời gian đảo lại một vòng lượn lờ quanh những làn khói trắng điên cuồng nơi quán bar.

Chua chát quá.

Đã từng tồn tại, tức là có tồn tại

Hóa ra, quá khứ là không thể gạt bỏ.

Hóa ra, tất cả chỉ là chính cậu tự che đậy mà thôi...

Vĩnh Tường.. Vĩnh Tường...

=====//=====

22. Chương 22: Không Thể Nào

Truyện 7 chương 22: Không thể nào

Giờ chiếu phim đã qua từ lâu,

Vĩnh Tường gần như phát hoảng mà cố gắng siết chặt lấy chiếc điện thoại trong tay, lao ra ngoài cơn mưa cuối mùa nặng hạt của đất trời Sài Gòn mà tìm kiếm

Hơn 20 cuộc gọi nhỡ, vẫn không có người nhắc máy.

Em ấy có thể đi đâu được chứ?

Sơn Trúc chưa bao giờ về trễ, càng không thể nào lỡ hẹn như vậy trước đây

Vĩnh Tường hoang mang quá đỗi, trong màn mưa đêm phủ đầy chỏm tóc dài, ướt đầm sống lưng mới chợt nhận ra rằng, bóng dáng của em ấy, luôn thật cô đơn.

Dương như chẳng có lấy một người bạn, và giờ đây, khi chiếc điện thoại chính là nguồn sáng duy nhất với em ấy bị ngắt đi, chính bản thân anh cũng không biết được rằng, mình phải đi đâu để tìm thấy người.

Cảm giác hụt hẫng và bất lực thêm chút day dứt khiến Vĩnh Tường chỉ còn cách phủ phục dưới tán hầm, nhìn ra ngoài cổng chung cư.

Chắc.. chỉ là kẹt xe thôi. Hoặc.. em ấy để quên điện thoại ở đâu đó...

Đừng như vậy, Sơn Trúc.. làm ơn nghe điện thoại đi..

Một lần rồi một lần bám chặt tay vào chiếc điện thoại.

- Anh sẽ không rời bỏ em, đúng không?

Là giọng nói ấy, thế nhưng lại không phải từ chiếc điện thoại phát ra.

Dưới làn mưa ướt lạnh này, bóng dáng mỏng manh ấy, xuất hiện, đôi môi tái nhợt vì đã đứng nhìn người vội vã lo lắng từ lâu, tiến lại gần.

Giọng nói đặc sệt sự ghen ngào vương vất, Vĩnh Tường choàng tỉnh cả người, vội vã bám chắc lấy bờ vai kia:

- Sơn Trúc, em sao vậy?

Sơn Trúc không để ý tới từng hạt mưa kia vẫn đậu từ chân mày rơi xuống vạt mi dài, đôi tay mảnh khảnh run rẩy luồn qua sau lưng Vĩnh Tường, ôm lấy.

- Vĩnh Tường, dù cho có bất cứ chuyện gì xảy ra, anh đều không bỏ rơi em, đúng không?

Vĩnh Tường siết vòng tay, kéo thật chặt người vào trong lòng, hôn lung tung lên tóc lên tai người,

- Anh ở đây, sẽ luôn ở đây, bên cạnh em.

- Vĩnh Tường, em thực sự rất yêu, rất yêu anh.

- Ngoan, chúng ta vào nhà trước đã, được không?

Sơn Trúc sau khi thay một bộ quần áo khô ráo, không một phút rời khỏi người. Vĩnh Tường cũng không hỏi thêm.

Chỉ như thế, lẳng lặng nằm bên cạnh, tựa chiếc cằm lún phún râu lên tóc người, đôi tay mân mê từng ngón nhỏ.

Đêm hôm ấy,

Sơn Trúc trở mình, đặt bàn tay lên đôi môi kia, khe vuốt

- Là chính anh đã nói, anh sẽ không bỏ rơi em.

Nụ cười chua xót nở ra theo giọt nước mắt đắng chát nơi hốc mắt

- Kể cả.. nếu em từng là một con điếm, hoặc.. là một kẻ sắp vào tù ư?

- Em.. không muốn mất anh.. không muốn....

- Em.. phải làm sao mới được đây?

=====

Sáng hôm sau,

Vĩnh Tường tỉnh dậy liền nhận được một đoạn video từ số điện thoại lạ.

Và cái khiến anh hết hồn đó là 1 đoạn video sex Gay, tuy nhiên gương mặt đều đã bị làm mờ.

Việc đầu tiên là chửi bậy một tiếng khiến Sơn Trúc đang nằm cạnh cũng phải tỉnh dậy.

- Mẹ cha cái thằng Tân thôi này!

- Có chuyện gì vậy?

Vĩnh Tường thấy sắc mặt Sơn Trúc không được tốt, cố pha trò cười:

- Nay, xem thằng bạn tốt của anh. Từ ngày nó biết chúng ta quen nhau, suốt ngày hỏi linh tinh, nay chưa sáng ra đã gửi cái gì thế này?.

- Để lát lên trường anh vặn cổ nó.

Nói rồi cũng không nường tay mà định ấn vào nút xóa.

Sơn Trúc lặng người nhìn vào màn hình. Gương mặt phút chốc cứng đờ.

Người ta bất cứ ai đều có thể không biết, nhưng.. Sơn Trúc thì không thể nào không biết được!

Bởi vì, một trong hai kẻ đang điên cuồng rên rỉ kia.. chính là cậu.

Đã rõ.

Hắn như thế mà chỉ ngay ngày hôm sau đã có động thái, quả là chờ cũng không chờ được, muốn cậu phải ngay lập tức chịu phủ đầu mà vào tròng.

- Em sao thế?

Vĩnh Tường đưa tay lên, sờ lên trán Sơn Trúc:

- Sắc mặt em không tốt lắm đâu.

- Có phải đêm qua dầm mưa, sốt rồi không?

Sơn Trúc nở một nụ cười:

- Em muốn ăn cháo chân giò hầm hạt sen.

Vĩnh Tường cười tươi:

- Được rồi. Anh sẽ xuống ngay siêu thị dưới chung cư thôi. Em nằm nghỉ ngơi một chút đi. Nhé.

- Được.

Vĩnh Tường vừa ra khỏi,

Sơn Trúc cũng nhặt lấy chiếc áo khoác, đôi mắt hẹp dài thêm chút thâm quầng mệt mỏi, ánh lên đầy những đau thương.

Cháo chân giò này, em có ăn được hay không, vẫn còn chưa thể nào biết được... Vĩnh Tường.. Em.. tất cả là vì anh..

Đã có tin nhắn, ngay khi đoạn video đó được gửi cho Vĩnh Tường.

Địa chỉ, dãy nhà.

=====

Cuối chiều,

Biệt thự riêng của nhà họ Phạm.

Phạm Vũ thông thả ngồi vắt chân nơi bàn trà giữa phòng khách xa hoa, cất giọng:

- Chà, em tới trễ rồi.

Sơn Trúc hít một hơi dài, ngón tay cổ găng buông lỏng.

Hôm nay, cậu chính là tư thế khom lưng cúi đầu mà đến.

- Xin lỗi, tôi phải chuẩn bị một chút giấy tờ, tốn khá nhiều thời gian.

Phạm Vũ cười cợt:

- Không sao, không sao. Ngày tháng còn dài.

Sơn Trúc không đợi mời, liền chọn một ghế ngay bên cạnh Phạm Vũ, vẻ mặt tỉnh như nước, không chút chần chừ đưa ta một xấp hồ sơ, dứt khoát:

- Đây là tất cả những gì tôi có hiện tại, cũng lập tức rút chân khỏi chuỗi Sáu X,

- Hai người có thể chia nhau, số tiền này hẳn cũng đủ để Văn Mạnh im tiếng, còn về bản thân anh, muốn bao nhiêu người hầu giường, đều không thành vấn đề.

Phạm Vũ vừa cẩn trọng nghe từng lời, lại vừa soi xét từng chút trên nét mặt Sơn Trúc. Quả nhiên, ngày xưa không hiểu vì sao mà chính mình lại si mê điên dại như vậy, bây giờ mới thấy được, nhu như nước, lại sắc như nước.

Con số trên giấy tờ kia, mấy chục tỷ.

Một con số có thể đánh gục bất kỳ một kẻ nào vừa mới chỉ nhìn lướt qua.

- Thế nhưng Sơn Trúc. Em vẫn không hiểu ý anh sao?.

- Anh, thật hơi tham một chút, lại vừa muốn có em, vừa muốn có tiền.

Giọng nói ướm mùi dâm dục, Phạm Vũ chuyển hẳn từ ghế ngồi của mình, sang tay cầm ghế, đôi bàn tay đặt ngay trên vành tai Sơn Trúc, mơn trớn.

- Thế thì, phải làm sao đây nhỉ?

- Hơn nữa, ngày em thả một đàn chó ra để sỉ nhục anh, em đã quên nhanh vậy rồi sao?

Sơn Trúc không hắt ra như thường lệ,

Cay đắng trong lòng:

- Việc trước đây, thật xin lỗi.

- Là do tôi lúc đó quá nóng nảy, nên mới hành xử như vậy.

- Nếu anh còn cảm thấy chưa nguôi giận.

- Như vậy, tôi liền quỳ xuống xin lỗi.

Ấy ấy ấy, ai lại làm như vậy chứ.

Uống chút nước, chút nước.

Phạm Vũ đón lấy ly nước trên bàn kia, nửa mời nửa ép đưa bên miệng Sơn Trúc.

Bất đắc dĩ há miệng, Sơn Trúc nuốt từng ngụm khó nhọc, nước theo đó rớt xuống cổ áo, vương vãi vài giọt rơi.

- Ấy, trước đây không phải em giỏi nhất là dùng khuôn miệng này liếm mút sao,

- Sao bây giờ có chút nước cũng uống không nổi rồi?

Sơn Trúc đẩy tay người, đứng dậy

Phạm Vũ cũng thông dong đưa chút nước còn dư trong ly lên miệng khẽ uống, tay vạt qua bờ dựa của salon:

- Anh nói không đúng sao?

Sơn Trúc khẽ nhắm mắt, đôi tay siết chặt,

Người học võ, đầu gối chỉ nên quỳ trước mặt cha mẹ và thầy.

Thế nên, khi đôi chân này khuyu xuống.

Đau đớn trong lòng là bao nhiêu đây?

Thứ gì đọng nổi?

Vĩnh Tường.

Anh có biết không?

Em vì anh.. tiền bạc em cũng không cần

Thế diện, em cũng không cần.

Chỉ cần anh.

- _____

Phạm Vũ sững sốt không tin nổi.

Sơn Trúc như vậy mà quỳ sụp trước mặt anh, giọng nói đều đều tròng xuống:

- Tôi biết trước đây là tôi không tốt.

- Tất cả tiền bạc, hôm nay là tôi tự nguyện quỳ xuống xin lỗi, đưa cho anh.

- Hi vọng Phạm Vũ anh, nể mặt một chút.

- Có thể bỏ qua được, thì bỏ qua.

Phạm Vũ "a" lên một tiếng,

Trong lòng lại dâng lên bao nhiêu sự tức giận ghen tuông:

- Là vì thằng đó?

- Hửm?

- Vì một thằng không cha không mẹ như nó mà em buông bỏ như vậy?

- A!. Thật không ngờ, Sơn Trúc mà anh biết, cũng có một ngày như vậy.

- Nhưng chỉ như thế này... e rằng..

Sơn Trúc cắn chặt răng, cắt ngang lời nói.

- Bốp!

Khuôn mặt trắng trẻo tự đưa lên má mình, tát một phát rát bỏng.

Năm vết ngón tay in hằn.

- Bốp!

Lại một phát,

Khuôn miệng có chút đau, răng nhỏ cửa qua đôi một ngọt, rỉ ra chút máu.

Sơn Trúc đỏ vành mắt ngẩng lên, đối diện với Phạm Vũ:

- Như vậy, chắc là đủ rồi?!

Phạm Vũ gian xảo cười cợt, đỡ người dậy.

- Đủ rồi, đủ rồi.

- Sao lại có thể không nể mặt con trai út của Kiến Sầu kia chứ.

- Nào, đứng dậy đi.

Đôi tay vừa đỡ tới nhưng lại kéo người thẳng vào trong lòng,

Phạm Vũ đưa tay luồn vào trong lớp áo,

Sơn Trúc lập tức bật ra khỏi:

- Anh làm gì?

- Chúng ta hai bên đều vui vẻ, không phải tốt hơn sao?

Sơn Trúc cách xa vài bước, chậm giọng:

- Tôi đã quỳ xuống xin lỗi anh, cũng đã tự tay vả mặt mình, như vậy là quá đủ. Còn chuyện này, không thể được!

- Hồ sơ đều để trên bàn, anh ký xong lập tức có thể lấy tiền.

Phạm Vũ nhìn theo bóng lưng thẳng đẫy kiên nghị kia, trong lòng ngứa ngáy một mảng.

Không có được?!

Hừ!

Tay ấn điện thoại.

Toàn bộ video và ảnh chụp, loáng chốc được gửi đi.

Phạm Vũ cười nhạt.

Chỉ là nhất định không thể không có được!.

Một đường lui ư? Không có đâu.

Phạm Vũ lớn giọng:

- Vào đi!

Hai tên vệ sĩ vừa nghe lệnh đã lập tức nhào tới,

Sơn Trúc sững sốt không kịp nói ra lời, cả người đã bị đè chặt lên tường.

Phạm Vũ tiến lại gần, bắt lấy cằm:

- Anh đã nói rồi, em càng như thế, lại chỉ càng khiến anh có hứng thú hơn thôi.

- Phạm Vũ! Anh rút cuộc muốn cái gì?

- Sơn Trúc à Sơn Trúc, em muốn rũ bỏ đi quá khứ bẩn thỉu kia sao?

- Không kịp rồi., để anh nói cho em nghe - Phạm Vũ nhả từng chữ vào tai cậu – Anh lại vừa lỡ tay, gửi đi cho tên Vĩnh Tường đó tất cả rồi–

- Làm sao bây giờ nhỉ?

- Em nghĩ xem, phản ứng của nó sẽ như thế nào đây?

- Rất thú vị phải không?

Sơn Trúc cảm giác, từng chữ từng chữ, như mũi dao vừa đâm xuyên qua trái tim mình..

Phạm Vũ rút túi quần, lắc chiếc điện thoại trên mặt cậu

Toàn bộ hình chụp và video.. đều đã được gửi tới số điện thoại trên màn hình..

Là số của Vĩnh Tường!

Không thể nào..

Không thể nào...

Vĩnh Tường...

Tim một mảnh đau, đến thở.. cũng đau..

Phạm Vũ một tay mở cúc áo sơ mi, xoay người:

- Ném nó lên giường.

=====//=====

23. Chương 23: Người Bình Thường

Truyện 7 chương 23: Người bình thường

Sơn Trúc thần thờ, mặc cho hai kẻ đang giữ chặt chân tay mình kia, mà bất động.

Cũng mặc cho Phạm Vũ đặt đôi tay lên thân áo bị xé mở.

Hết... thật rồi sao?

Cứ như thế mà.. hết thật rồi sao..

Vĩnh Tường,

Khuôn mặt ấy, vành tai đỏ cháy mỗi lần bị trêu ghẹo ấy..

Chắc chắn, anh sẽ không thể nào tha thứ cho em, đúng không?

Chắc chắn, anh cũng sẽ rời bỏ em mà thôi.. đúng không?

Và tất cả...

Sơn Trúc hướng ánh mắt lên kẻ đang dẫn mình bú liếm khắp sườn cổ cậu kia

- Là tại mày!

Một cước vung tay, một cước bật dậy, đôi tay bẻ chéo, Phạm Vũ nhất thời đập đầu vào vật tường, nghiêng sang một bên:

- Giữ nó!

Hùng kê quyền mạnh mẽ ba phần, sự nhục nhã và căm hận lại mạnh mẽ tới bảy phần còn lại.

Sức trong người đều bung theo giọt nước mắt cầu lại trên gương mặt cậu.

Sơn Trúc điên rồi,

Một tay vặn ngược,

Hai tên vệ sĩ không kịp phản kháng, là bởi vì khi dẫn Sơn Trúc xuống giường, cậu hầu như không còn chút ý thức chống cự.

Thế nhưng giờ đây sao thế này?

Là một chọi ba,

Là không có vũ khí gì, chỉ có hai bàn tay trống rỗng!

Xoảng!

Sơn Trúc đập tan chai rượu trên bàn, hướng phía đuôi chai vỡ nhọn về phía một tên gần nhất.

- Xoẹt

Hùng kê như nước, mạnh mẽ một đòn chí mạng, lồng ngực một tên vẽ ra đường máu. Gục xuống.

Một tên còn lại rút đoản đao từ hông quần, xiên tới.

Tên kia cũng không dám lấy mạng người, đâm lên bả vai cậu,

Sơn Trúc thể nhưng lại cười như điên dại, còn không thèm tránh:

- Soạt.

Mũi đao cắm phân nửa lên bả vai.

Máu chảy ròng thấm đầm.

Như thế thì đã sao?

Có đau bằng trong lòng này không?

Tên vừa đâm dao kia sắc mặt trắng bệch, nhìn Sơn Trúc thản nhiên rút phịch đoản đao đó, mang theo chuối máu, xiên trả lại.

- Hự..

- Hự

- Hự..

Tất cả, chỉ trong vồn vện chưa tới 10 phút đồng hồ, một nhát dao lại một nhát bẻ, từng đầu khớp xương một khi đã nhắm trúng gân tủy, khiến bất cứ đoạn chân tay nào dù có mạnh mẽ tới đâu cũng chỉ coi như thứ thịt thừa to xác.

Máu nhuộm đỏ ga giường.

Hai tên vệ sĩ nằm gục thoi thóp, cố gắng bò lết ra phía cửa.

Phạm Vũ mặt cắt không còn hột máu, luống cuống muốn chạy thoát thân.

Sơn Trúc thản nhiên nhìn tấm lưng trước mặt, đôi bàn tay thuần thục. Phi dao tới.

- Á!!!

Tiếng hét đau đớn của Phạm Vũ vang lên.

Đoạn dao cắm phập sau lưng như đã lấy nửa mạng,

Sơn Trúc ghì người:

- Tao đã muốn trở lại làm người,

- Muốn trở lại làm một người bình thường!

- Muốn ở bên cạnh anh ấy, chỉ muốn có như thế thôi!

- Tại sao chúng mày nhất định dồn tao vào bước đường này?

- Tại sao nhất định không cho tao được yên!

- Mày nói đi! Phạm Vũ!

- Tao đã quỳ xuống dưới chân mày, đã đưa hết tất cả cho mày rồi!

- Mày còn muốn cái gì!

- Muốn cái gì!

Mỗi một câu nói, một phát điên cuồng giáng xuống.

Sơn Trúc lại một phát rút con dao ra, đem theo những dòng máu phun tràn đầy mặt, lật người giơ ánh dao sáng loáng trước mặt Phạm Vũ, đôi con ngươi phủ đầy bi thương sâu không thấy đáy:

Phạm Vũ nhòe nhoẹt máu, nhìn con dao chuẩn bị kề xuống, cố gắng phun ra, chống cự:

- Mày giết tao, nó sẽ càng hận mày!

- Nếu tao chết! Mày sẽ càng không có cơ hội làm người!

Con dao dừng giữa không trung,

Một lúc vang ra tiếng keng rơi rớt xuống sàn.

Hận ư?

Làm người ư?

Tư cách.. để làm một người.. bình thường..

Có còn dành cho tôi nữa hay không?

Không cần biết!

Không cần biết!

Em không thể nào mất anh được!

Em không thể buông tay!

Em không phải Sơn Trúc của ngày xưa nữa!

Yếu đuối và hèn nhát, chỉ có thể trở mặt nhìn người rời bỏ.

Sơn Trúc rời khỏi, khuôn mặt lạnh băng chèn sơ vết máu thấm trên vai, lái xe bằng một tay. Giọng nói lạnh toát như băng.

- Xử lý tên Văn Mạnh đi.

- Còn nữa, cho người tới chung cư.

Cả một ngày hôm nay tới trễ, đầu chỉ đơn giản là lo cho xong vài loại giấy tờ.

Bên Hải Quan vừa nghe có thể bị lộ đã sợ tới mức mắt mà không quản cùng cậu chơi một mẻ bưng bít, cầu kết với xã hội đen.

Tiền để làm gì?

Chính là để vào những lúc mua được cả mạng sống con người như thế này,

Đúng, Cậu không thể giết người được,

Nhưng càng không thể buông xuôi được.

Nếu đã ép cậu không còn đường lui. Vậy thì được thôi. Sơn Trúc này sẽ cho các người thấy, ai mới là kẻ chân chính cầm mạng người trong tay.

Một mạng người,

Như ở đất nước này nếu đó đơn thuần chỉ là một vụ tai nạn xe cộ

Có lẽ cả xác của Văn Mạnh cũng chỉ đáng vài trăm triệu đền bù, chứ đừng nói chỉ là gãy liệt đôi chân hay tàn phế suốt đời.

Đôi mắt không còn chút lý trí,

Lái xe đi trong màn máu nhỏ tràn đầy qua lồng ngực, phủ lên tim.

=====

=====

Vĩnh Tường ngồi sững trên chiếc bàn ăn,

Một mình nhìn thổ cháo gồm lớn, đầy những chân giò hạt sen tươi đủ vị, thơm ngát, nhưng lại đã nguội ngắt cả rồi.

Như chính tâm tình anh bây giờ,

Buồn cười quá phải không?

Còn nghĩ là em ấy là lần đầu nên đau đớn tới chảy máu.

Tất cả giờ đây..

Thật quá nực cười rồi.

Vĩnh Tường nhìn đắm đắm vào chiếc màn hình điện thoại. Những hình ảnh rên rỉ, những cú thúc của không những một, mà là vài người đàn ông xa lạ.

Điên rồi...

Anh cười vuốt đi giọt nước mắt vừa đậu trên vành môi, len lỏi vào đầu lưỡi mặn chát kia..

Sơn Trúc..

Hóa ra tất cả..

Từ trước tới nay. Bao gồm cả tình yêu của em, đều là giả?

Nhưng câu yêu thích kia, em từng nói với bao nhiêu người rồi?

Tôi, so với một trong số những gã đàn ông đang mơn trớn trên người em kia.

Có khác gì nhau?

Vậy mà còn nghĩ, mình từng là đầu tiên, là duy nhất,

Vậy mà còn nghĩ cái gì sẽ vĩnh viễn ở bên nhau.

Ba, rồi thì cũng phản bội mẹ

Cũng như em đã luôn phản bội tôi.

Vĩnh Tường ngã người phủ ra sau ghế, mái tóc buộc chỏm run rẩy khê run lên.

Có những sự thật trên đời này, không thể nào chịu đựng cho nổi.. để đến nỗi một gã đàn ông cao lớn ngông nghênh chỉ có thể, đến như thế này mà thôi.

Sẩm tối.

Vĩnh Tường thu dọn chút ít hành lý của mình vào một chiếc ba lô nhỏ,

Lưu luyến nhìn lại từng góc phòng, nơi nào cũng đều là nụ cười ngọt ngào của Sơn Trúc.

Một dòng tin nhắn khẽ gửi đi.

< Sơn Trúc. Chúng ta kết thúc rồi >

=====

Cánh cửa vừa mở, đập vào mắt Vĩnh Tường lại là một bờ vai thấm máu.

Khuôn mặt nhợt nhạt không một chút cảm xúc nào, khó nhọc giờ lên màn hình điện thoại, run rẩy.

< Sơn Trúc. Chúng ta kết thúc rồi >

Sơn Trúc mỉm cười:

- Là chính anh đã hứa, dù thế nào cũng không bỏ rơi em.

Vĩnh Tường nhìn sang bờ vai thấm máu kia, trong lòng chưa xót đến nhức nhối, lồng ngực vỡ tan..

Thế nhưng.. từng hình ảnh kia, từng sự mơn trớn vuốt ve chủ động mời mọc của Sơn Trúc kia..

Hồ ly trắng.

Trước mặt anh đâu phải là một Sơn Trúc ngây ngô?

Trước mặt anh chính là một kẻ có tiếng ăn chơi trải suốt các Gay Bar suốt mấy năm nay.

Anh, như thế nào có thể?

Thứ tình yêu ấy.. nào có thể?

Vụn vỡ cả rồi. Đối trá cả thôi.

Vĩnh Tường run rẩy rút lại đôi tay, siết thành vòng.

Lướt qua vai người.

- Chúng ta, chia tay đi.

=====//=====

24. Chương 24: (end)hồ Ly Trắng Vẫn Là Hồ Ly Trắng

Truyện 7 chương 24 -(End)Hồ ly trắng vẫn là Hồ ly trắng.

Chia tay?Kết thúc?

Anh.. cuối cùng, cũng lại như hắn ta.

Ruồng bỏ em?

Không đâu Vĩnh Tường.

Anh sẽ mãi mãi không thể nào thoát khỏi đôi tay của Sơn Trúc này được!

Bỉ ỏi thì đã sao? Kinh tởm thì đã sao?

Chỉ cần giữ được anh bên mình. Giá nào em cũng trả!

Một cái lướt vai,

Triệt để cắt đứt.

Sơn Trúc nhẹ cúi đầu.

Khi bước chân Vĩnh Tường còn chưa kịp bước tới thang máy, đã thấy một luồng điện mạnh xoẹt qua eo.

Cả người bất giác cứng lại không thể cử động, thoáng chốc ngất xỉu.

Một tên cầm chiếc dùi cui điện, ngẩng mặt nhìn đến phía Sơn Trúc:

- Anh Trúc, bây giờ làm gì?

Sơn Trúc quay lại, đôi mắt đau xót tận cùng nhìn xuống gương mặt kia.

- Đưa người đi.

=====

Gối đầu người trên đùi mình, dùng chính bả vai còn chưa khô máu mà vuốt lấy từng sợi tóc mai dày vương vất.

- Vĩnh Tường.. anh là của em.

- Anh hận em cũng được, ghét bỏ em cũng được. Nhưng không được phép rời bỏ em. Không được phép.

=====

Vĩnh Tường tỉnh lại, đã là gần trưa hôm sau

Mũi chích điện quá nặng khiến cho cơ thể bị sốc gần như không thể điều chỉnh ngay được.

Váng vất,

Vĩnh Tường muốn đưa tay lên nhu mắt, lại cảm thấy như có gì không đúng.

Còng tay?

Thử giật đôi chân mới thấy, ngay cả chân cũng bị phanh mở trói rộng sang hai bên.

- Anh tỉnh rồi?

Giọng nói từ đầu giường truyền lại, lúc này Vĩnh Tường mới có đủ tỉnh táo để nhìn chéch về phía trên.

Sơn Trúc một bả vai bằng trắng xóa, chiếc áo sơ mi vì thế không đóng phần cúc trên, treo hồ hững trên người.

Trên môi là một vết cắn rách đã khô lại, tạo thành vết đỏ chói trên đôi môi có phần thiếu sắc ấy.

Vĩnh Tường trong lòng một mảnh co rút đau đớn.

Rút cuộc, tất cả những thứ này, là gì đây?

Sơn Trúc dùng cánh tay bị thương đỡ lấy bát cháo, lại dùng cánh tay còn lành lặn, từng thìa đút đến.

Đôi mắt dường như vô hồn nhìn về phía Vĩnh Tường, vành mắt vừa thâm quầng vừa quá đổi mệt mỏi. Xem ra cả đêm hôm qua, đều là thức trắng

- Để em đút cho anh, giống như anh đã đút cho em, ngày hôm ấy.

Vĩnh Tường né đi,

Chút cháo ầm lập tức vương vãi đầy trên miệng.

- Thả anh ra,

Sơn Trúc nhoen cười, coi như không nghe thấy, liền đưa tay tới lau lại,

- Nào, ngoan, há miệng.

- Sơn Trúc!

Từng thìa cháo miễn cưỡng được ép vào khuôn miệng kia, đến khi chén cháo cạn đáy,

Sơn Trúc cũng kiệt sức mà áp cả người mình lên lồng ngực Vĩnh Tường.

- Em mệt quá,

- Em nằm một chút, nhé?

Vĩnh Tường vô pháp giãy dụa, chân tay đều bị còng siết không thể cử động quá nhiều, thở dài nhìn mái tóc bông bênh như tơ trôi trước mặt.

Tim.. hỗn loạn.

Một mảnh dịu nhẹ vừa ngang qua tim.. Là sao đây?

Sơn Trúc, rút cuộc.. em là người như thế nào?

=====

Vậy nhưng chỉ gần hai tiếng sau đó.

Vĩnh Tường đã phải giật mình suy nghĩ lại.

Cả người Vĩnh Tường nóng hừng hực, cậu em nhỏ dưới háng góc đầu dậy, căng cứng đến mức chính anh cũng không còn đủ nhẫn nại:

- Em làm gì thế này?

- Rút cuộc trong chén cháo đó có gì?

Sơn Trúc dụi dụi mắt, nâng người dậy khỏi lòng ngực nóng ran kia, nhìn cậu em nhỏ đội một lớp quần đã rõ ràng tới không còn nghi ngờ gì,

Nở nụ cười dâm đãng,

Sơn Trúc cởi bật khóa quần bò kia, cúi gập thân người ngay xuống háng Vĩnh Tường.

Hôn chụt lên chiếc côn thịt màu hồng vừa bật ra.

- Tỉnh rồi sao? bảo bối.

- ???!!!!

Vĩnh Tường trắng mắt, không thể tin nổi, nhất thời không nói thành lời.

Là đang trong tình cảnh gì kia chứ?

Một kẻ bị thương,

Một kẻ bị còng giữ.

Vậy mà Sơn Trúc thật còn muốn làm cái chuyện này?

Sơn Trúc tự thoát chiếc áo sơ mi hồ trên vai

Cũng không mấy chốc mà cả chiếc quần kia đều ngổn ngang dưới đất

- Em làm gì vậy?

Sơn Trúc như thế, mỉm cười chua chát, không nói một lời, hậu huyệt khô khốc không một chút bôi trơn, không một chút mỡ rộng. Cứ như thế, đặt xuống côn thịt kia, dứt khoát, ngồi xuống.

Vĩnh Tường bị nghiền đau đến vô thức mà giật đôi còng tay.

Không vào hết được.

Sơn Trúc cắn chặt răng, tự đưa hai ngón tay nhỏ, xé mở nơi nào đó.

Máu, lập tức vương vãi.

Vĩnh Tường đi vào thuận lợi, nhưng tim như thắt lại từng quãng khi thấy vết máu loang lên trên tay Sơn Trúc, bám trên bụng mình.

- Em.. bị điên sao?

- Mau! Mau thả anh ra!

Sơn Trúc gượng cười:

- Anh.. chẳng phải, anh muốn lần đầu của em sao?

- Em không cho anh được, ngay cả năm 17 tuổi em đều đã không còn để cho anh được.

- Vậy.. em đền cho anh.. thế này?

- Anh.. có thích không?

-

Sơn Trúc vừa nói, vừa tự mình nhấp tới, vết rách theo đó mà toạc ra nữa, máu đã từng giọt nhỏ bết dính dưới đám lông mu rập rập của Vĩnh Tường.

Vĩnh Tường gần như hét lên,

- Em dừng lại!

- Sơn Trúc!

Sơn Trúc mím môi, cố gắng nhấp đẩy tới, trên miệng bật ra đều là những câu thấm đẫm nước mắt:

- Anh thích không?

- Thích không?

- Vĩnh Tường..

- Anh không thể rời xa em.. Em không cho phép.. không cho phép.

Vĩnh Tường lần thứ hai cảm hận cái thứ bản năng giống đực khốn kiếp đang chảy trong người mình. Hai tay cố gắng hết sức giật ra thứ thép lạnh lẽo kia đến đỏ tấy

Vẫn không thể nào ngăn cản,

Dẫu rằng trong tim kia đau đến xé lòng, nhưng thứ dưới háng vẫn cương lên, theo sinh lý từng nhịp dồn đẩy mà xuất ra... tràn lan..

- Sơn Trúc, đủ rồi,

- Dừng lại đi...

Đau đớn đến như thế...

Sơn Trúc một người mồ hôi lạnh. Bờ vai rớm máu.

Nằm gục cả người trên thân Vĩnh Tường

Vẫn không rút ra.

Nơi ấy, tinh dịch trộn lẫn máu hòa thành một mảng bi ai.

- Vĩnh Tường..

- Em chỉ là một con điểm bắn thủ..

- Chẳng thể nào gột rửa được nữa rồi...

- Chẳng thể nào đâu...

- Chỉ xin anh, đừng chia tay em...

- Em xin anh.. Vĩnh Tường..

Tiếc khóc nức lên nhỏ dại, đau đớn.

Chú hồ ly trắng nhỏ, trên thân đẫm máu.

Ngất đi ngay trên ngực người. Diên đảo.

Một mảnh ai oán,

Ai khiến chúng ta tình nghĩa rẽ đôi?

Quá khứ nhục nhơ không gạt được nữa rồi?

Ai sinh ra không muốn làm người lương thiện?

Thế nhưng đời là bể khổ,

Sống ở trên đời khó tìm đúng người thương,

Thì thôi đi, oán hận làm gì.

Lướt qua vai nhau như thế,

Làm tình điên đảo một lần như thế.

Máu, phủ kín tâm tư.

=====

Vĩnh Tường bước đi,

Tiếng xiềng xích trên chân vang lên từng tiếng nặng nề, kéo dài ra tới khung cửa sổ, nghiêng nhìn.

Đã là hơn một tuần,

Vì cái gì?

Lại ra nông nổi như thế này?

Vì cái gì, lại khổ sở đến thế này?

Vĩnh Tường từng ngày đều dẫn vật bản thân đến điên dại.

Không thể hiểu nổi suy nghĩ của chính mình, và – của em ấy.

Sơn Trúc mở còng tay cho anh, nhưng lại chỉ để anh chôn chân một chỗ tại chính căn phòng này.

Ngoài xa cánh cửa kia, đều là vật thăm xa xăm như cánh rừng bạt ngàn không thấy được lối đi.

Sơn Trúc xiêu vẹo đi vào

Trên tay là một khay thức ăn nham nhỏ.

Sức khỏe ngày càng cạn kiệt, hậu huyết tổn thương khiến bóng dáng đứng ngồi đều khó khăn.

- Anh ăn nhé?

Nụ cười gượng trên môi, theo mái tóc tơ dài phủ xuống.

Sơn Trúc đặt khay thức ăn lên trên bàn gần đó.

Vĩnh Tường nhìn đôi tay đã vài vết cắt, những món ăn trên khay đều là những món anh đã từng nói thích ăn. Nhưng.. thật khó chế biến, cũng.. thật khó để nhận ra vị gì kia nữa...

Sơn Trúc mỉm cười, hướng phía Vĩnh Tường:

- Em sẽ cố gắng học thêm

- Em sẽ cố gắng nấu ăn thật ngon, sẽ làm một người yêu tốt nhất.

Quay đi.

Ngất xỉu.

Vĩnh Tường phút chốc cũng tưởng trái tim mình ngừng đập tới nơi rồi.

Lao tới.

- Sơn Trúc!

- Sơn Trúc!

Hơi thở quá yếu ớt,

Vết thương trên vai mở ra mùi mủ, nhiễm trùng...

- Sơn Trúc!

- Tỉnh lại đi!

- Tỉnh lại!

- Anh không trách em

- Anh không trách em..

- Anh giận, anh chỉ ghen thôi

- Anh ghen tới điên mất.. Anh không muốn có người khác chạm vào em..

- Sơn Trúc, làm ơn tỉnh đi...

Những giọt nước mắt đó, không làm Sơn Trúc tỉnh lại được.

Vĩnh Tường càng muốn lay động, thân hình càng trở lên rệu rã.

Hết thật rồi.

Vĩnh Tường.

Nếu như phải chết, em không sợ,

Chỉ là cầu được chết ở bên anh, để mãi mãi.. anh vẫn ở đây, trong tâm trí này. Bên cạnh em.

=====

Vĩnh Tường cố gắng đặt nhẹ người sang một bên, lục tìm chìa khóa mở chiếc xích nơi cổ chân.

Không có!

Trên người Sơn Trúc không có!

Nhìn sắc người dần mất hết sắc khí, đôi môi đã nhợt nhạt tái màu.

Vĩnh Tường cắn chặt răng cố gắng bê đẩy chiếc tủ, nơi một đầu xích kia vòng lại.

Chiếc tủ quá nặng,

Đôi tay gượng sức đẩy đã trượt máu.

- Sơn Trúc!

- Cố chịu một lúc!

- Sơn Trúc!

Mê man rồi, tiếng gọi đó còn vang vọng đến ai nghe?

Vĩnh Tường hít một ngụm dày hơi, dùng hết sức.

- Kết..

Chân tủ dựng dậy, hất căng chân ra khỏi.

Chiếc vòng xích bật ra trên đất.

Còn không quẩn đôi tay thấm máu, đã bế thốc cả người lên

Trong cơn mộng mị này, Sơn Trúc cả người nhẹ bẫng

Vĩnh Tường, lại một lần nữa, anh cứu sống em rồi ư?

=====

Bệnh viện, tối hôm đó.

- Bốp!

Vĩnh Tường bị mẹ Sơn Trúc cho ăn một bàn vả rát má ngay giữa hành lang:

- Sao cứ dính tới mày là Sơn Trúc lại gặp họa

- Đợi đó! Đợi nó tỉnh lại tao sẽ tính sổ với mày!

Vĩnh Tường ngồi thừ một góc.

Bật cười.

Lần đầu gặp cũng ăn một phát tát như thế này.

Hôm nay, rút cuộc lại cũng chẳng có gì khác.

Vẫn rát má như thế.

=====

Sơn Trúc tỉnh dậy, liên tục tìm người.

- Anh ấy đâu?

Người mẹ hiền dịu vỗ về tay con trai mình:

- Mẹ cho người lôi cổ ra xe rồi.

Sơn Trúc gắt giọng:

- Mẹ làm cái gì vậy?

- Có biết con tốn bao nhiêu công sức, chịu bao nhiêu nỗi đau xé thịt mừng mủ mới có thể giữ người bên mình được không?

- Mau đưa anh ấy trở lại đây cho con!

Bà Phấn giật nảy mình,

Trước giờ chưa từng thấy qua Sơn Trúc nặng giọng như vậy, liền hốt hải gọi người quay lại.

Vĩnh Tường vừa bước qua cánh cửa,

Sơn Trúc đã yếu ớt mà không vững, lảo đảo bước tới, đôi vành mắt đỏ hoe, lã chã thấm ướt một mảnh vai áo kia.

- Đừng rời bỏ em.. Vĩnh Tường..

- Em sẽ không như vậy. Em chỉ cần anh, chỉ với anh..

Vĩnh Tường khép chặt đôi mi, phủ người vào trong lòng.

- Không sao cả, ngoan. Anh ở đây rồi.

- Sẽ không đi đâu cả. Sẽ không chia tay nữa. Sẽ ở bên em.

- Đừng khóc.

Vòng tay trên lưng kia khẽ siết.

Vĩnh Tường,

Điểm yếu của anh, vẫn là quá yếu lòng, quá thương người.

Vậy thì, là của em không sai rồi.

Đôi môi Hồ ly trắng, khẽ câu lên.

- ———

Ai biết được đời này chữ ngờ?

Hồ ly trắng muôn đời chỉ là hồ ly trắng mà thôi!

Làm sao biến thành chú mèo con ấp ủ?

Số phận đã định, trời bảo thế, cứ nghe thế,

Cãi chi cho thêm phiền thêm mệt.

Một đầu óc giản đơn tươi cười với dương quang rực rỡ.

Se duyên chú hồ ly trăm mưu ngàn kế gạt người.

Chỉ duy nhất, không gạt đi được.

Đó là, yêu anh.

=====//=====

Hoàn chính truyện.

Hết truyện thứ 7 rồi.

Ta biết độc giả ngày càng ít, chắc chán truyện của ta rồi?

Thế nhưng không sao, vừa đẹp.

Ta sẽ nghỉ dưỡng một thời gian.

Hi vọng vào một ngày đẹp trời nào đó, chúng ta lại gặp nhau.

Một chương 1k5 – 2k5 chữ.

Thế nhưng 1 cmt mất của các thím có vài giây các thím cũng lười.

Lòng ta đau.

Đau ở trong lòng này.

=====//=====

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giong-duc>